P.C. Cast
Kristin Cast

SEMNUL

CASA NOPŢII

1

Kristin Cast; P.C. Cast

Seria Casa Nopţii

Volumul 1

SEMNUL

1 Semnul
2 Trădarea
3 Aleasa
4 Înfruntarea
5 Obsesia
6 Tentaţia

7 Focul
8 Iertarea

Zoey Redbird este o adolescentă de şaisprezece ani, a cărei viaţă o ia complet razna în momentul în care primeşte Semnul Nopţii. Aleasă să fie iniţiată în şcoala de vampiri, Zoey pleacă de acasă, un loc pe care îl urăşte de moarte din pricina tatălui vitreg, şi începe o aventură care îi schimbă total viaţa. Dezamăgită de prieteni, plină de îndoieli şi de nesiguranţă, puştoaica nu o are alături decât pe bunica Redbird, al cărei sânge cherokee îl poartă şi ea în vine. Ajunsă în Casa Nopţii, locul transformării ei în vampir adevărat, Zoey se va confrunta cu o altfel de existenţă, va trece prin întâmplări care îi vor confirma calităţile şi îi vor desăvârşi în cele din urmă destinul. Mai mult, va găsi acolo prieteni adevăraţi şi un loc căruia, în sfârşit, să îi aparţină.

P.C. Cast este o premiată autoare de literatură fantastică şi paranormală şi un profesor îndrăgit. Fiica sa, Kristin Cast, are şi ea premii pentru jurnalism, dar şi pentru poezie. Vândut deja în peste 6 milioane de exemplare, primul roman din Casa Nopţii se bucură de un uriaş succes internaţional.

Capitolul 1

Şi exact când mă gândeam că o zi mai nasoală de atât nu se poate, am văzut mortăciunea aia sprijinită de vestiarul meu. Kayla pălăvrăgea întruna în stilul ei caracteristic şi nici măcar nu l-a remarcat pe tip. La început. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nimeni altcineva nu l-a mai remarcat până să înceapă să vorbească, ceea ce, din nefericire, este o dovadă în plus a ciudatei mele incapacităţi de a mă integra.

— Nu, acum pe bune, Zoey, îţi dau cuvântul meu că Heath nu s-a îmbătat chiar aşa de rău după meci. Zău, nu mai fi şi tu aşa de rea cu el!

— Mda, am spus cu gândul aiurea. Mă rog.

Apoi m-a luat tusea. Din nou. M-am simţit ca dracu'. Probabil că trec prin ceea ce domnul Wise, proful meu cam sărit de pe fix de la cursurile intensive de biologie, numeşte „pacostea adolescenţei“.

Dacă mor, măcar scap de testarea la geometrie de mâine! Trag şi eu nădejde...

— Zoey, ce Dumnezeu? Măcar asculţi ce-ţi spun? Cred că a băut doar, ştiu şi io, patru, hai şase beri şi maxim trei păhărele de alcool. Dar nici măcar nu contează. Cred că nici nu s-ar fi atins de băutură dacă tâmpiţii ăia de părinţi ai tăi nu te-ar fi obligat să te duci acasă imediat după meci.

Am schimbat cu ea nişte priviri încărcate de suferinţă, împărtăşind pe deplin ultima nedreptate la care fusesem supusă de către mama şi cretinul de taică-meu vitreg cu care se măritase acum trei ani, ani lungi cât secolele. Apoi, după o pauză prea scurtă, K şi-a reluat pălăvrăgeala.

— Şi-n plus de asta, avea ceva de sărbătorit. Ce Dumnezeu, doar am bătut echipa Union! - K mi-a zgâlţâit umărul şi şi-a vârât faţa în faţa mea. - Eşti pe fază? Prietenul tău...

— Aproape-prietenul meu, am corectat-o, străduindu-mă să nu-i tuşesc în faţă.

— Mă rog. Heath este cel mai bun quarterback al nostru, deci e normal să sărbătorească. A trecut o veşnicie de când Broken Arrow n-a mai bătut Union.

— Mai exact şaisprezece ani.

Sunt varză la mate', dar, pe lângă K, eu sunt un geniu.

— Cum ziceam, mă rog. Ideea e că era fericit. Mai lasă-l şi pe el să respire.

— Ideea e că săptămâna asta s-a făcut pulbere de vreo cinci ori. Îmi pare rău, dar n-am chef să ies cu un tip al cărui principal scop în viaţă a evoluat de la încercarea de a juca fotbal la încercarea de a da pe gât şase doze fără să verse. Ca să nu mai pomenesc de faptul că o să ajungă obez de la atâta bere.

A trebuit să mă opresc ca să tuşesc. Mă simţeam puţin ameţită şi, după ce îmi trecea un episod de tuse, mă străduiam să respir încet şi adânc. Nu că ar fi observat ceva moara aia stricată de K.

— Îhh! Heath, obez! Doamne fereşte de aşa o imagine! Am reuşit să înăbuş un alt acces de tuse.

— Iar să te săruţi cu el e ca şi când ai suge un ciorap îmbibat cu alcool.

K s-a strâmbat toată.

— Bine, bolnavo. Păcat că e aşa de sexy.

Am dat ochii peste cap, fără să mă străduiesc măcar să-mi ascund iritarea faţă de superficialitatea ei caracteristică.

— Eşti aşa de morocănoasă când eşti bolnavă! În orice caz, nici nu ştii ce aer de căţeluş bătut avea Heath

după ce nu l-ai băgat în seamă în timpul mesei. Nici măcar nu putea să...

Atunci l-am văzut. De mortăciune vorbesc. Bun, mi-am dat seama destul de repede că nu era mort de fapt şi de drept. Era zombi. Sau neuman. Mă rog. Oamenii de ştiinţă spun una, oamenii obişnuiţi spun alta, dar în esenţă ideea e aceeaşi. Chiar dacă n-aş fi simţit forţa şi întunecimea pe care le emana, ar fi fost de-a dreptul imposibil să nu-i observ Semnul, semiluna albastru-safirie de pe frunte şi, în plus, desenul ca un antrelac din jurul ochilor săi la fel de albaştri. Era vampir, ba chiar mai rău de atât, era un Vânător.

Rahat! Şi mai stătea şi lângă vestiarul meu.

— Zoey, pe toţi dracii, chiar nu mă asculţi!

Apoi vampirul a început să vorbească, iar vorbele sale ceremonioase s-au prelins între noi ameninţătoare şi ademenitoare, asemenea sângelui amestecat cu ciocolată caldă.

— Zoey Montgomery! Noaptea te-a ales pe tine, iar moartea îţi va fi zămislire. Noaptea te cheamă. Pleacă-ţi urechea la glasul ei îmbătător! Îmbrăţişează-ţi soarta în Casa Nopţii!

Şi-a ridicat un deget lung şi alb şi l-a îndreptat spre mine. Fruntea mi-a fost cuprinsă de o durere cumplită, iar Kayla a deschis gura şi a ţipat.

Când în sfârşit am încetat să mai văd puncte luminoase, mi-am ridicat privirea spre K. Se holba la mine albă la faţă.

Ca de obicei, am spus prima tâmpenie care mi-a trecut prin minte.

— K, ţi-au ieşit ochii ca la melc.

— Te-a însemnat. Vai de mine, Zoey! Ţi-a pus pe frunte conturul de la chestia aia!

Pe urmă şi-a apăsat buzele livide cu o mână tremurătoare, în încercarea nereuşită de a-şi înăbuşi un suspin.

M-am aşezat în capul oaselor şi am tuşit. Aveam o durere îngrozitoare de cap şi m-am frecat chiar în punctul dintre sprâncene. Mă ustura de parcă m-ar fi înţepat o viespe, iar durerea mi se răspândea în jurul ochilor, până la obraji. Simţeam că îmi vine să vărs.

— Zoey! - K plângea de-a binelea acum şi vorbea printre suspinele udate de lacrimi. - Dumnezeule! Tipul ăla era un Vânător, un Vampir Vânător!

— K, am spus eu, clipind cu putere pentru a-mi alunga durerea de cap. Nu mai plânge! Ştii că nu pot să sufăr să te văd plângând.

M-am întins spre ea ca să o liniştesc cu o bătaie pe umăr. Dar s-a chircit instantaneu şi s-a îndepărtat de mine. Nu puteam să-mi cred ochilor! Chiar se chircise, ca şi când i-ar fi fost frică de mine. Probabil că a observat durerea din privirea mea, pentru că brusc a prăvălit un puhoi de vorbe, după cum îi era obiceiul.

— Dumnezeule, Zoey! Şi acum ce o să te faci? Nu poţi să mergi acolo. Nu ai cum să fii una dintre chestiile alea. Nu poate fi adevărat! Eu cu cine mă mai duc la meciurile noastre de fotbal?

Am remarcat că pe parcursul acestei tirade nu s-a apropiat de mine nici măcar cu un pas. M-am concentrat asupra sentimentului de durere şi greaţă care ameninţa să mă facă să izbucnesc în lacrimi. Imediat mi-a dispărut orice urmă de lacrimi din ochi. Mă pricepeam de minune să-mi ascund lacrimile. Era şi cazul, aveam o experienţă de trei ani.

— Nu-ţi face griji, găsesc eu o soluţie. O fi vreo... vreo greşeală bizară, am minţit eu.

Nu se poate spune că vorbeam, pur şi simplu scoteam cuvinte din gură. M-am ridicat cu o grimasă pe chip, din cauza durerii de cap care persista. Am privit în jur şi am constatat cu o oarecare uşurare că eu şi K eram singure în aripa în care se ţineau orele de matematică, iar apoi a trebuit să-mi reţin un râs isteric. Dacă nu aş fi

fost complet tulburată din cauza afurisitei ăleia de testări la geometrie de mâine şi n-aş fi dat încă o fugă până la vestiarul meu ca să-mi iau manualul, pentru ca seara să încerc să învăţ înnebunită şi fără niciun sens, trebuie spus, Vânătorul m-ar fi găsit în faţa şcolii, alături de o mare parte dintre cei 1300 de elevi de la liceul South Intermediate din Broken Arrow, care aşteptau ceea ce stupidei de soră-mea, o copie fidelă a păpuşii Bărbie, îi plăcea să numească plină de sine „limuzinele mari şi galbene.“ Am maşină, dar este o veche şi respectată tradiţie să stai împreună cu cei mai puţin privilegiaţi, care trebuie să meargă cu autobuzul, ca să nu mai spun că e un mod excelent de a afla cine la cine se mai dă. Contrar aşteptărilor, mai era doar un puştan în aripa în care se ţineau orele de matematică, un tâmpiţel deşirat, cu dantura varză, din care - din nefericire - am avut ocazia să văd mare parte, pentru că stătea în picioare, cu gura căscată, şi se holba la mine de parcă tocmai aş fi adus pe lume o turmă de porci înaripaţi.

Am tuşit din nou; de data asta era o tuse umedă şi scârboasă. Tâmpiţelul a chiţăit uşurel şi a tăiat-o pe hol până la biroul doamnei Day, strângând la pieptul slăbănog o tablă. Presupun că acum clubul de şah se reunea lunea după ore.

Oare vampirii joacă şah? Existau oare vampiri tâmpiţei? Dar majorete-vampir, genul Bărbie? Oare există şi vampiri care cântă în vreo trupă? Sau vampiri emo, tipi d-ăia ciudaţi care poartă pantaloni de fată şi cu bretoanele alea nasoale care le acoperă jumătate de faţă? Sau puştanii ăia adepţi ai subculturii goth, cărora nu prea le place să se spele? Oare aveam să devin şi eu o puştoaică goth? Sau mai rău, o emo? Nu prea mă omoram după negru, cel puţin nu în mod exclusiv, nu simţeam o bruscă şi nefericită aversiune faţă de apă şi săpun şi nici nu mă cuprinsese vreo dorinţă obsesivă

să-mi schimb tunsoarea ori să îmi dau cu creion dermatograf la greu.

Toate astea îmi treceau prin minte în timp ce un alt pui de criză de râs isteric încerca să-mi ţâşnească din gât şi mai că am fost recunoscătoare când, până la urmă, a ieşit la iveală sub formă de tuse.

— Zoey, te simţi bine?

Vocea Kaylei era prea ascuţită, de parcă ar fi ciupit-o cineva, şi s-a mai îndepărtat cu un pas de mine.

Am oftat şi pentru prima dată m-am simţit cuprinsă de un val de furie. Asta nu se întâmplase din voia mea. Eu şi K eram cele mai bune prietene încă din clasa a treia, iar acum mă privea de parcă aş fi devenit dintr-odată un monstru.

— Kayla, sunt eu. Aceeaşi de acum două secunde, două ore, două zile. - Am făcut un gest încărcat de frustrare către capul care îmi zvâcnea. - Nu am devenit altcineva doar din cauza ăstuia!

Ochii lui K s-au umplut din nou de lacrimi, dar, slavă Domnului, telefonul ei mobil s-a pus pe cântat piesa Madonnei, Material Girl. S-a uitat instantaneu să vadă cine o sună. După ochii ei de căprioară speriată mi-am dat seama că era prietenul ei, Jared.

— Hai, am îndemnat-o cu o voce neutră, obosită. Du-te acasă cu el!

Privirea ei uşurată a avut pentru mine efectul unui pumn în faţă.

— Mă suni mai încolo? mi-a aruncat peste umăr, bătând rapid în retragere spre uşa laterală.

Am privit-o traversând în grabă spaţiul verde dinspre est spre parcare. Am observat că avea telefonul mobil înfipt în ureche şi că vorbea precipitat cu Jared. Pun pariu că deja îi povestea cum mă transform eu în monstru.

Desigur, problema era că transformarea în monstru era cea mai fericită dintre cele două variante pe care le aveam.

Varianta numărul 1: mă transform într-un vampir, ceea ce cam e sinonim cu un monstru pentru aproape orice om.

Varianta numărul 2: corpul meu respinge Transformarea şi mor. De-a binelea.

Vestea bună era că nu mai trebuia să dau mâine testare la geometrie.

Vestea proastă era că va trebui să mă mut în Casa Nopţii, un internat privat din Midtown, în Tulsa, pe care toţi prietenii mei îl cunoşteau drept Pensionul vampirilor, locul în care trebuia să-mi petrec următorii patru ani şi să trec prin nişte transformări fizice ciudate, greu de descris, iar în acelaşi timp viaţa mea avea să sufere o schimbare totală şi permanentă. Asta în cazul în care nu muream pe parcursul procesului.

Demenţial! Nici eu nu-mi doream asta. Voiam doar să încerc să fiu normală, în ciuda nesuferiţilor mei de părinţi super-mega-conservatori, a trolului de frate-miu mai mic şi a perfecţiunii întruchipate de soră-mea mai mare. Voiam să iau testul la geometrie. Voiam să iau note mari, ca să fiu admisă la colegiul veterinar de la Ohio State University şi să scap de oraşul Broken Arrow din Oklahoma. Însă mai mult decât orice pe lume voiam să mă integrez, cel puţin la şcoală. Acasă situaţia era sub orice critică, aşa că nu-mi mai rămâneau decât prietenii şi viaţa cât mai departe de familie.

Acum, rămâneam şi fără asta.

Mi-am frecat fruntea şi mi-am aranjat părul în aşa fel încât aproape mi-a acoperit ochii şi, cu puţin noroc, şi semnul care-mi răsărise deasupra lor.

Cu capul aplecat, ca şi când m-ar fi fascinat chestia lipicioasă care Dumnezeu ştie cum îmi apăruse în geantă, m-am îndreptat în grabă către uşa care dădea în parcarea elevilor.

Dar când să ies, m-am oprit. Prin uşa de sticlă tipică instituţiilor l-am văzut pe Heath. O mulţime de fete se

strânseseră în jurul lui, dându-se interesante şi fluturându-şi părul, în timp ce tipii îşi ambalau într-un mod complet ridicol camionetele enorme în încercarea, în mare măsură eşuată, de a părea cool. Vezi să nu mă simt eu atrasă de aşa ceva! Nu, acum, ca să fiu sinceră cu mine însămi, trebuie să recunosc că mai demult Heath fusese un tip tare dulce şi chiar şi acum avea momentele lui bune. Cel mai des, când se deranja să fie treaz.

Chicotelile stridente ale fetelor răzbăteau din parcare până la mine. Demenţial! Kathy Richter, cea mai mare târfuliţă din şcoală, încerca să se dea la Heath. Se vedea de la o poştă că pentru ea era ca un soi de ritual de împerechere. Ca de obicei, fraierul de Heath stătea şi rânjea. Se pare că ziua continua la fel de naşpa. Şi, colac peste pupăză, broscuţa mea Volkswagen bleu din 1966 trona chiar în mijlocul lor. Nu, nu puteam să ies. Nu puteam să merg printre ei cu chestia asta pe frunte. Niciodată n-o să mai pot fi de-a lor. Ştiam prea bine ce-o să facă. Mi-am amintit de ultimul puşti din liceul South Intermediate pe care îl însemnase un Vânător.

Se întâmplase anul trecut, la începutul anului şcolar. Vânătorul apăruse înainte de începerea cursurilor şi îl reperase pe puşti în timp ce se ducea la prima oră. Nu l-am văzut pe Vânător, dar l-am văzut preţ de o clipă pe băiat, după ce i-au căzut cărţile din mâini şi a ieşit în fugă din clădire, cu Semnul lucindu-i pe fruntea palidă şi cu lacrimile şiroind pe obrajii livizi. Nu puteam să uit ce aglomerate erau holurile în acea dimineaţă şi cum toţi se îndepărtaseră de el de parcă ar fi avut râie, în vreme ce el se năpustea spre uşile din faţă ale şcolii. Fusesem şi eu unul dintre aceia care se dăduseră la o parte din calea sa, cu ochii holbaţi, chiar dacă îmi părea foarte rău pentru el. Dar nu voiam să fiu catalogată drept singura fată care este prietenă cu ciudaţii. Ce ironie, nu?

În loc să merg la maşină, m-am dus la cea mai apropiată toaletă, care, slavă Domnului, era goală. Erau trei toalete; da, m-am uitat bine pe dedesubt, să văd dacă era cineva înăuntru. Pe un perete erau două chiuvete, deasupra cărora atârnau două oglinzi de mărime potrivită. Peretele opus celui cu chiuvetele era acoperit cu o oglindă imensă, sub care se afla o poliţă pe care să-ţi pui peria, smacurile şi te miri ce. Mi-am aşezat geanta şi manualul de geometrie pe poliţă, am tras adânc aer în piept, am ridicat capul dintr-o mişcare şi mi-am dat părul pe spate.

M-am simţit de parcă aş fi privit în faţă un necunoscut pe care crezi că-l cunoşti. Ştiţi cum e, vezi un om în mulţime şi ai putea jura că-l cunoşti, dar de fapt nu l-ai văzut în viaţa ta. Ei, bine, acum necunoscuta pe care credeam c-am mai văzut-o undeva eram chiar eu.

Semăna cu mine la ochi. Băteau spre acelaşi căprui care nu se hotăra dacă este verde sau maro, însă ochii mei nu fuseseră niciodată atât de mari şi de rotunzi. Sau mă înşel? Avea părul ca al meu, lung şi drept şi aproape la fel de brunet ca al bunicii mele înainte să încărunţească. Necunoscuta avea pomeţi înalţi ca ai mei, nasul lung şi puternic şi gura mare, trăsături moştenite tot de la bunica şi de la strămoşii ei din tribul cherokee. Însă eu nu fusesem niciodată atât de palidă la faţă. Fusesem întotdeauna măslinie, cu pielea mai închisă la culoare decât oricine altcineva din familia mea. Dar poate că problema nu era că dintr-o dată pielea mea devenise palidă, poate că părea aşa în comparaţie cu conturul albastru-închis al semilunii care îmi apăruse exact în mijlocul frunţii. Sau poate că de vină era lumina aia cumplită, fluorescentă. Am tras nădejde că lumina era de vină.

M-am uitat cu atenţie la desenul cu aspect exotic. Combinat cu puternicele mele trăsături amerindiene, părea să îmi dea un aer sălbatic... ca şi când aş fi

aparţinut unor vremuri de mult apuse în care lumea era mai mare şi... barbară.

De acum înainte viaţa mea avea să se schimbe. Iar pentru o clipă, doar o clipită, am uitat de groaza sentimentului de abandon şi m-a cuprins un val de plăcere, iar în adâncul fiinţei mele sângele poporului bunicii fremăta de bucurie.

Capitolul 2

Când am considerat că toată lumea avusese timp suficient să părăsească şcoala, mi-am tras din nou părul pe frunte şi am ieşit în grabă din baie, îndreptându-mă spre uşile care dădeau spre parcarea elevilor. Părea să nu fie nimeni, doar un puşti rătăcit, îmbrăcat cu genul ăla de pantaloni ca dracu', bufanţi, de rapper, traversa parcarea prin capătul celălalt. Era prea preocupat să nu se trezească cu pantalonii în vine în mers, aşa că nu avea cum să mă observe. Am scrâşnit din dinţi din cauza durerii care-mi făcea capul să zvâcnească şi am ieşit în fugă pe uşă, îndreptându-mă direct către broscuţa mea.

Imediat ce-am ieşit, soarele a început să mă ardă zdravăn. Treaba e că nu era o zi prea însorită. Cerul era plin de genul ăla de nori imenşi şi pufoşi care dau aşa de bine în poze, plutind pe cer şi umbrind un pic soarele. Dar, chiar şi aşa, a trebuit să mijesc ochii, ceea ce mi-a provocat durere, şi mi-am ridicat mâna să mă protejez până şi de lumina asta intermitentă a soarelui. Cred că nu am remarcat camioneta până nu s-a oprit cu un scârţâit în faţa mea, din cauză că mă concentram atât de tare asupra durerii produse de lumina obişnuită a soarelui.

— Hei, Zo! N-ai primit mesajul meu?

Rahat! Rahat! De trei ori rahat! Era Heath. Mi-am ridicat privirea spre el printre degete, ca atunci când te uiţi la genul ăla stupid de filme sângeroase. Stătea sprijinit de portiera deschisă din spate a camionetei prietenului său, Dustin. În spatele lui vedeam cabina camionetei, în care Dustin şi fratele lui, Drew, ca de obicei, se împungeau şi se şicanau Dumnezeu ştie în legătură cu ce tâmpenie băieţească. Slavă Domnului că nu mă băgau în seamă. M-am uitat din nou la Heath şi

am oftat. În mână avea o bere şi zâmbea prosteşte. Am uitat pe moment că tocmai fusesem însemnată şi că aveam să devin un monstru însetat de sânge, ocolit de toată lumea, şi m-am răţoit la Heath.

— Bei la şcoală?! Eşti nebun?

Surâsul lui de bebeluş i s-a lărgit pe faţă.

— Da, sunt nebun după tine, păpuşă!

Am clătinat din cap şi i-am întors spatele; am deschis portiera scârţâitoare a broscuţei mele şi mi-am aruncat cărţile şi rucsacul pe bancheta din dreapta.

— De ce nu sunteţi la antrenament? am întrebat, cu spatele la el.

— N-ai auzit? Ne-a dat drumu' pen'că i-am spart vineri pe ăia de la Union!

Dustin şi Drew, care cred că de fapt erau atenţi la ce vorbeam eu şi Heath, au tras nişte „iuhuu“ şi „iupiii“ din camionetă.

— Aă, nu. Cred că am ratat anunţul. Am avut treabă azi. Ştii, am super-test la geometrie mâine.

Încercam să par normală şi relaxată. Apoi am tuşit şi am adăugat:

— Şi-n plus, cred că mă ia o porcărie de răceală.

— Pe bune, Zo! Ai ceva cu mine? Ăă, ţi-a zis Kayla ceva naşpa despre chef? Mă, de fapt, nu te-am înşelat.

Cee? Kayla nu scosese niciun cuvinţel despre faptul că Heath m-ar fi înşelat. Ca dobitoaca, am uitat (bine, pentru o clipă) despre recent dobânditul Semn. Mi-am întors capul ca să-l fulger cu privirea.

— Ce-ai făcut, Heath?

— Zo, io... Ştii că n-aş..., dar, la vederea Semnului, tentativa lui de dezvinovăţire şi scuzele s-au topit într-o privire deloc atrăgătoare, însoţită de o gură căscată care-i trăda uimirea.

— Ce gura mă-sii..., s-a pornit el, dar l-am întrerupt.

— Sst! am făcut şi am dat din cap înspre Dustin şi Drew, care încă nu bănuiau nimic şi cântau cât îi ţinea

gura complet afonă pe melodia de pe ultimul album al lui Toby Keith*.

Heath avea încă ochii căscaţi de uimire, însă a coborât vocea.

— Ce e aia, vreun soi de machiaj pentru ora de artă teatrală?

— Nu, i-am spus în şoaptă. Nu e.

— Nu se poate să fii însemnată. Doar eşti gagica mea.

— Nu sunt gagica ta!

Şi dintr-odată încercarea mea de a mă abţine din tuşit s-a dus. Aproape că m-am îndoit de la mijloc şi m-am pus pe o tuse nasoală şi umedă.

— Băi, Zo! mi-a strigat Dustin din cabină. Tre' s-o laşi mai moale cu ţigările alea.

— Îhî, zici că acu' îţi scuipi un plămân afară, a spus Drew.

— Băi, las-o în pace! Doar ştii că nu le are cu fumatu'. E vampiră. Demenţial! Super! Ca de obicei, fără cea mâi mică urmă de creier, Heath şi-a închipuit că îmi ia apărarea dacă strigă la prietenii lui, care au scos instantaneu capul pe fereastra deschisă şi m-au privit tâmp, ca pe o ciudăţenie a naturii.

— Rahat! Zoey e o creatură d-aia ciudată! a spus Drew. Vorbele lipsite de delicateţe ale lui Drew au făcut ca furia care mocnea în mine încă de când Kayla se ferise din calea mea să dea în clocot şi apoi pe-afară. Am uitat de durerea pe care mi-o provoca soarele şi l-am ţintuit pe Drew cu privirea.

— Mai taci dracu' din gură! Am avut o zi de tot rahatu', aşa că mai scuteşte-mă de tâmpeniile tale.

M-am oprit şi mi-am mutat privirea de la Drew, care era de acum şocat şi tăcut, la Dustin şi am continuat: „sau ale tale“. Şi pe când continuam să îl fixez pe Dustin, am înţeles ceva, ceva care m-a şocat şi, ciudat, m-a stârnit: Dustin părea speriat. Speriat de-a binelea. L-am

fulgerat din nou pe Drew cu privirea. Şi el părea speriat. Apoi am avut senzaţia aia. Era o senzaţie ca o furnicătură, care mi-a străbătut pielea şi mi-a făcut Semnul să se înfioare.

Putere, asta simţeam, putere.

— Zo? Ce mama mă-sii?

Vocea lui Heath mi-a distras atenţia şi m-a făcut să-mi întorc privirea de la cei doi fraţi.

— Io mă car! a spus Dustin pornind camioneta şi băgând-o în viteză. Camioneta a pornit cu zgâlţâituri, ceea ce l-a făcut pe Heath să-şi piardă echilibrul şi să alunece, executând o morişcă din braţe şi scăpând din mână berea. A zburat prin aer şi apoi a aterizat pe asfaltul din parcare. M-am repezit la el.

— Ai păţit ceva?

Heath stătea în patru labe şi m-am aplecat să-l ajut să se ridice.

Apoi am simţit. Era ceva care mirosea extraordinar, excitant, dulce şi apetisant.

Oare Heath îşi dădea cu un parfum nou? Vreun feromon din ăla ciudat, menit să atragă femeile ca o maşinărie uriaşă de ademenit gândacii? Nu îmi dădusem seama cât de aproape eram de el până când nu s-a ridicat, iar trupurile noastre aproape s-au lipit unul de celălalt. M-a privit întrebător.

Nu m-am ferit de el. Deşi ar fi trebuit. Înainte aşa aş fi făcut... dar nu şi acum. Nu azi.

— Zo, a zis el blând, cu o voce gravă şi ademenitoare.

— Ce bine miroşi! nu m-am putut abţine să-i spun.

Inima îmi bătea aşa de tare, încât îi simţeam ecoul în tâmplele care îmi zvâcneau.

— Zoey, mi-a fost tare dor de tine. Trebuie să ne împăcăm. Ştii doar cât te iubesc.

A întins mâna să-mi mângâie faţa şi amândoi am observat că avea palma mânjită de sânge.

— Rahat. Cred că…

A amuţit când mi-a privit chipul. Nu puteam decât să-mi imaginez cum arătam, palidă, cu Semnul albastru-safiriu conturat ca un semn de foc şi cu ochii ţintă la sângele de pe mâna lui. Nu puteam să mă mişc, nu puteam să-mi întorc privirea.

— Vreau... am murmurat. Vreau...

Ce voiam? Nu puteam să exprim în cuvinte. Nu, nu era asta. Nu voiam să exprim în cuvinte. Nu voiam să exprim cu glas tare valul copleşitor de dorinţă arzătoare care ameninţa să mă piardă. Şi nu era din cauză că Heath era atât de aproape de mine. Mai fusesem aşa de aproape unul de celălalt. Ne giugiuleam de un an, însă niciodată nu mă făcuse să mă simt aşa, nu în felul ăsta. Mi-am muşcat buzele şi am gemut.

Camioneta s-a oprit cu un scârţâit şi a derapat în apropierea noastră. Drew a sărit din ea, l-a înşfăcat pe Heath pe după mijloc şi l-a tras cu spatele în cabina camionetei.

— Termină! Vorbesc cu Zoey!

Heath a încercat să scape din strânsoarea lui Drew, dar puştiul era omul de bază din defensiva echipei Broken Arrow şi era cât casa. Dustin s-a iţit pe lângă ei şi a trântit portiera camionetei.

— Lasă-l în pace, creatură, mi-a strigat Drew, în timp ce Dustin a călcat-o, iar de data asta chiar au plecat în trombă.

Am intrat în broscuţa mea. Îmi tremurau aşa de tare mâinile, încât a trebuit să încerc de trei ori până să reuşesc să pornesc motorul.

— Hai odată acasă! Hai odată acasă, am repetat întruna printre accese dureroase de tuse, în timp ce conduceam. Nu voiam să mă gândesc la cele întâmplate şi nici nu puteam.

Mi-a luat cincisprezece minute să ajung acasă, dar mie mi se păruse doar o clipă. M-am trezit prea curând

pe alee şi am încercat să mă pregătesc pentru scena care ştiam că mă aşteaptă înăuntru, inevitabilă ca tunetul în timpul furtunii.

De ce oare fusesem atât de nerăbdătoare să ajung aici? Cred că de fapt şi de drept nu era nerăbdarea de a ajunge acasă. De fapt, încercam doar să scap de episodul din parcare cu Heath.

Nu! Nu voiam să mă gândesc la asta acum. Şi, în orice caz, probabil că exista vreo explicaţie logică pentru tot ce se întâmplase, o explicaţie simplă şi logică. Dustin şi Drew erau nişte cretini, nişte drojdieri complet imaturi. Nu-mi folosisem niciun fel de putere ciudată ca să-i intimidez. Pur şi simplu se speriaseră pentru că fusesem însemnată. Asta era cauza. Doar se ştie că oamenilor le e frică de vampiri.

— Bine, dar eu nu sunt vampir! am exclamat. Apoi am tuşit şi mi-a venit în minte cât de hipnotic de frumos mi se păruse sângele lui Heath şi dorinţa nestăvilită pe care mi-o inspirase. Nu Heath, ci sângele lui.

Nu! Nu! Nu! Sângele nu era nici frumos, nici ademenitor. Cred că sunt şocată. Asta trebuie să fie. Asta trebuia să fie cauza. Eram şocată şi mintea mi-o luase razna. Bun... bine... mi-am atins în treacăt fruntea. Nu-mi mai ardea, dar încă aveam o senzaţie ciudată. Am tuşit pentru a mia oară. OK. Nu voiam să mă mai gândesc la Heath, însă nu mai puteam nega. Mă simţeam altfel. Pielea îmi devenise supersensibilă. Mă durea în piept şi, deşi purtam ochelarii mei cool de soare Maui Jim, ochii continuau să-mi lăcrimeze cumplit.

— Sunt pe moarte..., m-am tânguit şi imediat mi-am strâns buzele. E posibil să fiu pe moarte. Mi-am ridicat privirea spre casa mare din cărămidă pe care nici după trei ani n-o simţeam „acasă“. Termină odată! Termină odată cu prostiile!

Cel puţin, soră-mea nu ajunsese încă acasă din motive de antrenament cu grupa de majorete. Cu puţin

noroc, trolul este complet hipnotizat de noul lui joc pe calculator Delta Force: Black Hawk Down (îhh!). Aşa că puteam s-o am pe mama numai pentru mine. Poate că ea mă va înţelege... poate că ea va şti ce e de făcut...

La naiba! Aveam şaisprezece ani, dar brusc mi-am dat seama că aveam nevoie de mama mai mult decât de orice altceva pe lume.

„Te rog, fă-o să înţeleagă“, am încropit o rugăciune şi am adresat-o oricărui zeu sau zeiţe care mă asculta.

Am intrat în casă prin garaj, ca de obicei. Am traversat holul până la camera mea, unde mi-am aruncat pe pat manualul de geometrie, geanta şi rucsacul. Apoi am respirat adânc şi m-am dus, tremurând un pic, s-o caut pe mama.

Era în sufragerie, ghemuită pe marginea canapelei, sorbea dintr-o ceaşcă de cafea şi citea Supă de pui pentru suflet de femeie. Arăta aşa de normal, aşa cum fusese ea pe vremuri. Numai că pe atunci citea poveşti fascinante de dragoste şi se machia. Însă noul ei soţ nu era de acord cu niciuna dintre cele două. Ce rahat cu ochi!

— Mamă?

— Hm? a spus ea fără să mă privească. Am înghiţit în sec.

— Mămico! - Am strigat-o ca pe vremuri, înainte să se mărite cu John. - Am nevoie de ajutorul tău.

Nu ştiu dacă era din cauză că folosisem pe nepusă masă cuvântul „mămico“ sau dacă ceva din vocea mea i-a stârnit intuiţia de mamă pe care o mai avea încă, ascunsă pe undeva, însă a ridicat imediat spre mine o privire blândă şi îngrijorată.

— Ce e, fetiţă..., a spus ea, însă vorbele au părut să-i îngheţe pe buze atunci când privirea i s-a oprit pe Semnul de pe fruntea mea.

— Dumnezeule! Ce-ai mai făcut de data asta? Inima a început din nou să mă doară.

— Mamă, eu n-am făcut nimic. Pur şi simplu mi s-a întâmplat. Nu din cauza mea. Nu sunt eu de vină.

— Of, te rog, nu! s-a tânguit ea, de parcă n-aş fi spus nimic până atunci. Ce-o să spună taică-tu?

Mi-a venit să ţip. De unde naiba să ştim ce-o să spună tata, din moment ce nu mai ştim nimic de el de paisprezece ani? Dar mi-era clar că nu ar fi avut niciun sens. Întotdeauna o enerva să-i amintesc că John nu era tatăl meu „adevărat". Aşa că am schimbat tactica şi am abordat una la care renunţasem acum trei ani.

— Mămico, te rog! N-ai putea să nu-i spui nimic? Doar o zi-două. Păstrează secretul până... ce ştiu eu?!... ne obişnuim cu ideea.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Şi ce să-i spun? Chestia asta nici măcar nu se poate ascunde cu machiaj.

A aruncat o privire neliniştită la semilună, iar buzele i s-au strâns în mod ciudat.

— Mamă, n-am spus că o să stau aici până ne obişnuim cu ideea. Trebuie să plec, ştii foarte bine.

A trebuit să mă opresc, iar umerii mi-au fost scuturaţi de o tuse devastatoare.

— Vânătorul m-a însemnat. Trebuie să mă mut în Casa Nopţii, dacă nu, o să-mi fie din ce în ce mai rău.

„Şi apoi o să mor", am încercat să-i spun din priviri. Nu am reuşit să spun cu glas tare ce gândisem.

— Numai că am nevoie de câteva zile înainte să trebuiască să-i spun lui..., am făcut o pauză ca să nu fiu nevoită să-i pronunţ numele, de data asta provocându-mi tuşea, ceea ce nici nu era greu.

— Şi eu ce-o să-i zic lui taică-tu?

Panica din vocea ei m-a înfricoşat. Nu era ea mama? Nu ar fi trebuit să aibă ea toate răspunsurile, în loc să pună întrebări?

— Păi... spune-i că stau câteva zile la Kayla, pentru că trebuie să facem un proiect la biologie.

Am remarcat cum privirea mamei se schimbă. Grija din ochii ei s-a risipit şi aceştia i-au devenit tăioşi, cum îi cunoşteam prea bine.

— Cu alte cuvinte, vrei să-l mint.

— Nu, mamă. Vreau ca măcar o dată să pui dorinţa mea mai presus de a lui. Vreau să fii mămica mea. Să mă ajuţi să-mi strâng lucrurile şi să mergi cu mine la şcoala cea nouă, pentru că mi-e frică şi sunt bolnavă şi nu ştiu dacă sunt în stare să mă descurc singură!

Am spus toate astea dintr-o suflare, respirând greu şi mi-am tuşit în palmă.

— Nu mi-am dat seama că nu mă mai port ca o mamă, a spus ea cu răceală.

M-a făcut să mă simt şi mai sfârşită decât mă simţisem cu Kayla. Am oftat.

— Cred că asta e problema, mamă. Nu-ţi pasă într-atât încât să-ţi dai seama. Nu-ţi mai pasă de nimic altceva decât de John de când te-ai măritat cu el.

A mijit ochii.

— Nu ştiu cum poţi fi atât de egoistă. Chiar nu-ţi dai seama câte a făcut pentru noi? Datorită lui am scăpat de serviciul ăla oribil de la Dillards. Datorită lui nu trebuie să ne facem griji în privinţa banilor şi avem o casă mare şi frumoasă. Datorită lui avem siguranţă şi un viitor promiţător.

Auzisem toate astea de atâtea ori, încât aş fi putut să recit odată cu ea. De obicei, în acest punct al nonconversaţiilor noastre eu îmi ceream scuze şi plecam în camera mea. Însă azi nu puteam să-mi cer scuze. Azi eram diferită. Totul era diferit.

— Nu, mamă. Adevărul adevărat e că din cauza lui îţi ignori copiii de trei ani încoace. Ştiai că fiică-ta cea mare s-a făcut o târfă parşivă şi răzgâiată, care şi-a tras-o cu jumătate din echipa de fotbal? Tu ştii ce jocuri dezgustătoare şi violente ţine Kevin ascunse de tine? Bineînţeles că habar n-ai. Amândoi se poartă ca şi când

ar fi fericiţi şi se prefac că-l plac pe John şi toată mascarada asta de familie, iar tu zâmbeşti şi te rogi pentru ei şi-i laşi de capul lor. Şi eu ce? Crezi că sunt rea pentru că nu mă prefac, pentru că sunt cinstită. Ştii ceva? Mi-e aşa de scârbă de familia mea, încât mai că mă bucur că Vânătorul m-a însemnat! Toată lumea îi spune şcolii vampirilor Casa Nopţii, dar nu poate fi mai întunecată decât casa asta perfectă!

Ca să nu izbucnesc în plâns ori să mă pun pe urlat, m-am răsucit pe călcâie, m-am dus nervoasă la mine în cameră şi am trântit uşa.

Să le stea în gât.

Prin pereţii mult prea subţiri am auzit-o vorbind isterizată la telefon cu John. Fără îndoială, avea să dea fuga acasă să mă aranjeze. Pe mine, pacostea. În loc să mă aşez pe pat şi să mă pun pe jelit, cum eram tentată să fac, mi-am golit rucsacul de porcăriile de la şcoală. Vezi să n-am nevoie de ele acolo unde mă duc! Cred că nici măcar nu au ore normale. Îmi imaginez că au ore de genul „Introducere în sucirea gâtului la oameni“... şi... şi „Curs introductiv de vedere nocturnă“. Chestii din astea.

Indiferent de ce făcea mama, nu mai puteam să rămân aici. Trebuia s-o iau din loc.

Bun, deci ce să iau cu mine?

Cele două perechi de blugi după care mă înnebuneam, plus ăia de pe mine. Vreo câteva tricouri negre. Păi, nu? În fond, ce altceva poartă vampirii? În plus, te fac să pari mai slab. Mă gândisem să las maieuţul ăla simpatic de culoare bleu lucios, dar atâta negru m-ar fi deprimat şi mai rău, aşa că l-am luat. Apoi am îndesat teancuri de sutiene, chiloţei tanga, chestii de păr şi smacuri în buzunarul lateral. Era cât pe ce să-mi las animăluţul împăiat, Otis Peftele (la doi ani nu puteam să spun „peşte“), pe pernă, dar... ei, ce... fie că eram vampir, fie că nu, nu cred că aş fi putut să dorm prea

bine fără el. Aşa că l-am băgat cu delicateţe şi pe el în împuţicenia aia de rucsac.

Apoi am auzit că bate cineva la uşă şi vocea ăluia mi-a spus să ies din cameră.

— Ce vrei? am strigat şi apoi m-a apucat o criză urâtă de tuse.

— Zoey, eu şi mama ta vrem să stăm de vorbă cu tine. Demenţial! Se pare că nu le stătuse în gât.

L-am mângâiat uşurel pe Otis Peftele.

— Otis, e groasă.

Mi-am îndreptat spatele, am mai tuşit un pic şi m-am dus să-mi înfrunt duşmanul.

Capitolul 3

La prima vedere, cretinul de taică-miu vitreg, John Heffer pe numele lui, pare un tip de treabă, chiar normal aş spune. (Ei, bine, da, chiar aşa îl cheamă şi, din nefericire, aşa o cheamă şi pe mama, doamna Heffer. Vă vine să credeţi?) Atunci când mama a început să iasă cu el, chiar am auzit din întâmplare cum unele dintre prietenele ei spuneau că ar fi „chipeş" şi „fermecător". Asta la început. Pentru că acum mama are alte prietene, unele despre care Chipeşul şi Fermecătorul crede că sunt mai potrivite decât gaşca de femei nemăritate şi simpatice pe care le frecventa mama.

Niciodată nu mi-a plăcut. Pe bune. Nu spun asta doar pentru că acum nu pot să-l înghit. De când l-am văzut prima oară, nu am remarcat decât un singur lucru la el, că e fals. Se preface că e băiat bun, soţ bun, şi chiar se preface că e un tată bun.

Arată ca oricare alt tip aflat la vârsta taţilor. Are părul negru, picioare subţiri, de greiere, şi un început de burtă. Are ochii ca şi sufletul, căcănii, spălăciţi şi reci.

Am intrat în sufragerie şi l-am găsit stând în picioare lângă canapea. Mama era prăbuşită pe canapea mai spre capătul ei şi-i strângea mâna. Avea ochii roşii şi umezi. Cum nu se poate mai bine. Acum avea să joace rolul mamei rănite şi crizate. Recunosc că e un rol care o prinde de minune.

John încerca deja să mă ţintuiască cu privirea, însă atenţia i-a fost reţinută de Semnul meu. Faţa i s-a boţit de scârbă.

— Satană, dă-te în lături! a citat el cu vocea lui de predicator, după cum îmi place mie să cred.

Am oftat.

— Nu e Satana, sunt eu, dar e cam tot aia.

— Zoey, nu e momentul să fii sarcastică, a spus mama.

— Mă ocup eu, iubito, a spus cretinul de taică-miu vitreg, bătând-o în treacăt pe umăr, înainte să-şi îndrepte iar atenţia către mine.

— Ţi-am spus eu că până la urmă comportamentul urât şi obrăznicia o să-ţi vină de hac. Nici nu mă miră că s-a întâmplat atât de curând.

Am dat din cap. Era de aşteptat să spună asta. Mă aşteptam, dar chiar şi aşa eram şocată. Nu era om să nu ştie că nu aveai ce să faci tu ca să intervină Transformarea. Tâmpenia cu „dacă te muşcă un vampir mori şi devii şi tu vampir" e din filme. Oamenii de ştiinţă încearcă de ani buni să descopere cauza declanşării transformărilor fizice care conduc la vampirism, în speranţa că astfel pot s-o înlăture, sau măcar să creeze un vaccin care să lupte împotriva ei. Până în prezent, norocul nu le-a surâs. Însă acum, John Heffer, cretinul de taică-meu vitreg, descoperise că ceea ce stârnise această reacţie fizică a organismului meu era comportamentul adolescentin deplasat, în cazul de faţă comportamentul meu deplasat, care în mare măsură consta în câte o minciunică sau vreun gând sictirit şi vreo remarcă şmecherească având drept ţintă în general pe părinţii mei şi poate un pic de poftă trupească seminevinovată faţă de Ashton Kutcher (ce trist că-i plac femeile mai în vârstă...). Hei, la naiba, mai ştii?

— Nu am declanşat eu asta, am reuşit să îngaim. Nu s-a întâmplat din cauza mea, ci mi s-a întâmplat mie. Orice om de ştiinţă din lumea asta mi-ar da dreptate.

— Oamenii de ştiinţă nu sunt atotştiutori. Nu sunt oameni ai lui Dumnezeu.

L-am fixat cu privirea. Era predicator al Oamenilor credinţei, lucru cu care vai, Doamne, ce se mai mândrea! Ăsta era unul dintre motivele pentru care mama se simţise atrasă de el şi la nivel strict logic puteam s-o

înţeleg. Fiind predicator, se presupunea că este un om realizat. Avea un loc de muncă râvnit, o casă frumoasă, o familie perfectă. Se presupunea că este un om la locul lui, cu convingeri aşijderea. Pe hârtie trebuie să fi fost alegerea perfectă pentru postul de soţ şi tată. Însă, din păcate, pe hârtie nu era trecută toată povestea. Iar acum, aşa cum era de aşteptat, avea să facă pe predicatorul cu mine şi să-l bage la înaintare pe Dumnezeu. Aş fi pariat pe pantofii mei cei noi, Steve Madden, că şi pe Dumnezeu îl irita la fel de mult ca şi pe mine. Am mai făcut o încercare.

— Am învăţat la cursul intensiv de biologie. Este vorba despre o reacţie fiziologică şi are loc în organismul unor adolescenţi atunci când le creşte nivelul de hormoni.

Am făcut o pauză, încercând să mă concentrez mai departe, al dracului de mândră de mine că îmi aminteam ceva ce făcusem semestrul trecut.

— La unii oameni hormonii declanşează o chestie sau alta... în... - am mai făcut un efort şi mi-am amintit: - un lanţ mutant de ADN care declanşează Transformarea.

Am zâmbit, nu neapărat lui John, ci pentru că eram încântată de capacitatea mea de a-mi aminti chestii dintr-o lecţie cu care nu mai avusem nimic de-a face de luni de zile. Mi-am dat seama că fusese o greşeală să zâmbesc când am văzut cum i s-au încleştat maxilarele.

— Cunoaşterea Domnului depăşeşte ştiinţa şi este o blasfemie să afirmi altceva, domnişorică.

— N-am spus nici-o clipă că oamenii de ştiinţă sunt mai deştepţi decât Dumnezeu! m-am dat eu bătută şi am încercat să-mi înăbuş un acces de tuse. Încerc doar să-ţi explic.

— Nu am nevoie de nici-o explicaţie din partea unei puştoaice de şaisprezece ani.

Dacă ne gândim bine, purta pantalonii ăia naşpa şi o cămaşă ca dracu'. Sărea în ochi că avea nevoie de ceva

explicaţii din partea unui adolescent, dar nu găseam că ar fi momentul potrivit pentru a aduce în discuţie faptul că era, în mod evident şi nefericit, paralel cu moda.

— John, dragule, ce ne facem cu ea? Ce vor spune vecinii? Mama s-a făcut şi mai palidă la faţă şi şi-a înăbuşit un mic suspin.

— Ce va spune lumea duminică la întrunire?

A mijit ochii când am deschis gura să răspund şi m-a întrerupt înainte să apuc să scot un sunet.

— Vom face exact ce ar face orice familie credincioasă. O vom încredinţa lui Dumnezeu.

Adică mă trimiteau la o mănăstire? Din nefericire, am fost întreruptă de o altă criză de tuse, aşa încât el a continuat să vorbească.

— Şi în plus îl vom suna pe doctorul Asher. El ştie cu siguranţă ce să facă pentru a stabiliza situaţia.

Superb! Demenţial! O să-l cheme pe psihologul familiei, pe Stană de Piatră. Perfect!

— Linda, sună la numărul pentru urgenţe al doctorului Asher, iar apoi cred că ar fi înţelept să activăm sistemul de chemare la rugăciune. Anunţă-i pe mai-mari că trebuie să se reunească aici.

Mama a încuviinţat şi a dat să se ridice, dar şuvoiul de vorbe pe care l-am pornit a făcut-o să se prăvălească din nou pe canapea.

— Asta e soluţia ta? Să chemi un psiholog care habar n-are de adolescenţi şi să-i aduci aici pe toţi mai-marii ăia încuiaţi? Credeţi că o să încerce măcar să înţeleagă? Nici gând. Chiar nu pricepeţi? Trebuie să plec. Chiar în seara asta.

Am tuşit chinuit din gât, ceea ce mi-a provocat o durere în piept.

— Vedeţi? Şi o să fie şi mai rău dacă nu mă duc la...

Am ezitat. De ce era aşa de greu să spun „vampiri“? Pentru că suna aşa de străin de mine, atât de definitiv şi,

o parte din mine recunoştea acest lucru, atât de demenţial.

— Trebuie să ajung la Casa Nopţii.

Mama a sărit în picioare şi preţ de o clipă am crezut că avea să mă salveze. Însă John a cuprins-o posesiv cu braţul pe după umeri. Atunci ea şi-a înălţat privirea spre el şi apoi m-a privit din nou pe mine, iar în ochii ei am citit regretul, dar, ca de obicei, a spus ce ar fi vrut John să spună.

— Zoey, sigur nu se întâmplă nimic dacă măcar în seara asta rămâi aici, nu?

— Bineînţeles că nu, a asigurat-o John. Sunt convins că doctorul Asher va înţelege că este cazul să facă o vizită la domiciliu. Dacă vine el aici, o să fie în siguranţă.

A bătut-o pe umăr, prefăcându-se grijuliu, dar tot ce-a reuşit a fost să pară dezgustător.

De la el mi-am mutat privirea la mama. Se pare că nu aveau de gând să mă lase să plec. În niciun caz în seara asta şi poate niciodată sau cel puţin nu până să fie cazul să mă ia cu Salvarea. Dintr-o dată mi-am dat seama că problema nu era doar Semnul care îmi apăruse şi faptul că viaţa mea se schimbase radical. Aici era vorba de cine e şeful. Dacă mă lasă să plec, se poate spune că au pierdut. În cazul mamei, îmi plăcea să cred că îi era teamă să nu mă piardă. Cât despre John, ştiam ce nu vrea el să piardă. Nu voia să-şi piardă multiubita lui autoritate şi iluzia că eram familia perfectă. După cum se exprimase şi mama: „Ce vor spune vecinii, ce va spune lumea duminică la întrunire?“ John nu voia să renunţe la această iluzie, iar dacă asta presupunea ca eu să mă îmbolnăvesc din ce în ce mai rău, ei, bine, era pregătit să-şi asume riscul.

Numai că eu nu eram pregătită să mi-l asum.

Cred că era momentul să iau frâiele în mâini (în fond, îmi făcusem manichiura).

— Hai, bine, am cedat. Sună-l pe doctorul Asher. Anunţă-i pe toţi să vină să ne rugăm împreună. Dar vă deranjează dacă mă duc să mă întind un pic până apar şi ceilalţi? am mai zis şi am exagerat un pic cu tuşea.

— Nu, bineînţeles că nu, drăguţo, a spus mama, vizibil uşurată. Sunt sigură că o să te simţi mai bine dacă te odihneşti un pic.

Apoi s-a îndepărtat de braţul acaparator al lui John. A zâmbit şi pe urmă m-a strâns în braţe.

— Vrei să-ţi dau ceva de răceală?

— Nu, mersi, am asigurat-o, ţinând-o strâns în braţe încă o clipă, dorindu-mi cu ardoare să fi fost cu trei ani în urmă şi să mai fie încă mama mea, să mai fie încă de partea mea. După care am tras adânc aer în piept şi m-am dat un pas înapoi.

— Nu, mersi, am repetat.

M-a privit şi a dat din cap, dându-mi de înţeles că îi pare rău în singurul fel în care putea, din priviri.

M-am îndepărtat de ea şi m-am îndreptat către dormitorul meu. Din spate, cretinul zise:

— Şi fă bine şi dă-ţi cu ceva pe chestia aia de pe frunte, să nu se mai vadă.

Nici măcar nu m-am oprit. Am continuat să merg. Şi m-am abţinut să nu plâng.

O să ţin minte, mi-am spus cu înverşunare. O să ţin minte ce cumplit m-aţi făcut să mă simt astăzi. Aşa că atunci când o să-mi fie frică, atunci când o să fiu singură şi o să mă confrunt cu noua mea viaţă, o să-mi aduc aminte că nimic nu e mai rău decât să fiu prizonieră aici. Nimic.

Capitolul 4

M-am aşezat pe pat şi am tuşit, timp în care o auzeam pe mama sunând disperată la numărul pentru urgenţe al psihiatrului nostru, după care, la fel de disperată, a sunat să-i convoace pe temuţii Oameni ai credinţei. În mai puţin de treizeci de minute casa avea să ni se umple de grăsane şi de soţii lor pedofili cu ochi lunecoşi. Aveau să mă cheme în sufragerie. Semnul care îmi apăruse avea să fie considerat o Problemă Mare şi Jenantă, aşa că probabil aveau să mă ungă cu vreo porcărie care, bag mâna în foc, o să-mi astupe porii şi o să facă să-mi apară un coş cât casa, după care aveau să-şi pună mâinile pe mine şi să înceapă să se roage. Aveau să se roage la Dumnezeu să mă ajute să nu mai fiu aşa o pacoste adolescentină şi o problemă pentru părinţii mei. A, şi pe lângă asta, trebuia rezolvată şi problema cu Semnul care îmi apăruse.

De-ar fi aşa de simplu... Aş face cu dragă inimă un pact cu Dumnezeu că mă fac copil cuminte dacă mă ajută să nu mai trebuiască să mă duc la altă şcoală şi să-mi schimb specia. Aş fi dispusă până şi să dau testul la geometrie. Hai, bine. Poate că n-aş da testul la geometrie, dar, în orice caz, nu voisem eu să mă transform într-o creatură. În concluzie, trebuia să plec. Trebuia să încep o viaţă nouă şi aveam să fiu eleva cea nouă. Într-un loc în care nu aveam niciun prieten. Am strâns tare din ochi, străduindu-mă să nu plâng. Şcoala era singurul loc în care mă mai simţeam şi eu acasă, iar prietenii mei erau singura mea familie. Am strâns pumnii şi mi-am încordat maxilarul, să nu izbucnesc în plâns. Aveam să iau lucrurile din aproape în aproape, din aproape în aproape.

Nici prin gând nu-mi trecea ca pe lângă toate astea să mai am de-a face şi cu clone ale cretinului de taică-miu vitreg. Şi, ca şi cum Oamenii credinţei nu erau deja de-ajuns, cumplita şedinţă de rugăciune avea să fie urmată de o şedinţă la fel de stresantă cu doctorul Asher. Ocazie cu care avea să mă întrebe ce simt în legătură cu cutare sau cutare chestie. Apoi avea să-i dea înainte că furia şi anxietatea adolescentină sunt normale, dar că numai eu puteam să aleg ce impact vor avea asupra vieţii mele... c-o fi, c-o păţi, şi, cum ne confruntam cu o „situaţie de urgenţă", probabil că avea să mă pună să desenez ceva care să reprezinte copilul din mine sau o tâmpenie de genul ăsta.

Era evident că trebuia să mă car de aici.

Slavă Domnului că întotdeauna fusesem „o puştoaică rea" şi mă pregătisem ca lumea pentru o astfel de situaţie. Mă rog, nu-mi trecuse prin cap c-o să fug de-acasă şi o să mă duc la vampiri atunci când plantasem o cheie de rezervă de la maşină sub ghiveciul din faţa ferestrei mele. Mă gândisem că poate vreau să mă furişez vreodată afară din casă şi să mă duc la Kayla. Sau, dacă voiam să fiu cu adevărat rea, puteam să mă duc să mă întâlnesc cu Heath în parc şi să ne giugiulim. Dar între timp Heath se luase de băutură, iar eu începusem să mă transform în vampir. Uneori viaţa e complet lipsită de sens.

Mi-am luat rucsacul, am deschis fereastra şi, cu o uşurinţă care spunea mai multe despre felul meu păcătos de-a fi decât despre lecturile plicticoase ale cretinului de taică-miu vitreg, am ţâşnit pe geam. Mi-am pus ochelarii de soare şi am privit afară. Era numai patru şi jumătate, cam aşa ceva, şi încă nu se întunecase, aşa că m-am bucurat că gardul nostru menit să ne ţină departe de priviri indiscrete mă proteja de vecinii noştri al dracu' de gălăgioşi. Singurele ferestre care dădeau spre partea asta a casei erau ale soră-mii, dar probabil

că ea era încă la antrenament cu grupa de majorete. E o minune de la Dumnezeu că o dată-n viaţă mă bucur şi eu sincer că universul soră-mii gravitează în jurul a ceea ce ea numeşte „sportul îmbărbătării“. Mai întâi mi-am aruncat rucsacul pe geam şi apoi m-am strecurat şi eu în urma lui, având grijă să nu scot nici măcar un „ăhh“ la aterizarea pe iarbă. Am stat pe loc o veşnicie, timp în care mi-am astupat gura cu braţul ca să-mi înăbuş tuşea aia oribilă. Apoi m-am aplecat şi am ridicat marginea ghiveciului cu levănţică pe care mi-l dăduse bunica Redbird, iar degetele mi-au pornit în căutarea metalului dur al cheii care se culcuşea în iarba deasă.

Poarta nici măcar n-a scârţâit când am deschis-o şi m-am prelins afară ca un înger al lui Charlie*. Broscuţa mea drăguţă stătea la locul ei obişnuit, chiar în faţa celei de-a treia uşi de la garajul nostru amenajat să încapă trei maşini. Cretinul de taică-miu vitreg nu mă lăsa să parchez înăuntru, pentru că zicea că maşina de tuns iarba e mai importantă. Mai importantă decât un Volkswagen clasic? Ce-mi aud urechile? E cea mai mare tâmpenie. Măiculiţă, vorbeam ca un mascul! De când îmi păsa mie de „clasicitatea“ broscuţei mele? Chiar că mă Transform. M-am uitat în stânga şi-n dreapta. Nici ţipenie de om. M-am îndreptat în fugă spre broscuţa mea, am intrat înăuntru, am scos-o din viteză şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că aleea noastră era stupid de abruptă când superba mea maşină a luat-o tăcută şi lin la vale, până a ajuns în stradă. De acolo trebuia s-o iau la dreapta ca s-o şterg din cartierul cu Case de Fiţe. Nici măcar nu m-am uitat în oglinda retrovizoare însă m-am întins şi mi-am închis telefonul mobil, fiindcă n-aveam chef să vorbesc cu nimeni.

Nu, de fapt nu era chiar aşa. Exista cineva cu care chiar voiam să vorbesc. Era singura persoană din lume care eram sigură că nu avea să se uite la Semn şi să

gândească despre mine că sunt un monstru, o ciudată, un om îngrozitor.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, broscuţa mea a luat-o parcă de capul ei pe şoseaua pe care se ajungea la autostrada Muskogee, iar de acolo la cel mai grozav loc din lume, la plantaţia de levănţică a bunicii Redbird.

Spre deosebire de drumul de la şcoală acasă, călătoria de o oră şi jumătate până la câmpurile bunicii Redbird a părut să dureze o veşnicie. Până să ies de pe şoseaua cu două benzi şi să intru pe drumul bătătorit de ţară care ducea la casa bunicii, trupul mă durea deja mai tare decât atunci când ne venise profa aia nouă de sport ţăcănită, care considera că trebuie să facem un tur complet al sălii de forţă, în timp ce ea ne şfichiuia de pe margine şi rânjea prosteşte. Mă rog, nu ne şfichiuia propriu-zis, dar totuşi. Mă dureau muşchii ca naiba. Era aproape şase seara, iar soarele se pregătea în sfârşit să apună, dar încă mă înţepau ochii. Ca să fiu sinceră, până şi lumina palidă a soarelui îmi dădea furnicături ciudate pe piele. M-am bucurat că era sfârşit de octombrie şi se făcuse suficient de răcoare încât să port hanoracul cu Borg Invasion 4D care, slavă Domnului, îmi acoperea mai toată pielea. Desigur, mi-am luat hanoracul când am făcut turul ăla în Las Vegas în parcul tematic Star Trek: The Next Generation; din nefericire, din când în când mai sunt şi eu o fană declarată a filmului Star Trek. Înainte să ies din broscuţă, am scotocit pe bancheta din spate după şapca mea cea veche, inscripţionată cu OSU, şi mi-am tras-o pe ochi ca să-mi feresc faţa de soare.

Casa bunicii era străjuită de câmpuri de levănţică şi se odihnea la umbra unor stejari uriaşi. Fusese construită în 1942, din piatră neşlefuită de Oklahoma, avea o verandă confortabilă şi ferestre neobişnuit de mari. Îmi plăcea la nebunie casa asta. Era de-ajuns să urc treptele mici de lemn care duceau la verandă ca să mă simt mai bine... în siguranţă. Apoi am văzut biletul prins afară pe

uşă. Am recunoscut fără greutate scrisul frumos al bunicii Redbird: „Sunt pe faleză, culeg flori sălbatice“.

Am atins hârtia cu miros discret de levănţică. Mereu ştia când veneam s-o văd. Când eram mică mi se părea ciudat, dar pe măsură ce am crescut am început să apreciez acest al şaselea simţ pe care-l avea. Toată viaţa am ştiut că, indiferent de situaţie, puteam să contez pe bunica Redbird. În primele luni de groază după ce mama s-a măritat cu John, cred că aş fi fost terminată dacă n-aş fi reuşit să fug la bunica în fiecare weekend. Preţ de o clipă m-a bătut gândul să intru - bunica nu încuia niciodată uşile - şi s-o aştept, dar simţeam nevoia s-o văd, să mă ia în braţe şi să-mi spună ce-aş fi vrut să-mi spună mama. Nu-ţi fie teamă... o să fie bine... o să avem grijă să fie bine. Aşa că în loc să intru în casă, am luat-o pe cărăruia de la capătul câmpului de levănţică din faţă, care ducea la faleză, şi am continuat să merg pe ea, plimbându-mi buricele degetelor pe vârfurile florilor printre care treceam, iar pe măsură ce înaintam, ele îşi împrăştiau mirosul dulce, argintat în aerul din jurul meu, ca şi când mi-ar fi urat bun venit acasă.

Mă simţeam de parcă nu mai fusesem pe aici de ani de zile, deşi ştiam prea bine că trecuse doar o lună. John nu o plăcea pe bunica. Zicea că e ciudată. Chiar îl auzisem din întâmplare spunându-i maică-mii că bunica era „vrăjitoare şi aveau s-o înghită flăcările iadului“. Ce dobitoc!

Dintr-odată mi-a venit un gând uluitor, care m-a făcut să mă opresc din mers. Părinţii mei nu mai puteau să-mi spună ce să fac. Nu mai aveam să stau cu ei niciodată în viaţa mea. John n-avea să-mi mai comande niciodată.

Măiculiţă! Ce demenţial!

Era aşa de grozav, încât mi-a provocat un acces de tuse care m-a făcut să mă cuprind cu braţele, ca şi când aş fi încercat să-mi împiedic pieptul să se dezintegreze. Trebuia s-o găsesc pe bunica Redbird imediat!

Capitolul 5

Cărarea din marginea falezei fusese mereu abruptă, dar eu o urcasem de un milion de ori, şi cu bunica, şi singură, şi niciodată nu mă simţisem în felul ăsta. Nu mai erau doar tuşea şi durerea musculară. Mă simţeam ameţită, iar stomacul începuse să-mi bolborosească în aşa hal, încât îmi amintea de Meg Ryan în filmul Un sărut de milioane, după ce mâncase o grămadă de brânză, iar ea, săraca, avea intoleranţă la lactoză. (Kevin Kline e tare drăguţ în filmul ăsta, mă rog, pentru un tataie.)

Pe lângă asta îmi mai curgea şi nasul. Şi nu un pic. Vreau să spun că îmi ştergeam nasul pe mâneca hanoracului. (Ce scârboşenie!) Nu puteam să respir decât pe gură, ceea ce mă făcea să tuşesc şi mai tare şi era de necrezut cât de rău putea să mă doară în piept! Am încercat să-mi amintesc ce se declarase oficial despre cauza morţii puştanilor care nu reuşiseră să se Transforme în vampiri. Oare făcuseră infarct? Sau tuşiseră şi le cursese nasul până au dat colţu'?

„Nu te mai gândi la asta!“

Era musai s-o văd pe bunica Redbird. Dacă ea nu avea încă soluţia, sigur avea să o găsească. Bunica Redbird înţelegea oamenii. Din câte spunea ea, era din cauză că nu pierduse legătura cu moştenirea ei cherokee şi nu pierduse cunoaşterea tribală a străbunei tămăduitoare pe care o avea în sânge. Chiar şi acum îmi venea să râd când mă gândeam la felul în care se întuneca bunica la faţă când venea vorba despre cretinul de taică-miu vitreg. Ea era singurul adult care ştia că îi zic aşa. Bunica Redbird spunea că era limpede ca bună ziua că sângele tămăduitoarei din neamul Redbird nu fusese moştenit şi de fiica ei, dar asta numai pentru că

se păstra ca să-mi dea mie şi mai mult din străvechea magie a tribului cherokee.

În copilărie urcasem cărarea ţinând-o de mână pe bunica de o grămadă de ori. Aşezam o pătură viu colorată pe pajiştea presărată cu ierburi înalte şi flori sălbatice şi luam prânzul la iarbă verde, în timp ce bunica îmi spunea poveştile tribului cherokee şi mă învăţa cuvinte cu modulaţii misterioase din limba lor. Pe când urcam anevoie pe cărarea şerpuitoare, poveştile străvechi îmi veneau în minte în rotocoale, asemenea fumului de la focul ceremonial... inclusiv aceea foarte tristă în care se spunea cum se formaseră stelele când un câine fusese găsit furând fiertura de porumb, iar cei din trib îl biciuiseră. În timp ce câinele fugea chelălăind acasă la el, înspre nord, fiertura s-a împrăştiat pe cer, iar vraja sa a dat naştere Căii Laptelui. Sau aceea în care Marele Vultur făcuse munţii şi văile cu bătăile aripilor sale. Sau preferata mea, cea cu soarele, considerat fată, care locuia la răsărit, şi cu fratele ei, luna, care locuia la apus, şi în care se spunea că cei din neamul Redbird erau fiii soarelui.

— Nu e ciudat? Eu sunt din neamul Redbird, deci o fiică a soarelui, însă mă transform într-un monstru al nopţii, m-am trezit că spun cu glas tare şi m-a surprins că vocea mea era atât de slabă, mai ales că vorbele parcă au răsunat în jurul meu, ca şi cum aş fi vorbit într-o tobă bubuitoare.

Tobă...

Când m-am gândit la tobă, mi-am adus aminte de ritualurile la care mă ducea bunica în copilărie, iar apoi, de parcă gândurile m-ar fi purtat aievea acolo, chiar am auzit sunetul ritmic al tobelor ceremoniale. Am privit înjur, cu ochii întredeschişi, ca să mi-i feresc de lumina slabă a zilei spre asfinţit. Ochii mă înţepau şi aveam vederea varză. Vântul nu adia, însă umbrele stâncilor şi

ale copacilor păreau să se mişte... să se alungească... şi să se apropie de mine.

— Bunico, mi-e frică..., am ţipat, printre accese sfâşietoare de tuse.

„Nu trebuie să-ţi fie frică de spiritele gliei, Pasăre Zoey.“

— Bunico?

Oare chiar îi auzisem vocea strigându-mă pe numele de alint sau era ceva şi mai ciudat decât asta, ecouri venite de data asta din amintirea mea?

— Bunico? am strigat din nou şi am stat nemişcată în aşteptarea unui răspuns.

Nimic. Nimic în afară de vânt.

U-no-le... mi-a trecut prin minte cuvântul cherokee pentru „vânt“, asemenea unui vis aproape dat uitării.

Vânt? Stai puţin! Până acum o clipă nu fusese deloc vânt, iar acum trebuia să-mi ţin cu o mână şapca, iar cu cealaltă să-mi dau de pe faţă părul care mă biciuia nebuneşte. Apoi am auzit răzbătând prin vânt o mulţime de voci cherokee psalmodiind prin veacuri, acompaniate de bătăi de tobe ceremoniale. Prin perdeaua de păr şi lacrimi am văzut fum. Aroma dulce de nucă a pădurii de pin mi-a invadat gura şi am simţit gustul focului ritualic al strămoşilor mei. Gâfâind, am încercat să-mi trag răsuflarea.

În acel moment i-am simţit. Mă împresuraseră, umbre aproape vizibile, asemenea valurilor de căldură care se ridică vara din asfaltul încins. Îi simţeam lipiţi de mine, în timp ce dădeau roată cu paşi mlădii şi greu de pătruns în jurul imaginii fantomatice a focului ritualic cherokee.

„Vino cu noi, u-we-tsi a-ge-hu-tsa... Vino cu noi, copilă...“

Duhurile neamului cherokee... mă înec cu propriii plămâni... m-am certat cu ai mei... s-a dus viaţa mea de până acum...

Era deja prea mult. Am luat-o la fugă.

Cred că e adevărat ce ne învaţă la biologie despre cum te invadează adrenalina ca reacţie la un stres puternic, pentru că, deşi simţeam că îmi explodează pieptul, ca şi când aş fi încercat să respir sub apă, am luat-o la fugă pe ultima şi cea mai abruptă parte a cărării, de parcă s-ar fi deschis toate magazinele de la mall şi s-ar fi dat pantofi moca.

Mi-am tras sufletul şi m-am năpustit în sus pe cărare, din ce în ce mai sus, luptând din răsputeri să scap de spiritele înfricoşătoare care mă înghiţiseră ca o ceaţă, dar, în loc să le las în urmă, parcă mă afundam şi mai tare în lumea lor de fum şi umbre. Oare eram pe moarte? Oare asta era cauza? Oare de asta vedeam fantome? Şi dacă era aşa, unde era lumina cea albă? Speriată de moarte, am continuat să fug, dând nebuneşte din mâini, ca şi când aş fi încercat să scap de groaza care mă urmărea.

Nu am observat rădăcina care străpunsese scoarţa pământului bătătorit de pe potecă. Complet dezorientată, am încercat să-mi păstrez echilibrul, dar toate reflexele mele erau la pământ. Am căzut ca un sac de cartofi. Am simţit o durere ascuţită la cap, dar n-a durat decât o clipă până să mă înghită întunericul.

Trezirea a fost ciudată. Mă aşteptam să mă doară tot trupul, mai ales capul şi în piept, dar în loc de durere am simţit... ei, bine... mă simţeam bine. De fapt, mă simţeam mai mult decât bine. Nu mai tuşeam. Îmi simţeam mâinile şi picioarele incredibil de uşoare, mă furnicau şi aveam o senzaţie de căldură, de parcă aş fi lunecat uşor într-o cadă cu apă fierbinte şi cu spumă pe o noapte geroasă.

Ce?

De uimire am deschis ochii. Am văzut o lumină care, în mod miraculos, nu mi-a provocat dureri de ochi. În loc de lumina orbitoare a soarelui erau mai degrabă picături catifelate de lumină răspândită de lumânări, care se

cerneau de undeva de sus. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat seama că mă înşelasem. Nu venea lumina spre mine, ci urcam eu spre ea!

„Mă duc în rai. Hm, ştiu câţiva care o să fie uimiţi de faza asta.“

Am tras o ocheadă în jos, la corpul meu. Eu sau chestia asta... sau... indiferent ce era, zăcea înfricoşător de aproape de marginea falezei. Corpul meu era tare liniştit. Mă tăiasem la frunte şi sângeram rău.

Sângele îmi picura ritmic într-o adâncitură din terenul stâncos, formând un şirag de lacrimi roşii care se scurgeau în pântecele falezei.

Era tare ciudat să mă privesc pe mine. Nu-mi era frică. Însă ar trebui să-mi fie, nu? Oare asta nu însemna că sunt moartă? Poate că acum reuşeam să văd mai bine duhurile neamului cherokee. Nici măcar gândul ăsta nu m-a înspăimântat. De fapt, în loc să-mi fie frică, mă simţeam mai degrabă ca o spectatoare, de parcă nimic din toate astea nu putea să mă atingă. (Cam ca gagicile alea care şi-o pun cu toată lumea şi îşi imaginează că n-au cum să rămână gravide ori să ia vreo boală din aia cu transmitere sexuală care îţi macină creierii. Ei, lasă, că mai vedem noi peste vreo zece ani!)

Îmi plăcea felul în care apărea lumea, nouă şi strălucitoare, însă atenţia îmi era permanent atrasă de corpul meu. Am plutit până mai aproape de el. Respiram rapid şi superficial. Mă rog, aşa respira corpul meu, nu eul care eram eu. (Vă vine să credeţi că am folosit pronumele în felul ăsta haotic?) Şi nu arătam/arăta prea bine. Eram/era palidă şi cu buzele albăstrii. Măi, măi, măi! Albă la faţă, buze albăstrii şi sânge roşu! Să mai zică cineva că nu sunt patrioată.

Am izbucnit în râs şi m-am simţit extraordinar! Pe bune, mi-am văzut râsul plutind înjur şi chestiile alea pufoase care zboară atunci când sufli într-o păpădie, numai că, în loc să fie albe, erau albastre ca glazura de

pe tortul de aniversare. Mamă! Cine ar fi spus că avea să fie aşa de distractiv să mă lovesc la cap şi să leşin? M-am întrebat dacă aşa te simţi când eşti drogat.

Râsul glazurat de păpădie s-a risipit şi dintr-o dată am auzit un sunet cristalin de apă curgătoare. M-am apropiat şi mai mult de corpul meu şi am reuşit să văd că ceea ce la început luasem drept o adâncitură în pământ era de fapt o crevasă îngustă. Sunetul zglobiu al apei venea din măruntaiele ei. Curioasă, m-am uitat prin ea, iar silueta argintată şi scânteietoare a cuvintelor s-a înălţat uşor din pântecele stâncii. M-am căznit să ascult şi strădania mi-a fost răsplătită cu un sunet argintiu, slab şi şoptit.

— Zoey Redbird... vino la mine...

— Bunico! am strigat prin crăpătura din stâncă. Aerul din jur s-a umplut de cuvintele mele purpuriu-aprins.

— Tu eşti, bunico? - Vino la mine...

Argintiul s-a împletit cu purpuriul vocii mele aproape palpabile, zugrăvind cuvintele în culoarea sclipitoare a florilor de levănţică. Era o prevestire! Un semn! Nu ştiu cum se face, dar, asemenea călăuzelor spirite în care neamul cherokee crede de veacuri, bunica Redbird îmi spunea că trebuie să mă strecor prin stâncă.

Fără ezitare, mi-am azvârlit sufletul înainte prin crevasă, urmând drumul sângelui meu şi amintirea cristalină a şoaptei bunicii, până când am ajuns pe solul neted al unei încăperi care părea să semene cu o peşteră. În mijlocul ei clipocea o vână de apă, răspândind în aer cioburi scânteietoare de sunete palpabile, în culori aprinse, translucide. Împreună cu picăturile stacojii de sânge pe care le pierdusem, îmbrăcau peştera într-o lumină jucăuşă, de culoarea frunzelor toamna. Voiam să mă aşez lângă apa gânguritoare, să-mi plimb degetele prin aerul din jur şi să mă joc cu textura muzicii sale, însă glasul m-a chemat din nou.

— Zoey Redbird... urmează-mă spre soarta care te aşteaptă...

Şi am urmat firul de apă şi chemarea femeii. Peştera s-a micşorat şi a devenit un tunel. S-a încolăcit şi s-a învolburat într-o spirală domoală, până a întâlnit un zid presărat cu simboluri cioplite, care îmi erau cunoscute şi străine în acelaşi timp. Uimită, am privit pârâiaşul prelingându-se printr-o crăpătură din zid până a dispărut cu totul. Şi acum ce era de făcut? Oare trebuia să-l urmez?

Am privit înapoi, în josul tunelului. Nu era nimic, numai lumina jucăuşă. M-am întors spre zid şi am fost traversată de un fior ca un curent electric. Mamă! În faţa zidului se afla o femeie care stătea cu picioarele încrucişate! Avea o rochie albă cu franjuri, purtând aceleaşi simboluri ca cele de pe zidul din spatele ei. Era extraordinar de frumoasă, cu părul lung şi atât de negru, încât părea că are reflexe albastre şi violet, ca pana corbului. Buzele ei pline se arcuiau când vorbea, umplând aerul dintre noi cu forţa scânteietoare a vocii ei.

— Tsi-lu-gi U-we-tsi a-ge-hu-tsa. Bun venit, Copilă. Te-ai descurcat bine.

Vorbea în limba cherokee, dar, deşi n-o mai vorbisem de câţiva ani, am înţeles ce-mi spunea.

— Tu nu eşti bunica! am izbucnit şi m-am simţit stânjenită şi nelalocul meu la vederea cuvintelor mele purpurii care le-au îmbrăţişat pe ale ei, trasând în aerul din jurul nostru desene nemaivăzute de levănţică scăpărătoare.

Zâmbetul ei era ca un răsărit de soare.

— Nu, Copila mea, nu sunt bunica ta, dar o cunosc foarte bine pe Sylvia Redbird.

Am respirat adânc.

— Am murit?

Mi-a fost teamă ca nu cumva să râdă de mine, însă nu a făcut-o. Ochii ei negri erau blânzi şi trădau îngrijorare.

— Nu, U-we-tsi a-ge-hu-tsa. Nici pe departe, deşi spiritul tău a fost eliberat pentru un răstimp, ca să cutreiere pe tărâmul lui Nunne'hi.

— Oamenii spiritului! am spus şi mi-am rotit privirea prin tunel, în încercarea de a vedea chipuri şi siluete printre umbre.

— Bunica ta te-a instruit bine, u-s-ti Do-tsu-wa... micuţă Redbird. Eşti o împletire unică între Vechile Obiceiuri şi Lumea cea Nouă, între străvechiul sânge tribal şi pulsaţiile neştiutorilor.

Cuvintele ei mă înfierbântau şi mă îngheţau în acelaşi timp.

— Cine eşti? am întrebat-o.

— Mi se spune în multe feluri... Femeia Schimbătoare, Geea, Aakuluujjusi, Kuan Yin, Maica Păianjen şi chiar Apus...

Pe măsură ce spunea fiecare nume, chipul i se transforma, iar puterea ei mă ameţea. Cred că a înţeles, pentru că s-a oprit şi mi-a aruncat din nou zâmbetul ei cel frumos, iar chipul ei a redevenit cel al femeii pe care o văzusem prima oară.

— Însă tu, Pasăre Zoey, Copila mea, poţi să mă strigi după numele după care mă cunoaşte lumea acum, Nyx.

— Nyx, am spus aproape şoptit. Zeiţa-vampir?

— De fapt, primii care m-au idolatrizat au fost vechii greci atinşi de Transformare, văzând în mine maica pe care o căutaseră în străfundurile Nopţii lor celei infinite. De secole îi consider cu bucurie pruncii mei pe descendenţii lor. Şi, da, ai dreptate, în lumea ta aceşti prunci se numesc vampiri. Acceptă numele, U-we-tsi a-ge-hu-tsa, şi în el îţi vei întâlni soarta.

Simţeam cum Semnul îmi arde pe frunte şi dintr-odată mi-a venit să plâng.

— Nu... înţeleg. Să-mi întâmpin soarta? Tot ce vreau eu este să găsesc o cale pentru a-mi accepta noua viaţă, să repar lucrurile. Zeiţă, tot ce vreau e să mă integrez şi eu undeva. Nu cred că sunt în stare să-mi întâmpin soarta.

Chipul zeiţei s-a îmblânzit din nou şi, când mi-a vorbit, vocea ei era ca cea a mamei, numai că era mai... de parcă în vorbele ei ar fi semănat cumva dragostea fiecărei mame din lume.

— Crezi în tine, Zoey Redbird. Ţi-am pus Semnul meu şi acum eşti a mea. Vei fi prima şi adevărata mea U-we-tsi a-ge-hu-tsa v-hna-i Sv-no-yi... Fiică a nopţii... la această vârstă. Eşti deosebită. Acceptă lucrul acesta şi vei începe să înţelegi că există o adevărată putere în unicitatea ta. În tine se împletesc sângele magic al tămăduitoarei şi al străbunilor din vechime şi buna cunoaştere şi înţelegere a lumii moderne.

Zeiţa s-a ridicat şi s-a îndreptat graţioasă spre mine, iar glasul ei zugrăvea în aerul din jur simboluri argintii ale puterii. Când a ajuns la mine, mi-a şters lacrimile de pe obraji, iar apoi mi-a cuprins faţa în palme.

— Zoey Redbird, Copilă a Nopţii, vei fi ochii şi urechile mele în lumea de azi, o lume în care binele şi răul se luptă să găsească echilibru.

— Bine, dar am şaisprezece ani! Nici măcar nu sunt în stare să fac o parcare laterală! De unde Dumnezeu să ştiu cum să fiu ochii şi urechile tale?

Mi-a zâmbit blând.

— Eşti matură pentru vârsta ta, Pasăre Zoey. Crezi în tine şi vei găsi calea. Însă ţine minte, întunericul nu înseamnă întotdeauna răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.

Apoi zeiţa Nyx, străvechea întruchipare a Nopţii, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. Şi, pentru a treia oară în acea zi, am leşinat.

Capitolul 6

Frumos, priveşte norul, se-ntrupează, Frumos, priveşte ploaia cum se-aşază...

Versurile vechiului cântec mi-au răsunat în minte. Cred că iar o visez pe bunica Redbird. Lucrul ăsta mi-a dat o senzaţie de căldură şi siguranţă, ceea ce era teribil de plăcut dacă mă gândesc cât de nasol mă simţisem în ultimul timp... numai că nu-mi aminteam exact de ce. Hm! Ciudat.

Cine a cuvântat? Micul porumbaş, Ce stă sus ca un conaş...

Cântecul bunicii se auzea în continuare; m-am încolăcit în pat şi mi-am frecat cu un oftat obrazul de perna moale. Din nefericire, mişcarea capului mi-a provocat o sfredelitură prin tâmple şi, asemenea glonţului care traversează un geam, mi-a spart în mii de cioburi starea de bine şi am fost copleşită de amintirea ultimei zile.

Mă transformam în vampir.

Fugisem de acasă.

Avusesem un accident şi apoi un soi ciudat de experienţă la hotarul dintre viaţă şi moarte.

Mă transformam în vampir. Dumnezeule mare!

Mamă, ce mă doare capul!

— Pasăre Zoey! Te-ai trezit, drăguţo?

Am clipit ca să-mi limpezesc vederea şi am văzut-o pe bunica Redbird stând pe un scăunel de lângă patul meu.

— Bunico! am spus cu glas răguşit şi am întins mâna spre ea. Glasul mi-a sunat la fel de cumplit pe cât îmi simţeam capul.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

— Eşti în siguranţă, Mică Păsărea. Eşti în siguranţă.

— Mă doare capul.

Mi-am dus mâna la cap, mi-am pipăit locul în care simţeam durere şi apăsare şi am dat peste firele unei suturi.

— Aşa şi trebuie. M-am speriat aşa de tare, încât am îmbătrânit cu zece ani.

Bunica mi-a mângâiat mâna cu blândeţe.

— Ai pierdut la sânge...

S-a cutremurat, iar apoi a clătinat din cap şi mi-a zâmbit.

— Ce-ar fi să promiţi că nu mai faci niciodată asta?

— Promit, am spus. Şi deci m-ai găsit...

— Într-o baltă de sânge şi inconştientă, Mică Păsărea. Bunica mi-a dat pe spate părul de pe frunte şi şi-a plimbat uşor degetele pe Semn.

— Şi atât de palidă, încât semiluna închisă la culoare de pe frunte parcă îţi strălucea pe piele. Mi-am dat seama că trebuie să te duc în Casa Nopţii şi asta am şi făcut.

A chicotit, iar licărul ştrengăresc din ochi i-a dat un aer de fetiţă.

— Am sunat-o pe mama ta să-i spun că te duc înapoi în Casa Nopţii şi m-am prefăcut că am rămas fără semnal ca să pot să-i închid. Mă tem că e supărată pe amândouă.

Am rânjit la bunica Redbird. Hi, hi, mama era supărată şi pe ea.

— Zoey, da' ce făceai tu acolo la lumina zilei? Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme că ai fost însemnată?

M-am chinuit să mă ridic în capul oaselor, iar durerea de cap m-a făcut să gem. Dar, din fericire, se pare că nu mai tuşeam. O fi din cauză că am ajuns în sfârşit aici, în Casa Nopţii... însă gândul mi s-a risipit pe măsură ce am înţeles tot ceea ce-mi spusese bunica.

— Stai puţin, că nu puteam să-ţi spun mai devreme. Azi a venit Vânătorul la şcoală şi m-a însemnat. Mai întâi

m-am dus acasă. Speram ca mama să înţeleagă şi să-mi ia apărarea.

M-am oprit, amintindu-mi din nou de cearta îngrozitoare cu părinţii mei. Bunica mi-a strâns mâna, semn că mă înţelege.

— Ea şi John m-au încuiat efectiv în cameră, l-au sunat pe psihiatru şi au convocat şi rugăciunea în grup.

Bunica s-a strâmbat.

— Aşa că m-am strecurat pe geam afară şi am venit direct la tine, mi-am încheiat relatarea.

— Mă bucur că ai venit, Pasăre Zoey, dar nu înţeleg ce se întâmplă.

— Exact, am oftat. Nici mie nu-mi vine să cred că am fost însemnată. De ce eu?

— Nu la asta m-am referit, drăguţo. Pe mine nu mă miră că ai fost Vânată şi însemnată. Sângele celor din neamul Redbird a fost întotdeauna fermecat. Era doar o chestiune de timp până ca unul dintre ai noştri să fie Ales. Ce vreau eu să spun este că nu înţeleg cum de spui că tocmai ai fost însemnată. Semiluna nu mai este doar conturată, este complet colorată.

— Imposibil!

— Uită-te şi tu, U-we-tsi a-ge-hu-tsa.

A folosit cuvântul cherokee pentru „copilă“, amintindu-mi brusc de o misterioasă zeiţă din vechime.

Bunica şi-a scotocit prin geantă după vechea ei pudrieră argintie, pe care o avea în permanenţă la ea. Mi-a întins-o fără un cuvânt. Am apăsat pe clapeta micuţă. Capacul s-a ridicat, arătându-mi propria imagine în oglindă... aceeaşi necunoscută pe care parcă o cunoşteam... eul care nu era tocmai eu. Avea ochii imenşi şi pielea prea albă, dar abia dacă am remarcat acest lucru. Ce-mi absorbise complet privirea era Semnul, care acum era o semilună completă, colorată perfect cu inconfundabilul albastru-safiriu al desenului vampirilor. Mă simţeam în continuare ca în lumea viselor

şi mi-am dus mâna la frunte, unde mi-am trecut degetele peste Semnul cu aspect exotic, şi parcă am simţit din nou buzele zeiţei pe pielea mea.

— Ce înseamnă asta? am spus, incapabilă să-mi iau privirea de la Semn.

— Noi speram să ai tu răspunsul la această întrebare, Zoey Redbird.

Avea o voce uluitoare. Încă dinainte să-mi ridic privirea de la propria reflexie în oglindă, ştiam că este unică şi incredibilă. Avusesem dreptate. Era o frumuseţe de star de cinema, frumuseţea unei păpuşi Bărbie. Nu mai văzusem niciodată de aproape pe cineva atât de perfect. Avea ochii mari, ca nişte migdale, pătrunzători şi verzi ca muşchiul de copac, faţa în formă de inimă, iar pielea ei era fără cusur, cremoasă, cum numai la televizor mai vezi. Părul îi era roşu intens, nu genul ăla de roşu-portocaliu de morcoveaţă sau blond-roşcat spălăcit, ci castaniu închis şi strălucitor, şi îi cădea în valuri grele până mai jos de umeri. Avea corpul, ce să zic, perfect. Nu era slabă ca ciudatele alea care se forţează să vomite şi se înfometează ca să arate, părerea lor, la fel de şic precum Paris Hilton. („That's Hott!"* Da, bine, Paris, cum zici tu.) Corpul acestei femei era perfect, pentru că era solidă, dar avea forme. Şi avea nişte balcoane să moară lumea. (Ce n-aş da să am şi eu nişte balcoane să moară lumea.)

— Ă? am făcut.

Apropo de „balcoane", vorbeam ca o gorilă. (Balcoane, hi, hi!) Femeia mi-a zâmbit, lăsându-şi la vedere dinţii uluitor de drepţi şi albi, fără colţi. A, şi am uitat să mai spun că pe lângă frumuseţea ei perfectă mai avea şi o semilună de culoarea safirului clar conturată pe frunte, iar din ea plecau nişte dunguliţe vălurite care îi încadrau sprâncenele şi coborau până sub pomeţii înalţi. Era o femeie vampir.

— Am spus că speram să ai tu o explicaţie pentru faptul că un vampir novice şi care nu s-a Transformat încă are pe frunte Semnul unei fiinţe mature.

Fără zâmbetul ei şi fără îngrijorarea izvorâtă din bunătate pe care o trăda glasul ei, vorbele i-ar fi părut aspre. Însă aşa, ele exprimau doar grijă şi o uşoară confuzie.

— Şi deci nu sunt vampir? am izbucnit. Râsul ei era melodios.

— Încă nu, Zoey, dar aş spune că Semnul tău complet este un lucru promiţător.

— A... bun, e bine. E bine, am bâiguit.

Din fericire, bunica m-a salvat de la o umilire totală.

— Zoey, ea este Marea Preoteasă a Casei Nopţii, Neferet. A avut grijă de tine cât ai fost... - Bunica a şovăit, în mod evident nedorind să pronunţe cuvântul „inconştientă“ - cât ai fost adormită.

— Bun venit în Casa Nopţii, Zoey Redbird, a spus Neferet cu căldură.

Am aruncat o privire piezişă spre bunica, apoi spre Neferet. Am îngăimat, încurcată:

— Ăă, de fapt, ăă, nu mă cheamă aşa. Numele meu de familie este Montgomery.

— Serios? a întrebat Neferet, ridicând din sprâncenele de culoarea ambrei. Unul dintre avantajele începerii unei noi vieţi este că ai şansa să o iei de la zero, să faci alegeri pe care nu le-ai putut face înainte. Dacă ai putea alege, care ar fi adevăratul tău nume?

N-am stat pe gânduri.

— Zoey Redbird.

— Atunci, de acum înainte te vei numi Zoey Redbird. Bun venit în noua ta viaţă!

S-a întins spre mine de parcă ar fi vrut să-mi strângă mâna şi imediat am întins-o şi eu pe a mea. Însă în loc să mă prindă de mână, m-a apucat de antebraţ, lucru ciudat, care totuşi mi s-a părut firesc.

Atingerea ei era caldă şi fermă. Mi-a zâmbit în semn de bun venit. Era uluitoare, admirabilă. De fapt, era cum sunt toţi vampirii, mai mult decât umani, mai puternici, mai inteligenţi şi mai talentaţi. Arăta de parcă înăuntrul ei ar fi sălăşluit o lumină orbitoare, ceea ce, mi-am dat seama, era un paradox, date fiind clişeele care există despre vampiri (dintre care ştiam deja că unele erau pe deplin adevărate): evită lumina soarelui, sunt mai puternici noaptea, trebuie să bea sânge ca să supravieţuiască (îhh!) şi se închină la o zeiţă cunoscută drept întruchiparea Nopţii.

— Mm... mulţumesc. Mă bucur să te cunosc, am spus, străduindu-mă din răsputeri să par măcar aproape inteligentă şi normală.

— După cum îi spuneam şi bunicii tale mai devreme, nu ni s-a mai întâmplat până acum să primim un novice într-un fel aşa de neobişnuit, inconştient şi cu Semnul complet colorat. Mai ţii minte ce ţi s-a întâmplat, Zoey?

Am deschis gura să-i spun că îmi aminteam absolut totul, cum căzusem şi mă lovisem la cap..., cum mă văzusem ca pe un spirit plutitor..., cum urmasem cuvintele ciudat de palpabile până în peşteră... şi cum apoi îmi apăruse zeiţa Nyx. Însă înainte să apuc să spun toate astea, am avut un sentiment ciudat, ca şi când m-ar fi lovit cineva în stomac. Era evident şi cu direcţie clară şi îmi spunea să-mi ţin gura.

— Ăă, nu mare lucru... - am amuţit, iar cu mâna mi-am pipăit punctul dureros de unde îmi răsăreau firele de sutură. - Cel puţin nu după ce m-am lovit la cap. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat înainte de asta. Vânătorul m-a însemnat. Le-am povestit părinţilor mei şi am avut cu ei un scandal monstru. Apoi am fugit la bunica. Mă simţeam foarte rău şi când urcam pe cărarea spre faleză...

Mi-am adus aminte şi de celelalte chestii, de toate, de spiritele tribului cherokee, dansul şi focul. „Ţine-ţi gura!“ mi-a strigat senzaţia care mă încerca.

— Cred că... am căzut pentru că tuşeam rău şi m-am lovit la cap. Apoi nu-mi mai amintesc decât de cântecul bunicii Redbird şi că m-am trezit aici, am încheiat eu într-un suflet.

Am dat să-mi feresc privirea de ochii ei verzi, pătrunzători, însă acelaşi sentiment care îmi poruncea să nu suflu o vorbă îmi spunea foarte clar să nu-mi cobor privirea şi că trebuie să încerc din răsputeri să nu dau impresia că ascund ceva, deşi habar n-aveam de ce ascundeam ce ştiam.

— E normal să ai pierderi de memorie după o lovitură la cap, a rupt bunica tăcerea, cu o afirmaţie realistă.

Îmi venea s-o sărut.

— Da, aşa este, a spus Neferet repede, chipul ei pierzându-şi aerul pătrunzător. Nu te teme pentru starea sănătăţii nepoatei tale, Sylvia Redbird. Totul o să fie bine.

I-a vorbit respectuos bunicii, ceea ce a făcut ca încordarea pe care o resimţeam să mai slăbească. Dacă o plăcea pe bunica Redbird, trebuie să fi fost o femeie de treabă, sau un vampir de treabă, sau mă rog... Nu?

— După cum cred că ştii deja, vampirii - Neferet a făcut o pauză şi mi-a zâmbit -, chiar şi novicii au o putere de vindecare neobişnuită. Se vindecă aşa de bine, încât nu riscă nimic dacă părăseşte infirmeria.

Şi-a mutat apoi privirea de la bunica la mine.

— Zoey, ai vrea s-o cunoşti pe noua ta colegă de cameră? „Nu.“ Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap. - Da.

— Excelent! a spus Neferet.

Slavă Domnului, nu a luat în seamă faptul că stăteam şi zâmbeam ca un pitic din ăla stupid de grădină.

— Eşti sigură că nu mai trebuie să fie ţinută aici sub observaţie câteva zile? a întrebat bunica.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, dar te asigur că ai fi uimită să afli 'cât de repede se vindecă rănile de pe trupul lui Zoey.

Mi-a zâmbit din nou şi, deşi eram speriată, emoţionată şi de-a dreptul paralizată, i-am zâmbit şi eu la rândul meu. Părea cu adevărat bucuroasă că eram acolo. Şi, să fiu sinceră, m-a făcut să mă gândesc la faptul că, poate, până la urmă nu e aşa o nenorocire că mă transform în vampir.

— Bunico, mă simt bine. Serios. Mă doare puţin capul, însă în rest mă simt mult mai bine.

Pe când ziceam asta mi-am dat seama că e adevărul-adevărat. Nu mai tuşeam deloc şi nu mă mai dureau muşchii. Mă simţeam absolut normal, dacă nu ţineam seama de uşoara durere de cap.

Apoi Neferet a făcut ceva care nu numai că m-a surprins, dar în plus m-a făcut s-o plac instantaneu şi să încep să am încredere în ea. S-a dus spre bunica şi i-a spus uşor şi grijuliu:

— Sylvia Redbird, îţi jur solemn că nepoata ta este în siguranţă aici. Fiecare novice este dat în grija unui mentor adult. Şi ca să mă asigur că îmi voi respecta jurământul, voi fi chiar eu mentorul lui Zoey. Acum trebuie să mi-o încredinţezi mie.

Neferet şi-a dus pumnul la inimă şi a făcut o plecăciune ceremonioasă în faţa bunicii. Bunica a şovăit doar o clipă, după care i-a răspuns.

— Am să mă asigur că îţi respecţi jurământul, Neferet, Mare Preoteasă a lui Nyx.

A repetat gestul lui Neferet, ducându-şi pumnul la inimă şi făcând o plecăciune, iar pe urmă s-a întors către mine şi m-a strâns tare în braţe.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, Pasăre Zoey. Te iubesc.

— Aşa am să fac, bunico. Şi eu te iubesc. Şi îţi mulţumesc că m-ai adus aici, am şoptit şi i-am respirat bine cunoscuta aromă de levănţică, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

M-a sărutat uşor pe obraz şi apoi a ieşit din încăpere cu paşi mici şi siguri, lăsându-mă singură cu un vampir pentru prima oară în viaţa mea.

— Ei, bine, Zoey, eşti pregătită să-ţi începi noua viaţă? Mi-am ridicat privirea spre ea şi mi-a trecut din nou prin cap cât de uluitoare era. Dacă mă transformam în vampir, urma oare să fiu şi eu încrezătoare şi puternică sau numai o Mare Preoteasă avea asemenea calităţi? O clipă m-a străfulgerat gândul că ar fi demenţial să fiu Mare Preoteasă, apoi am revenit la realitate. Eram doar o puştoaică. În plus, o puştoaică zăpăucă, nici urmă de stofă de Mare Preoteasă. Tot ce vreau eu este să înţeleg cum să mă adaptez la locul ăsta. Însă fără doar şi poate Neferet făcuse ca lucrurile să pară mai suportabile.

— Da, sunt.

Mă bucuram că părusem mai sigură pe mine decât mă simţeam de fapt.

Capitolul 7

— Cât e ceasul?

Mergeam pe un coridor îngust care cotea uşor. Pereţii erau făcuţi dintr-un amestec ciudat de piatră de culoare închisă şi cărămidă ieşită în relief. Pe alocuri, din zid se iţeau felinare de modă veche din oţel negru, din care răzbăteau flăcări tremurătoare, răspândind o lumină galbenă, blândă, care, slavă Domnului, era suportabilă pentru ochii mei. Holul nu avea ferestre şi nu ne-am întâlnit cu nimeni, deşi mă uitam furiş şi cu teamă în jur, închipuindu-mi prima mea întâlnire cu puştani vampir.

— Este aproape patru dimineaţa, ceea ce înseamnă că orele s-au terminat cam de un ceas, a spus Neferet, apoi a schiţat un zâmbet văzându-mi expresia, pun pariu, şocată.

— Orele încep la opt seara şi se termină la trei dimineaţa, mi-a explicat ea. Profesorii sunt disponibili până la trei şi jumătate dimineaţa pentru a oferi ajutor suplimentar elevilor. Sala de sport este deschisă până în zori; vei afla ora exactă atunci când te vei fi Transformat în totalitate. Până atunci, este afişat ce se consideră a fi „în zori“ în toate sălile de clasă, în sălile de odihnă şi în zonele pentru întruniri, inclusiv în sala de mese, la bibliotecă şi în sala de sport. Templul lui Nyx este, desigur, deschis permanent, însă ritualurile se ţin de două ori pe săptămână, imediat după terminarea orelor. Următorul ritual va avea loc mâine.

Neferet mi-a aruncat o privire furişă, iar zâmbetul ei abia schiţat a devenit mai cald.

— Acum totul pare copleşitor, dar te vei obişnui repede. Şi în afară de mine, te va mai ajuta şi colega ta de cameră.

Mă pregăteam să deschid gura ca s-o întreb ceva, când, deodată, un ghem roşcat de blană a pătruns în fugă pe hol şi, fără să scoată un sunet, s-a aruncat în braţele lui Neferet. Am sărit cât colo cu un mieunat, după care m-am simţit ca o cretină când am văzut că ghemul roşcat de blană nu era vreun baubau zburător sau ceva de genul ăsta, ci o pisică imensă.

Neferet a râs şi a scărpinat ghemul de blană după urechi.

— Zoey, ţi-l prezint pe Skylar. Aşa face de obicei, dă târcoale pe aici şi aşteaptă momentul în care să mi se arunce în braţe.

— N-am văzut în viaţa mea o pisică aşa de mare, am replicat, întinzând mâna ca să-l las să mă adulmece.

— Ai grijă, muşcă.

Până să apuc să-mi trag mâna, Skylar a început să se frece cu faţa de degetele mele. Mi-am ţinut respiraţia.

Neferet şi-a înclinat capul într-o parte, ca şi când ar fi ascultat şoapte aduse de vânt.

— Te place, ceea ce este fără doar şi poate neobişnuit. Nu place pe nimeni, cu excepţia mea. Le alungă până şi pe celelalte pisici din această parte a campusului. E un mare bătăuş, a spus ea cu tandreţe.

L-am scărpinat pe Skylar pe după urechi cu atenţie, cum făcuse şi Neferet.

— Îmi plac pisicile, am zis încetişor. Am avut şi eu una, dar când s-a recăsătorit mama a trebuit s-o dau la Street Cats spre adopţie. Noului ei soţ, John, nu-i plac pisicile.

— Am descoperit că ceea ce simte un om pentru pisici şi, desigur, şi ceea ce simt ele pentru acel om este de obicei un excelent barometru al caracterului său.

Mi-am mutat privirea de la motan la ochii ei verzi şi am văzut că înţelegea mai multe despre problemele familiilor de nebuni decât exprima în cuvinte. Lucrul ăsta

m-a făcut să mă simt legată de ea şi m-am mai destins puţin.

— Sunt multe pisici pe aici?

— Da. Dintotdeauna pisicile au fost în strânsă legătură cu vampirii.

Da, de fapt, ştiam deja asta. La orele de istorie universală, domnul Shaddox (cunoscut mai bine drept Domnişorul Shaddy, dar să nu vă daţi de gol) ne-a învăţat că în trecut pisicile erau ucise pentru că se credea că transformă oamenii în vampiri. „Da, vezi să nu! Asta că veni vorba de cretinătăţi. O dovadă în plus a stupizeniei fiinţelor umane"... m-am trezit gândind şi am fost şocată de uşurinţa cu care începusem să mă gândesc la oamenii normali ca la „fiinţele umane", deci ca la o categorie din care eu nu făceam parte.

— Crezi că aş putea să-mi iau o pisică? am întrebat.

— Dacă te alege vreuna, îi vei aparţine.

— Dacă mă alege?

Neferet a zâmbit şi l-a mângâiat pe Skylar, care a închis ochii şi s-a pus tare pe tors.

— Pisicile ne aleg pe noi, nu ne aparţin.

Şi parcă pentru a confirma cele spusese de ea, Skylar i-a sărit din braţe şi s-a făcut nevăzut în jos, pe coridor, dând obraznic din coadă.

— E îngrozitor, dar îl ador. Cred că l-aş adora şi dacă nu ar fi unul dintre darurile mele de la Nyx, a spus ea râzând.

— E un dar? L-ai primit pe Skylar în dar de la zeiţă?

— Într-un fel, da. Fiecare Mare Preoteasă primeşte în dar de la zeiţă o afinitate, ceea ce voi aţi considera probabil ca fiind puteri supranaturale. În parte aşa le deosebim pe Marile Preotese. Afinităţile pot fi puterile cognitive neobişnuite, precum cititul gândurilor, capacitatea de a avea viziuni sau de a prezice viitorul. Sau pot fi de natură fizică, cum ar fi o legătură specială cu unul dintre cele patru elemente sau cu animalele. Eu

am două daruri de la zeiţă. Principala mea afinitate este cea faţă de pisici. Am o legătură cu ele care este neobişnuită până şi pentru un vampir. Celălalt dar pe care îl am de la Nyx este puterea nemaiîntâlnită de a vindeca. - A zâmbit. - De aceea ştiu că vindecarea ta merge spre bine, darul meu mi-a permis să ştiu.

— Mamă, ce fain, am bolborosit eu singurul lucru care mi-a trecut prin minte.

Capul mi se învârtea deja de la evenimentele ultimei zile.

— Haide! Am să te conduc în camera ta. Sunt sigură că eşti înfometată şi obosită. Cina începe peste... - Neferet şi-a plecat capul într-o parte, ca şi când cineva i-ar fi şoptit cât e ceasul - o oră.

Mi-a zâmbit sigură pe sine.

— Vampirii ştiu întotdeauna cât e ceasul.

— Şi asta e cool.

— Şi încă n-ai văzut nimic, draga mea novice, din vârful aisbergului!

Am tras nădejde că jocul ei de cuvinte nu avea legătură cu dezastre de proporţiile celui al Titanicului. Pe când ne continuam drumul pe hol m-am gândit la timp şi la alte chestii şi mi-am amintit ce voisem s-o întreb atunci când Skylar îmi frânsese şirul fragil al gândurilor.

— Stai puţin! Ai spus că orele încep la opt? Seara?

Să ştiţi că de obicei nu sunt chiar atât de lentă în gândire, dar de data asta parcă mi-ar fi vorbit în limbi străine şi mi-era greu s-o înţeleg.

— Dacă te gândeşti puţin, vei înţelege că e cel mai logic ca orele să se ţină noaptea. Desigur, e bine să ştii că vampirii, fie ei adulţi sau novici, nu explodează dacă sunt expuşi direct la soare sau vreo poveste din asta inventată de oameni, dar este neplăcut pentru noi. Nu ţi-a fost greu astăzi să suporţi lumina soarelui?

Am încuviinţat din cap.

— Ochelarii mei Maui Jim nu m-au ajutat prea mult.

Apoi am adăugat într-un suflet, simţindu-mă din nou ca o cretină.

— Ăă, Maui Jim este o marcă de ochelari de soare.

— Da, Zoey, a spus Neferet cu blândeţe. Ştiu. Prea bine, de fapt.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău că..., m-am oprit şi m-am întrebat dacă are ceva dacă zic „Dumnezeu“. Oare Neferet, o Mare Preoteasă care îşi purta Semnul zeiţei cu atâta mândrie, s-ar simţi jignită de acest cuvânt? La naiba, dar Nyx, oare ea s-ar simţi jignită? O, Dumnezeule. Dar cuvintele „la naiba“? Erau de departe înjurătura mea preferată. (Bine, recunosc, e singura înjurătură pe care o trântesc în mod frecvent.) Oare mai aveam voie s-o spun? Oamenii credinţei afirmau că vampirii se închină la o falsă zeiţă, că sunt nişte creaturi ale Întunericului, egoiste, cărora nu le pasă de nimic altceva decât de bani şi de lux şi de băutul de sânge şi cu toţii erau condamnaţi să ajungă în iad, d-aia mă întrebam dacă nu cumva asta presupunea că trebuie să fiu atentă în ce fel şi în ce situaţii folosesc...

— Zoey!

Mi-am ridicat privirea spre Neferet, care mă fixa cu un aer îngrijorat, şi mi-am dat seama că probabil încercase să-mi atragă atenţia în timp ce eu îmi chinuiam mintea cu tot felul de gânduri.

— Îmi cer scuze, am repetat.

Neferet s-a oprit. M-a prins de umeri şi m-a întors, ca s-o pot privi în faţă.

— Zoey, nu-ţi mai tot cere scuze! Nu uita că am trecut cu toţii prin ce treci tu. Pentru fiecare dintre noi a fost o noutate cândva. Ştim cum te simţi, teama de Transformare, şocul că viaţa ta parcă a devenit străină de tine.

— Şi că nu pot controla nimic din toate astea, am adăugat liniştită.

— Şi asta. Nu va fi întotdeauna aşa de rău. Când ai să ajungi vampir adult, viaţa îţi va părea din nou a ta. O să-ţi poţi alege calea în viaţă, o să-ţi poţi urma drumul spre care te conduc inima şi talentul tău.

— Asta dacă ajung vampir adult.

— Vei ajunge, Zoey.

— De unde ştii?

Privirea lui Neferet mi-a căutat Semnul întunecat de pe frunte.

— Nyx te-a ales. Încă nu ştim pentru ce. Dar cu siguranţă porţi Semnul ei. Nu te-ar fi atins doar ca să te vadă dând greş.

Mi-am amintit de vorbele Zeiţei: „Zoey Redbird, Copila Nopţii, te numesc ochii şi urechile mele în lumea de azi, o lume în care binele şi răul se luptă să găsească echilibrul“, şi mi-am ferit ochii de privirea pătrunzătoare a lui Neferet, dorindu-mi cu disperare să ştiu de ce aveam încă sentimentul că nu trebuie să suflu o vorbă despre întâlnirea mea cu zeiţa.

— Doar că... e prea mult pentru o singură zi.

— Cu siguranţă, şi mai ales pe stomacul gol.

Pornisem din nou, când soneria unui telefon mobil m-a făcut să tresar. Neferet a oftat şi a zâmbit, în semn de scuze, iar apoi a pescuit din buzunar un telefon micuţ.

— Neferet, a răspuns ea.

A ascultat o vreme şi am văzut cum i se încreţeşte fruntea şi îşi mijeşte ochii.

— Nu, ai făcut bine că m-ai sunat. Mă întorc să văd ce face. Apoi şi-a închis telefonul.

— Îmi pare rău, Zoey. Una dintre novice şi-a rupt piciorul mai devreme. Acum se pare că nu se poate odihni şi trebuie să mă duc să mă asigur că este totul în regulă. Tu mergi în continuare pe coridorul acesta la stânga până ajungi la uşa din faţă. Ai s-o vezi, e mare şi din lemn foarte vechi. Chiar afară este o bancă de piatră. Poţi să mă aştepţi acolo. Nu întârzii mult.

— Sigur, nici-o problemă.

Dar înainte să termin ce aveam de spus, Neferet deja se făcuse nevăzută înapoi pe coridorul şerpuit. Am oftat. Nu-mi plăcea ideea de a mă afla singură într-un loc înţesat de vampiri, atât mari, cât şi mici. Iar acum că Neferet plecase, luminile jucăuşe nu mi se mai păreau chiar aşa de prietenoase. Păreau ciudate şi aruncau umbre fantomatice pe holul vechi din piatră.

Hotărâtă să nu mă bag singură în sperieţi, am pornit din nou în direcţia în care ne îndreptasem. Curând, mai că mi-am dorit să mă întâlnesc cu cineva, chiar vampir să fie. Era prea multă linişte şi îmi dădea fiori. De câteva ori din coridor s-au deschis spre dreapta noi ganguri, dar, după cum îmi indicase Neferet, am ţinut-o tot la stânga. De fapt, tot spre stânga mi-am fixat şi privirea, pentru că pe celelalte holuri abia dacă mijea câte un strop de lumină.

Din nefericire, n-am putut să nu-mi abat privirea spre următorul hol la dreapta. Iar motivul era justificat. Auzisem ceva. Mai precis, un râset. Era un râset blând, feminin şi, Dumnezeu ştie de ce, mi s-a făcut părul măciucă. Asta m-a şi făcut să mă opresc din mers. Mi-am încordat privirea ca să văd cât mai departe pe coridor şi mi s-a părut că văd mişcare în întuneric.

Zoey... Mi-am auzit numele şoptit printre umbre.

Am clipit uimită. Oare chiar îmi auzisem numele sau imaginaţia îmi juca feste? Vocea parcă îmi era cunoscută. Să fi fost iarăşi Nyx? Oare mă striga zeiţa pe nume? Aproape la fel de speriată pe cât eram de intrigată, mi-am ţinut respiraţia şi am făcut câţiva paşi pe coridorul lateral.

Când am păşit după cotul lin făcut de hol, am zărit ceva în faţă care m-a făcut să mă opresc şi să mă lipesc instantaneu de zid. Într-un soi de nişă, nu foarte departe de mine, erau doi oameni. La început nu mi-am dat seama ce văd; apoi, într-o clipă, am înţeles.

Ar fi trebuit să plec de acolo în secunda aia. Ar fi trebuit să mă îndepărtez uşor cu spatele şi să încerc să nu mă gândesc la ce am văzut. Dar n-am făcut nimic din toate astea. Am simţit că dintr-o dată picioarele îmi sunt atât de grele, încât îmi era imposibil să le mişc. Nu puteam decât să privesc.

Bărbatul, iar apoi din nou uimită am realizat că nu era bărbat, ci adolescent, cam de vârsta mea, stătea cu spatele sprijinit de zidul de piatră al nişei. Avea capul dat pe spate şi respira greu. Avea chipul ascuns în umbră, dar, deşi nu vedeam mare lucru, mi-am dat seama că era frumos. Apoi privirea mi-a fost atrasă în jos de un alt râset sacadat.

Ea era aşezată în genunchi în faţa lui. Nu puteam să-i văd decât părul blond. Era atât de lung, încât părea să o cuprindă, ca un văl din vechime. Apoi mâinile ei au urcat, alunecând de-a lungul coapselor tipului.

„Fugi!“ mi-a răsunat în minte. „Pleacă de aici!“ Am vrut să mă dau înapoi, dar vocea lui m-a îngheţat.

— Opreşte-te!

Ochii mi-au ieşit din orbite pentru că, preţ de o clipă, am crezut că vorbeşte cu mine.

— Nu vrei asta, de fapt.

Uşurarea pe care am simţit-o când a vorbit aproape că mi-a produs o uşoară ameţeală. Vorbea cu ea, nu cu mine. Nici măcar nu ştiau că sunt aici.

— Ba da, a spus el printre dinţi. Ridică-te!

— Îţi place, ştii bine că îţi place. Aşa cum ştiu că încă mă vrei.

Ea avea vocea răguşită şi voit sexy, dar în acelaşi timp rugătoare. Era aproape disperată. Am văzut-o cum îşi plimba degetele şi am făcut ochii mari când şi-a trecut unghia de la degetul arătător în jos pe coapsa lui. În mod incredibil, unghia i-a sfâşiat tipului blugii, ca un cuţit, lăsând la vedere o dâră de sânge proaspăt, înfiorător în rubiniul său lichid.

Fără voia mea, la vederea sângelui mi-a lăsat gura apă, lucru care m-a scârbit în acelaşi timp.

— Nu! a izbucnit el şi i-a pus mâinile pe umeri, încercând s-o îndepărteze.

— Haide, nu te mai preface, a râs ea din nou răutăcios, sarcastic. Ştii prea bine că vom fi veşnic împreună.

I-a urcat cu limba pe coapsă, lingându-i sângele prelins. M-am cutremurat; în ciuda voinţei mele, eram pe deplin fascinată.

— Termină! - încă o împingea de umeri. - Nu vreau să-ţi fac rău, dar începi să mă enervezi. Nu vrei să înţelegi? S-a terminat între noi. Nu te vreau.

— Ba mă vrei! Întotdeauna o să mă vrei! a replicat ea, în timp ce-l descheia la pantaloni.

Nu am ce căuta aici. Nu ar trebui să fiu martoră la aşa ceva. Mi-am dezlipit cu greu ochii de coapsa lui însângerată şi m-am dat un pas înapoi.

Tipul şi-a ridicat privirea. Atunci m-a văzut.

Iar apoi s-a întâmplat ceva cu adevărat ciudat. I-am simţit mângâierea în privire. Nu puteam să-mi desprind ochii de la el. Fata din faţa lui a părut să se volatilizeze, iar pe hol n-am mai rămas decât noi doi şi dulcele şi fascinantul miros al sângelui său.

— Nu mă vrei? Nu s-ar zice, a gângurit ea, cu o voce pisicoasă şi insinuantă.

Am simţit cum capul mi se zbate înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. În aceeaşi clipă el a strigat: „Nu!“ şi a încercat să o dea la o parte, ca să se poată îndrepta spre mine.

Mi-am luat ochii de la el şi m-am împiedicat, încercând să mă dau înapoi.

— Nu! a rostit el din nou. De data aceasta ştiam că vorbea cu mine, nu cu ea. Cred că şi-a dat şi ea seama, pentru că a dat să se răsucească, scoţând un ţipăt care îmi amintea în mod neplăcut de cel al unui animal

sălbatic. Corpul mi s-a detensionat. Chiar în clipa aceea m-am întors şi am luat-o la fugă pe hol.

Mă aşteptam să vină după mine, aşa încât am alergat până am ajuns la uşile vechi, imense, pe care mi le descrisese Neferet. Acolo m-am oprit şi m-am lipit de lemnul rece, încercând să-mi calmez respiraţia, ca să văd dacă se aude zgomot de paşi.

Ce aveam să mă fac dacă mă prindeau? Capul îmi zvâcnea din nou dureros şi mă simţeam neajutorată, îngrozită şi al naibii de scârbită.

Da, ştiam de chestia cu sexul oral. Mă îndoiesc că există vreun adolescent în viaţă în America zilelor noastre care să nu ştie că, «în accepţiunea majorităţii publicului adult, noi le oferim băieţilor plăcere „orală“ aşa cum pe vremuri li se oferea gumă de mestecat (sau, mai bine zis, sugiuc). E frecţie şi întotdeauna m-a scos din minţi. Bineînţeles că există fete care cred că e „cool“ să le faci băieţilor bucurii „orale“. Dar se înşeală. Acelea dintre noi cărora le merge tărtăcuţa ştiu că nu e deloc cool să fii folosită astfel.

Bine, deci ştiam de treaba cu sexul oral. Dar nu văzusem niciodată pe viu, aşa încât toată scena asta mă zguduise. Însă ceea ce mă zguduise mai tare decât faptul că blonda îi făcea bucurii tipului era felul în care reacţionasem la vederea sângelui lui.

Aş fi vrut să i-l ling şi eu.

Iar asta nu e normal.

Apoi mai era şi chestia cu schimbul ăla ciudat de priviri pe care l-am avut cu el. Care era treaba?

— Zoey, te simţi bine?

— La naiba! am tresărit şi am sărit cât colo. Neferet stătea în spatele meu şi mă privea încurcată.

— Ţi-e rău?

— Ăă... - M-am scormonit după o explicaţie. Nu aveam cum să-i povestesc despre ceea ce văzusem. - Mă

doare foarte tare capul, am reuşit să îngaim într-un târziu.

Şi era adevărat. Mă durea capul ceva de groază.

S-a încruntat, cuprinsă de îngrijorare.

— Lasă-mă să te ajut.

Neferet şi-a pus uşor mâna peste punctele de sutură de pe fruntea mea. A închis ochii şi am auzit-o şoptind ceva într-o limbă pe care n-o înţelegeam. Apoi mâna ei a început să emane căldură şi am simţit ca şi când căldura s-ar fi lichefiat, iar pielea mea a absorbit-o. Mi-am închis ochii şi am oftat uşurată, întrucât durerea de cap a început să dispară.

— E mai bine?

— Da, am şoptit.

Şi-a îndepărtat mâna şi am deschis ochii.

— Cu asta ar trebui să-ţi treacă. Nu înţeleg de ce a revenit cu atâta forţă.

— Nici eu, dar acum mi-a trecut, am spus iute.

M-a mai studiat un răstimp, timp în care mi-am ţinut respiraţia. Apoi a întrebat:

— Te-a supărat ceva? Am înghiţit în sec.

— Mi-e cam teamă de întâlnirea cu noua mea colegă de cameră.

Ceea ce teoretic nu era minciună. Nu asta mă supărase, dar cu siguranţă mă înspăimânta.

Neferet mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Totul o să fie bine, Zoey. Acum hai să te conduc spre noua ta viaţă.

Neferet a deschis uşa grea de lemn şi am ieşit în curtea mare din faţa şcolii. S-a dat într-o parte şi m-a lăsat să casc gura prostită. Adolescenţi în uniforme, care aveau ceva meseriaş şi unic, deşi erau uniforme, mergeau în grupuri mici prin curte, de-a lungul trotuarului. Le-am auzit vocile înşelător de normale; vorbeau şi râdeau. De la ei mi-am mutat privirea la şcoală, neştiind la care să mă holbez mai întâi. Am ales

şcoala pentru că era cel mai puţin intimidantă dintre cele două obiective şi în plus mi-era teamă să nu dau cu ochii de el. Locul părea ieşit dintr-un vis urât. Era în toiul nopţii şi ar fi trebuit să fie întuneric beznă, dar deasupra uriaşilor stejari seculari, care aruncau totul în umbră, strălucea luna scânteietoare. Felinarele răzleţe prinse în suporturi din cupru oxidat se înşirau pe trotuarul care mergea paralel cu clădirea uriaşă, din cărămidă roşie şi piatră neagră. Avea trei etaje şi un acoperiş neobişnuit de înalt, care împungea cerul şi era plat spre vârf. Draperii grele fuseseră trase în lături, iar lumini galbene palide făceau umbrele să danseze prin încăperi, dând un aer primitor întregii atmosfere. În faţa clădirii principale, unit de faţada acesteia, se afla un turn rotund, care amplifica şi mai mult iluzia că ce aveam în faţă era mai degrabă un castel decât o şcoală. Jur că un şanţ de apărare ar fi părut mai potrivit decât gazonul îngrijit şi trotuarul de-a lungul căruia se înşirau tufe bogate de azalee.

Peste drum de clădirea principală se afla o clădire mai mică, ce părea mai veche şi-mi amintea de o biserică. În spatele ei şi al stejarilor bătrâni care umbreau curtea şcolii am văzut umbra enormului zid de piatră care înconjura şcoala. În faţa clădirii cu aspect de biserică se afla statuia unei femei îmbrăcate în haine lungi şi vălurite.

— Nyx! am exclamat.

Neferet a ridicat uimită din sprâncene.

— Da, Zoey. Aceasta este o statuie a zeiţei, iar clădirea din spate este templul ei.

Mi-a făcut semn să merg cu ea pe trotuar şi a arătat spre campusul impresionant care se întindea înaintea noastră.

— Ceea ce noi numim astăzi Casa Nopţii a fost construit în stil neoromanic cu piatră importată din Europa. A fost fondată la jumătatea anilor '20 ca

mănăstire augustină a Oamenilor credinţei. Apoi s-a transformat în Cascia Hali, o şcoală preparatoare privată pentru adolescenţi umani cu situaţie. Când am decis să ne deschidem propria şcoală prin părţile locului, acum cinci ani, am cumpărat-o de la Cascia Hali.

Îmi aminteam vag zilele în care fusese şcoală particulară de fiţe. De fapt, singurul motiv pentru care mă gândisem vreodată la ea era pentru că îmi aminteam că auzisem la ştiri că o întreagă gaşcă de puştani de la Cascia Hali fuseseră arestaţi pentru consum de droguri, iar adulţii fuseseră şocaţi. Vax! Nimeni altcineva nu mai fusese şocat că puştanii ăia de bani gata se drogau la greu.

— Mă mir că v-au vândut-o vouă, am spus cu gândul aiurea.

A râs încetişor şi puţin ameninţător.

— Nu au vrut, dar i-am făcut directorului ăluia arogant o ofertă pe care nici măcar el nu putea s-o refuze.

Am vrut să întreb la ce se referea, dar râsul ei mi-a dat fiori. Şi, în plus, aveam treabă. Nu puteam să mă abţin să nu mă holbez. Bun, prima chestie pe care am remarcat-o a fost că toţi cei care aveau Semnul complet erau teribil de arătoşi. Era ceva de groază. Da, ştiam că vampirii sunt atrăgători. Toată lumea ştia asta. Actorii cei mai de succes din lume erau vampiri. De asemenea, erau şi dansatori, muzicieni, scriitori şi cântăreţi. Vampirii dominau artele, motiv pentru care erau şi plini de bani, iar ăsta era încă un motiv printre multe altele pentru care Oamenii credinţei îi considerau egoişti şi imorali. Dar să fim serioşi, erau invidioşi că ei nu arată la fel de bine. Oamenii credinţei se duceau să-i vadă jucând în filme, în piese de teatru, mergeau la concertele lor, le cumpărau cărţile şi creaţiile artistice, dar în acelaşi timp îi bârfeau şi îi priveau de sus şi Dumnezeu mi-e martor

că niciodată în viaţa lor nu s-ar amesteca cu ei. Vă daţi seama că asta e ipocrizie pe faţă.

Ideea e că fiind înconjurată de atâţia oameni superbi îmi venea să mă bag sub o bancă din alea, deşi mulţi o salutau respectuos pe Neferet, iar apoi îmi zâmbeau şi mă salutau şi pe mine. Printre saluturi şovăitoare aruncam priviri piezişe spre puştii care mergeau aproape de noi. Fiecare dintre ei pleca respectuos capul spre Neferet. Mulţi au făcut o plecăciune şi şi-au dus pumnii încrucişaţi la inimă, ceea ce a făcut-o pe Neferet să zâmbească, după care a făcut şi ea o plecăciune uşoară. Recunosc, puştii nu erau la fel de atrăgători ca adulţii. Erau arătoşi, de fapt interesanţi, cu semiluna conturată pe frunte şi îmbrăcaţi în haine mai degrabă în stilul celor de la prezentările de modă decât al uniformelor normale de şcoală, însă nu aveau lumina ispititoare, strălucitoare şi inumană pe care o răspândea fiecare vampir adult. A, şi am remarcat că, după cum bănuisem, uniformele lor aveau mult negru în ele. (Ai fi zis că aşa un grup select de oameni cu înclinaţii artistice ar recunoaşte un clişeu de genul hainelor negre purtate de adepţii stilului goth. Am zis şi eu, n-am dat cu parul!) Dar, ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că lor le stătea bine în negru combinat cu carourile violet-închis, albastru-închis şi verde-smarald. Fiecare uniformă avea un desen complicat, ţesut cu aur sau argint, fie pe buzunarul de la piept al jachetei, fie pe buzunarul de la bluză. Îmi dădeam seama că mulţi dintre ei aveau acelaşi desen, dar nu vedeam prea bine ce anume era. De asemenea, am remarcat că erau o mulţime de puştani cu părul lung. Pe bune, fetele aveau părul lung, băieţii aveau părul lung, profii aveau şi ei părul lung şi până şi pisicile care dădeau târcoale pe trotuar din când în când erau ca nişte gheme de blană lungă. Ciudată treabă. Ce bine că renunţasem la ideea de a-mi tăia părul scurt şi cu ţepi ca o emo, cum se tunsese Kayla săptămâna trecută!

Am mai remarcat şi că adulţii şi puştii aveau ceva în comun, şi anume că toţi îmi priveau curioşi Semnul. Demenţial! Care va să zică îmi începeam noua viaţă ca o ciudăţenie, ceea ce era pe cât de normal, tot pe atât de naşpa.

Capitolul 8

Zona din Casa Nopţii în care se aflau dormitoarele era la mare distanţă de campus, aşa că drumul a durat destul de mult, iar Neferet părea să meargă încet special ca eu să am timp suficient să pun întrebări şi să casc gura. Nu că mă deranja lucrul ăsta. În timp ce ne plimbam de-a lungul ciorchinelui de clădiri amintind de un castel, împrăştiate care încotro, Neferet îmi dădea explicaţii despre fiecare detaliu în parte, ceea ce mă ajuta să mă familiarizez cu locul. Era ciudat în sensul bun. În plus, mersul pe jos mă făcea să mă simt normală. De fapt, oricât de ciudat ar suna, m-am simţit din nou eu însămi. Nu mai tuşeam, nu mă mai durea tot corpul şi nici măcar capul nu mă mai durea. Nu mă mai gândeam deloc la scena tulburătoare la care asistasem din greşeală. Îmi propusesem să uit. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să trebuiască să îmi bat capul şi cu altceva, pe lângă noua mea viaţă şi de Semnul cel ciudat. Aşa că sexul oral putea să aştepte.

Pricepută cum eram la negarea realităţii, mi-am zis că, dacă nu m-aş fi plimbat printr-un campus la o oră strigătoare la cer în compania unui vampir, aproape că aş fi putut să mă prefac că eram la fel ca ieri. Aproape.

Da, mă rog. Poate nici măcar aproape, dar chiar nu mă mai durea capul şi eram destul de pregătită să dau ochii cu colega mea de cameră atunci când Neferet a deschis în sfârşit uşa de la sufrageria fetelor.

Înăuntru mă aştepta o surpriză. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, poate ca totul să fie negru şi înfiorător. Însă totul era drăguţ, în nuanţe de bleu cald şi galben-verzui, cu canapele confortabile şi teancuri de perne pufoase cât toate zilele, împrăştiate prin încăpere ca nişte uriaşe bombonele M&M pastel. Lumina blândă răspândită de

mai multe candelabre vechi de cristal împrumuta locului aspectul de castel al unei prinţese. Pe pereţii de culoare crem se aflau tablouri mari pictate în ulei, toate reprezentând femei din vremuri de demult ce păreau misterioase şi puternice. În glastre de cristal, aşezate pe măsuţe înţesate de cărţi, genţi şi alte chestii normale de puştoaice, erau flori proaspăt tăiate, îndeosebi trandafiri. Am remarcat şi câteva televizoare cu ecran plat şi am recunoscut după sunet că unul dintre ele era pe MTV, unde rula emisiunea „Real World“. Am trecut rapid totul în revistă, timp în care încercam să zâmbesc şi să le par prietenoasă fetelor, care au amuţit în momentul în care am intrat în încăpere şi acum mă studiau. Retrag ce-am spus. De fapt nu mă studiau pe mine, ci Semnul de pe fruntea mea.

— Fetelor, ea este Zoey Redbird. Salutaţi-o şi uraţi-i bun venit în Casa Nopţii.

O clipă am crezut că nimeni n-o să sufle o vorbă şi-mi venea să mor de jenă, pentru că mă simţeam ca elevul cel nou. Apoi, dintr-un grup de fete care stăteau adunate în jurul unui televizor s-a ridicat o blondă. Era micuţă şi, pe toţi dracii, aproape perfectă. De fapt era o versiune mai tânără a lui Sarah Jessica Parker (care nu-mi place, apropo, e aşa de... de... enervantă şi nenatural de zglobie).

— Bună, Zoey! Bun venit în noua ta casă!

Zâmbetul copiei la indigo a lui Sarah Jessica Parker era cald şi sincer şi în mod vizibil încerca să facă un efort să mă privească în ochi, în loc să se holbeze la Semnul meu complet colorat. Imediat m-am simţit prost că am făcut comparaţia aia răutăcioasă.

— Eu sunt Afrodita, a spus ea.

Afrodita? Poate că totuşi nu mă pripisem cu comparaţia. Cum putea un om normal să-şi aleagă numele de Afrodita? Doamne fereşte! Asta e dovadă de

grandomanie! Totuşi, am simulat un zâmbet şi am scos un „Bună, Afrodita!“ vesel.

— Neferet, vrei s-o conduc eu pe Zoey în camera ei? Neferet a şovăit, ceea ce mi s-a părut ciudat. În loc să răspundă imediat, a rămas nemişcată, într-un schimb de priviri cu Afrodita. Apoi, la fel de repede pe cât au declanşat schimbul de priviri, faţa lui Neferet a înflorit într-un zâmbet larg.

— Mulţumesc, Afrodita, ce drăguţ din partea ta! Eu sunt mentorul lui Zoey, dar sunt sigură că s-ar simţi mai în largul ei daca ar conduce-o în cameră cineva de vârsta ei.

Oare ceea ce citisem în privirea Afroditei era mânie? Nu, probabil că mi se păruse sau măcar aş fi fost tentată să cred asta, daca intuiţia mea nou dobândită şi ciudată nu mi-ar fi spus altceva. Şi nu aveam nevoie de intuiţie ca să-mi dau seama că ceva era putred, iar asta pentru că Afrodita a râs, iar eu am recunoscut râsul ăsta!

Când mi-am dat seama că fata asta, Afrodita, era cea pe care o văzusem cu tipul ăla pe hol, m-am simţit de parcă mă lovise în moalele capului.

Râsul Afroditei, urmat de „Sigur, aş fi încântată s-o conduc! Ştii doar că e întotdeauna o plăcere să-ţi fiu de folos, Neferet“, spus pe un toi vesel, era fals şi rece ca sânii gigantici ai Pamelei Anderson, însă Neferet a încuviinţat din cap şi s-a întors spre mine.

— Te las acum, Zoey, mi s-a adresat ea, strângându-mă de umăr. Afrodita te va conduce în cameră, iar noua ta colegă de cameră te va ajuta să te pregăteşti pentru cină. Ne vedem în sala de mese.

Mi-a zâmbit blând, matern şi m-a cuprins dorinţa ridicol de copilărească şi disperată de a o strânge în braţe şi de a o implora să nu mă lase singură cu Afrodita.

— Totul va fi bine, a mai zis ea, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. Vei vedea, Pasăre Zoey, totul va fi bine - a şoptit, amintindu-mi de bunica aşa de mult, încât a

trebuit să strâng tare din ochi ca să nu plâng. Apoi a dat scurt din cap în semn de rămas-bun către Afrodita şi celelalte fete şi a părăsit dormitorul.

Uşa s-a închis cu un sunet sec, înăbuşit. La naiba... vreau acasă!

— Haide Zoey! Camerele sunt în partea asta, m-a chemat Afrodita. Mi-a făcut semn să vin cu ea în sus pe scările late care porneau la dreapta. Am încercat să nu bag în seamă zumzăitul vocilor care a izbucnit instantaneu în spatele nostru, imediat ce am luat-o pe scări.

Nu vorbea niciuna dintre noi şi mă simţeam aşa de jenată, încât îmi venea să urlu. Oare mă văzuse atunci pe hol? Mi-era al naibii de evident că nu aveam să pomenesc nimic despre asta. Niciodată în viaţa mea. După mine, nu se întâmplase niciodată nimic. Mi-am dres glasul şi am spus:

— Pare tare drăguţ dormitorul. Adică e tare drăguţ. M-a privit pieziş.

— E mai mult decât plăcut sau drăguţ aici, e de-a dreptul superb.

— O, foarte bine. Mă bucur să aud asta.

A râs, un râs foarte neplăcut, aproape un rânjet, şi mi s-a făcut părul măciucă, la fel ca prima oară când îl auzisem.

— E superb aici în special datorită mie.

I-am aruncat o privire, convinsă că glumeşte, dar i-am întâlnit ochii albaştri şi reci.

— Da, ai auzit bine. E cool aici pentru că eu sunt cool.

Dumnezeule mare! Ce ciudat era că spusese asta. Habar n-aveam cum să răspund la o chestie aşa de plină de aere. Ce-mi trebuia mie acum să mă cert cu târfuliţa asta plină de ea? Că doar îmi ajungea că-mi schimbasem viaţa/specia/şcoala. Şi în plus de asta încă nu-mi dădeam seama dacă se prinsese că eu o privisem acolo pe hol.

Tot ce voiam eu era să mă integrez. Voiam să mă simt ca acasă în şcoala asta nouă. Aşa că am hotărât să fiu isteaţă şi să-mi ţin gura.

Niciuna dintre noi n-a mai scos niciun cuvânt. Scările duceau spre un coridor lat, cu uşi de-o parte şi de alta. Mi-am ţinut respiraţia atunci când Afrodita s-a oprit în faţa unei uşi vopsite în violet-deschis, foarte drăguţ, dar în loc să ciocane, s-a întors spre mine. Faţa ei perfectă a devenit dintr-o dată răutăcioasă şi rece şi s-a zis cu frumuseţea.

— Bun, uite care e treaba, Zoey. Ai un Semn tare ciudat, toată lumea vorbeşte despre tine şi se întreabă care dracu' e faza.

A dat ochii peste cap, şi-a strâns mărgelele cu putere şi a spus cu o voce voit stupidă şi exagerat de entuziastă.

— Vai! Tipa cea nouă are Semnul colorat complet. Oare ce înseamnă asta? O fi deosebită? Oare are puteri nemaiîntâlnite? Vai, dragă!

Şi-a coborât mâna de la gât şi m-a privit cu ochii abia mijiţi. Apoi a anunţat cu o voce neutră şi rea, lucru care se citea şi în privirea ei:

— Uite care e faza. Eu sunt şefa aici. Eu stabilesc ce şi cum. Dacă vrei să-ţi fie bine, ţine minte ce-ţi spun. Dacă nu, pregăteşte-te de ce e mai rău.

Hai că începea să mă calce pe nervi.

— Uite ce e, i-am replicat. Abia am aterizat. Nu vreau scandal şi nu depinde de mine ce vorbeşte lumea despre Semnul meu.

Iar a mijit ochii. Rahat! Oare chiar trebuia să mă bat cu fata asta? Nu mă mai bătusem în viaţa mea! Mi s-a pus un nod în stomac şi mă pregăteam să mă feresc sau să fug, sau orice m-ar fi scutit de cafteală.

Apoi, cu aceeaşi rapiditate cu care devenise înfricoşătoare şi odioasă, faţa i s-a înseninat, a zâmbit şi a redevenit blondina dulcică. Nu că aş fi crezut-o.

— Bun, ca să ne înţelegem.

Poftim? Am înţeles, tipa era sărită, dar ăsta era singurul lucru pe care îl înţelesesem.

Afrodita nu mi-a dat timp să spun nimic. Cu un ultim zâmbet, ciudat de cald, a ciocănit la uşă.

— Intră, s-a auzit o voce veselă, cu accent de Oklahoma. Afrodita a deschis uşa.

— Sal'tare! Intră, intră!

Noua mea colegă de cameră, tot blondă şi ea, s-a repezit ca un mini-uragan de prin părţile locului. Însă în momentul în care a dat cu ochii de Afrodita, zâmbetul i-a dispărut şi s-a oprit din iureş.

— Ea e noua ta colegă de cameră.

Aparent, cuvintele Afroditei erau normale, dar tonul ei era încărcat de ură şi împrumutase un accent fals şi oribil din Oklahoma.

— Stevie Rae Johnson, ţi-o prezint pe Zoey Redbird. Zoey Redbird, ea e Stevie Rae Johnson. Ce bine ne e la toate trei aici, parc-am fi trei ştiuleţi de porumb frăţiori, nu?

I-am aruncat o privire lui Stevie Rae. Părea un iepuraş speriat.

— Mersi că m-ai condus, Afrodita, am spus eu repede, îndreptându-mă spre ea, la care tipa a dat imediat un pas înapoi, până pe hol.

— Hai, pa!

I-am închis uşa în nas, pe când uimirea de pe faţa ei începea să se transforme în mânie. Apoi m-am întors spre Stevie Rae, care era încă palidă.

— Care e problema ei? am întrebat.

— E...e...

Deşi n-o cunoşteam deloc, era evident că în Stevie Rae se ducea o luptă dacă să dea pe faţă ce crede sau nu. Aşa că m-am hotărât s-o ajut, că doar aveam să fim colege de cameră.

— E o scârbă! am aruncat eu.

A făcut ochii mari, iar apoi a chicotit.

— Nu e prea simpatica, asta e clar.

— Are nevoie de tratament, abia asta e clar, am adăugat, ceea ce a făcut-o să râdă şi mai tare.

— Cred că o să ne înţelegem bine, Zoey, a spus zâmbind încă. Bun venit acasă!

S-a dat un pas în lături şi a făcut un gest amplu spre cămăruţă, invitându-mă parcă într-un palat.

Am privit în jur şi am clipit. De mai multe ori. Primul lucru pe care mi-a căzut privirea a fost posterul cu Kenny Chesney în mărime naturală, care atârna deasupra unuia dintre cele două paturi, şi pălăria de cowboy (sau cowboy-iţă?) care stătea pe una dintre noptiere, aceeaşi pe care se afla şi o lampă demodată cu baza în formă de cizmă de cowboy. Ah, nu! Stevie Rae era sută la sută „rustică“!

Apoi efectiv m-a şocat cu îmbrăţişarea ei de bun venit şi am avut sentimentul că e un căţeluş drăgălaş, cu părul ăla scurt şi creţ şi cu faţa aia rotundă şi zâmbitoare.

— Zoey, ce mă bucur că te simţi mai bine! Aşa m-am îngrijorat când am auzit că te-ai lovit! Mă bucur că ai ajuns în sfârşit.

— Mersi, i-am răspuns, cercetând încă ceea ce de acum înainte avea să fie noua mea cameră, şi m-am simţit bulversată şi, ciudat, din nou gata-gata să izbucnesc în lacrimi.

— Te cam sperie treaba asta, nu?

Stevie Rae mă privea serioasă cu ochii ei mari, albaştri şi umezi, ca un om care înţelege prin ce treci. Am dat din cap că da, de teamă ca vocea să nu mă trădeze.

— Te-nţeleg. Şi eu am plâns non-stop în prima noapte. Mi-am înghiţit lacrimile şi am întrebat:

— De când eşti aici?

— De trei luni. Da' ce m-am bucurat când mi s-a spus că o să am o colegă de cameră!

— Ştiai că vin?

A încuviinţat energic din cap.

— Cum să nu! Neferet mi-a spus alaltăieri că te-a simţit Vânătorul şi că urma să-ţi pună Semnul. Credeam că o să ajungi ieri, dar apoi am aflat că ai avut un accident şi că eşti la infirmerie. Ce-ai păţit?

Am ridicat din umeri şi am spus:

— O căutam pe bunică-mea şi am căzut şi m-am lovit la cap. Nu mai aveam sentimentul ăla ciudat că trebuie să-mi ţin gura, dar încă nu ştiam cât ar trebui să-i mărturisesc lui Stevie Rae şi m-am simţit uşurată când a dat din cap că înţelege şi n-a mai întrebat nimic în legătură cu accidentul şi nici n-a pomenit nimic de Semnul meu cel ciudat, colorat complet.

— Părinţii tăi au luat-o razna când au văzut că ai fost însemnată?

— Absolut. Ai tăi nu?

— Hm, mămica a reacţionat bine. A spus că dacă mă scapă de Henryetta, atunci e un lucru bun.

— Henryetta, din Oklahoma? am întrebat, dornică să trec la un subiect fără legătură cu mine.

— Da, din nefericire.

Stevie Rae s-a trântit pe pat în faţa posterului cu Kenny Chesney şi mi-a făcut semn să mă aşez pe celălalt, în partea opusă a camerei. Ceea ce am şi făcut şi am constatat cu stupoare că stăteam pe pilota mea meseriaşă de acasă, Ralph Lauren cu roz bombon şi verde. M-am uitat la măsuţa de stejar şi am clipit. Pe ea trona urâţenia aia de ceas cu alarmă, stresant până la Dumnezeu, ochelarii mei de tocilară, pentru momentele în care mă săturam de lentilele de contact, şi poza de vara trecută cu mine şi bunica. Iar pe rafturile din spatele calculatorului, pe partea dinspre patul meu, mi-am văzut cărţile din seriile Gossip Girls şi Bubbles, alături de alte

cărţi preferate de-ale mele - printre care şi Dracula, de Bram Stoker, ceea ce era destul de ironic, nu? -, câteva CD-uri, laptopul meu şi, ooo, Dumnezeule mare, figurinele mele din Compania monştrilor. Ce jenant! Rucsacul meu zăcea pe podea, lângă pat.

— Bunica ta ţi-a adus lucrurile aici. E tare drăguţă, a spus Stevie 'kae.

— E mai mult decât drăguţă. E al naibii de curajoasă dacă a dat ochii cu mama şi cu cretinul de bărbată-su ca să-mi aducă lucrurile. Parcă îmi şi imaginez scandalul monstru pe care l-a făcut mama.

Am oftat şi apoi am clătinat din cap.

— Mda, cred că sunt norocoasă. Cel puţin mămica a reacţionat bine la asta, a spus Stevie Rae arătând spre semiluna conturată pe fruntea ei. Deşi tăticul a luat-o razna, dat fiind că sunt singura lui „fetiţă“, ştii. A ridicat din umeri, apoi a chicotit.

— Cei trei fraţi ai mei au zis că e demenţial şi m-au întrebat dacă pot să le fac rost de gagici vampir.

A dat ochii peste cap.

— Băieţi proşti!

— Proşti, într-adevăr! am repetat şi eu şi i-am zâmbit.

Dacă era de părere că băieţii sunt proşti, atunci noi două aveam să ne înţelegem bine.

— Acum am acceptat toate astea. Adică orele sunt cam ciudate, dar îmi plac, mai ales ora de tae-kwon-do. Îmi place la nebunie să dau picioare în cap.

A rânjit răutăcios, ca un mic spiriduş blond.

— Îmi plac uniformele, dar la început m-au şocat de-a dreptul. Vorba aia, s-ar aştepta cineva să-i placă uniformele de şcoală? Dar avem voie să le adăugăm chestii şi să le facem unicat şi aşa nu mai arată ca uniformele tipice şi searbede de fiţoşi. Şi în plus mai sunt pe aici şi nişte tipi al naibii de meseriaşi, deşi băieţii sunt proşti.

I-au licărit ochii.

— Ideea e că aşa mă bucur că am scăpat de Henryetta, încât nu mă mai deranjează restul, deşi Tulsa e înspăimântător de mare.

— Nu e chiar înspăimântătoare, am replicat instantaneu. Spre deosebire de mulţi puşti de la noi, din Broken Arrow, eu una mă descurcam prin Tulsa datorită „excursiilor în natură“ cu bunica, după cum le numea ea.

— Toată treaba e să ştii unde să mergi. Este un magazin extraordinar în centru, pe strada Brady, în care poţi să-ţi faci tu singură bijuteriile, iar lângă ăsta este Lola's at the Bowery, unde găseşti cele mai meseriaşe dulciuri din oraş. Şi strada Cherry e meseriaşă. E aproape de aici. De fapt, chiar lângă noi este muzeul Philbrook şi Utica Square. Sunt magazine foarte faine acolo şi...

Dintr-odată mi-am dat seama ce trăncănesc. Oare puştanii vampir aveau ocazia să se amestece cu cei obişnuiţi? Mi-am scotocit prin memorie. Nu. Nu văzusem niciodată puştani cu semiluni conturate umblând pe lângă Philbrook, prin magazinul Gap din Utica Square, pe la Banana Republic sau prin Starbucks. Nici la cinematograf nu văzusem niciodată. La naiba! Nu mai văzusem niciodată un puştan vampir până astăzi. Asta ce însemna, că aveau să ne ţină închişi aici timp de patru ani? Cu respiraţia întretăiată şi cu sentimentul că sunt prizonieră, am întrebat:

— Putem să ieşim de-aici?

— Da, dar sunt o mulţime de reguli de urmat.

— Reguli? Ca de exemplu...

— Ăă, nu poţi să porţi orice piesă de la uniforma de şcoală... S-a oprit brusc.

— La naiba! Mi-am adus aminte. Trebuie să ne grăbim. Cina este peste câteva minute şi trebuie să te schimbi.

A sărit în picioare şi a început să scotocească prin dulapul aflat pe partea mea de cameră, pălăvrăgind peste umăr în tot acest timp.

— Neferet a trimis azi-noapte nişte haine. Nu-ţi face griji că s-ar putea să nu fie mărimea ta. Nu ştiu cum fac, dar mereu ne ştiu măsura chiar înainte de a ne vedea; e cam ciudat felul în care adulţii vampir ştiu mai multe decât ar trebui. În orice caz, nu te speria. Am vorbit serios mai devreme când am spus că uniformele nu sunt îngrozitoare, cum ai fi tentată să crezi. Chiar poţi să le adaugi chestii, uite, ca mine.

Am privit-o. Adică m-am uitat ca lumea la ea. Pe bune, purta o pereche de blugi Roper. Ştiţi, genul ăla prea strâmţi şi fără buzunare la spate, pe care îi poartă copiii ăia pasionaţi de agricultură. Niciodată n-am să înţeleg cum de pot crede unii oameni că pantalonii strâmţi şi fără buzunare sunt frumoşi. Stevie Rae era slăbănoagă de-a dreptul, dar blugii o făceau să pară chiar lată în şolduri. Ştiam deja ce poartă în picioare înainte să mă uit: cizme de cowboy. Mi-am coborât privirea şi am oftat. Mda. Cizme de cowboy din piele maro, cu talpa dreaptă şi cu vârful ascuţit. Purta o bluză neagră din bumbac băgată în blugii cu motive rustice, cu mânecă lungă, cu aspect din ăla de ţoale scumpe de la Saks sau Neiman Marcus, spre deosebire de versiunea de prost gust a cămăşilor transparente pe care Abercrombie, cu preţurile lor exagerate, se străduiesc să ne facă să credem că nu sunt de pipiţă. Când s-a uitat înspre mine am văzut că avea în urechi câte doi cercei de argint. S-a întors şi mi-a întins cu o mână o bluză neagră ca cea de pe ea, iar cu cealaltă un pulover, şi am tras concluzia că, deşi stilul rustic nu era pe placul meu, ei îi stătea bine cu combinaţia aia de stil ţărănesc şi şic.

— Gata! Trage-ţi asta peste blugi şi am terminat.

Lumina tremurătoare împrăştiată de veioza în formă de cizmă de cowboy a picat pe o broderie argintie de pe pieptul puloverului pe care mi-l întindea. M-am ridicat, am luat cele două haine şi am ţinut în sus puloverul ca să-i văd mai bine pieptul. Broderia argintie avea forma

unei spirale care lucea într-un cerc delicat şi care avea să-mi vină în dreptul inimii.

— Ăsta e simbolul nostru, m-a informat Stevie Rae.

— Simbolul nostru?

— Da, fiecare clasă, aici li se spune elevi de clasa a treia, a patra, a cincea şi a şasea, are propriul simbol. Noi suntem eleve de clasa a treia, deci simbolul nostru este labirintul de argint al zeiţei Nyx.

— Ce-o mai însemna şi asta? m-am întrebat mai mult pe mine decât pe ea, în timp ce-mi plimbam degetul de-a lungul cercurilor argintii.

— Semnifică noul nostru început, drumul spre Cărarea nopţii pe care am apucat-o şi deprinderea tainelor zeiţei şi posibilităţile pe care ni le oferă noua viaţă.

Mi-am înălţat privirea spre ea, surprinsă că era dintr-odată atât de serioasă. A zâmbit puţin timid şi a ridicat din umeri.

— E unul dintre primele lucruri pe care le înveţi la cursul de introducere în sociologie vampirească. Neferet predă materia asta şi nici nu se compară cu orele alea plicticoase de la liceul Henryetta, patria cocoşilor bătăuşi. Îhh! Cocoşi bătăuşi! Ce soi de mascotă mai e şi ăsta? a spus ea spre amuzamentul meu, a clătinat din cap şi s-a strâmbat.

— Am auzit că Neferet este mentorul tău. Mare noroc mai ai! Nu prea se ocupă de puştii nou-veniţi, iar în plus, cum e şi Mare Preoteasă, e de departe cea mai tare profă de aici.

Ce n-a spus ea este că nu sunt doar norocoasă, ci „deosebită“, dat fiind că aveam Semnul ăla ciudat, colorat complet. Că veni vorba...

— Stevie Rae, tu de ce nu m-ai întrebat de Semnul meu? Nu că nu m-aş bucura că nu mă bombardezi cu un milion de întrebări, dar până să ajung aici toată lumea s-a holbat la el. Afrodita a pomenit de el imediat ce-am

rămas singure. TU nu i-ai aruncat nici măcar o privire. De ce?

Atunci s-a uitat în sfârşit la fruntea mea, apoi a ridicat din umeri şi m-a privit din nou în ochi.

— Eşti colega mea de cameră. Mi-am închipuit că o să-mi spui tu singură care e treaba cu tine când te-oi simţi pregătită. Dacă am învăţat ceva trăind într-un oraş mic precum Henryetta, acel ceva e că, dacă vrei să ai prieteni, trebuie să-ţi vezi de treaba ta. Iar cum noi o să fim colege de cameră patru ani de aici înainte...

A făcut o pauză, iar în tăcerea ei am simţit crudul adevăr nespus că aveam să fim colege de cameră timp de patru ani numai dacă amândouă supravieţuiam Transformării. Stevie Rae a înghiţit în sec şi a terminat dintr-o răsuflare:

— Ce încerc să zic e că vreau să fim prietene.

I-am zâmbit. Părea aşa de puştoaică şi de plină de speranţă, aşa de drăguţă şi normală, în niciun caz nu cum îmi închipuisem eu că o să fie un puştan vampir. Am simţit o undă de optimism. Poate că aici o să reuşesc să mă integrez.

— Şi eu vreau să fim prietene. - Ura!

Jur că iar mi-a dat senzaţia că seamănă cu un căţeluş care face tumbe.

— Hai să mergem! Iute, să nu întârziem.

M-a împins spre o uşă aflată între cele două dulapuri, după care s-a repezit spre o oglindă de pe masa ei de lucru şi a început să-şi perieze părul scurt. M-am aplecat şi am intrat; înăuntru am dat peste o baie mică, mi-am scos repede tricoul cu BA Tigers şi am tras pe mine bluza de bumbac, iar peste ea puloverul tricotat din mătase într-o nuanţă intensă de violet, foarte drăguţă, cu carouri negre. Tocmai mă pregăteam să intru înapoi în cameră să-mi iau rucsacul, ca să încerc să-mi aranjez părul şi faţa cu smacurile şi chestiile pe care mi le adusesem, când m-am zărit în oglinda de deasupra chiuvetei. Încă

eram albă la faţă, dar nu mai aveam paloarea aia bolnăvicioasă şi de om speriat de mai devreme. Aveam părul ca la nebuni, în toate direcţiile, şi abia dacă se mai vedeau punctele de sutură închise la culoare deasupra tâmplei stângi. Însă ceea ce mi-a reţinut atenţia a fost Semnul albastru-safiriu. Îl cercetam cu privirea, vrăjită de frumuseţea lui misterioasă, iar lumina din baie a căzut pe labirintul argintiu brodat în dreptul inimii. Am tras concluzia că, nu ştiu cum, cele două simboluri se potriveau, deşi aveau forme şi culori diferite...

Dar oare eu mă potriveam cu ele? Şi oare mă potriveam cu lumea asta nouă şi ciudată?

Am strâns tare din ochi şi am sperat din tot sufletul ca indiferent ce-am avea la cină - dă, Doamne să nu trebuiască să bem sânge - să nu se bată cap în cap cu stomacul meu şi aşa varză.

— A, nu... mi-am şoptit, asta ar lipsi, să mă apuce diareea.

Capitolul 9

E bine, cantina era super - m-am tâmpit, voiam să zic „Sala de mese“, după cum anunţa placa argintie de la intrare. Nici nu se compara cu cantina enormă şi friguroasă de la liceul South Intermediate, care avea un aşa hal de acustică încât, deşi stăteam chiar lângă Kayla, abia dacă auzeam ceva din ce bodogănea. Încăperea asta, în schimb, era călduroasă şi primitoare. Pereţii erau din acelaşi amestec ciudat de cărămizi ieşite în relief şi piatră neagră ca şi exteriorul clădirii, iar sala era înţesată cu mese grele din lemn, ca cele din zonele amenajate pentru picnic, şi scaune în acelaşi stil, cu pernuţe pe şezut şi pe spătar.

La fiecare masă încăpeau cam şase puştani. Mesele porneau toate de la una mare, neocupată, care era aşezată în centrul încăperii şi care efectiv dădea pe dinafară de fructe, brânză şi carne. Şi mai era acolo şi o carafă plină cu un lichid care semăna dubios de tare cu vinul roşu. (Poftim? Vin într-o şcoală? S-au tâmpit?) Tavanul era jos, iar peretele din spate era din sticlă şi cu o uşă în mijloc. La geam atârnau draperii grele din catifea bordo, trase în lături, ocazie cu care am văzut afară o curticică drăguţă cu bănci din piatră, alei şerpuite, tufişuri şi flori. În mijlocul curţii se afla o fântână de marmură din care ţâşnea apă, de undeva din partea superioară a ceva ce semăna foarte tare cu un ananas. Era tare drăguţă, mai ales că era luminată de lună şi de razele răzleţe răspândite de felinarele antice.

Majoritatea meselor erau pline de puştani mâncăcioşi şi zgomotoşi, care şi-au ridicat privirile vădit curioşi atunci când Stevie Rae şi cu mine am intrat în încăpere. Am tras adânc aer în piept şi am ridicat capul. Măcar să vadă bine Semnul de care păreau cu toţii obsedaţi.

Stevie Rae m-a dus spre o margine a încăperii, unde se aflau, ca peste tot, ospătari care te serveau cu mâncarea din spatele unui soi de vitrine gen bufet.

— Ce e cu masa aia din mijlocul încăperii? am întrebat-o din mers.

— Este ofranda noastră adusă zeiţei Nyx. Întotdeauna are un loc pregătit la masă. Poa' să pară ciudat la început, dar în curând n-o să ţi se mai pară aşa, o să zici că e normal.

De fapt, nu mi se părea chiar aşa de ciudat. Într-un fel, chiar avea sens. În fond, prezenţa zeiţei era copleşitoare. Semnul ei era pretutindeni. Statuia care o reprezenta trona la loc de cinste în faţa Templului. De asemenea, începeam să observ peste tot prin şcoală imagini micuţe şi statuete care o reprezentau. Marea ei Preoteasă îmi era mentor şi, trebuia să recunosc, deja simţeam că aveam o legătură cu Nyx. Nu fără efort, am încetat să-mi mai ating Semnul de pe frunte. Am înşfăcat o tavă şi m-am aşezat la coadă în spatele lui Stevie Rae.

— Stai liniştită, mi-a şoptit. Mâncarea e bună rău. Nu te obligă nimeni să bei sânge, să mănânci carne crudă sau altele de genul ăsta.

Mi-am descleştat fălcile, uşurată. Majoritatea celor prezenţi mâncau deja, aşa că nu era prea mare coada, iar atunci când eu şi Stevie Rae am ajuns la mâncare, am simţit că-mi lasă gura apă. Spaghete! Am adulmecat: cu usturoi!

— Chestia că vampirii nu pot să sufere usturoiul e un mare căcat, pardon de expresie, a şuşotit Stevie Rae pe când ne umpleam farfuriile.

— Bun, dar cum e chestia aia că vampirii trebuie să bea sânge? i-am şoptit şi eu.

— Nu, a spus uşor.

— Nu?

— Nu e un mare căcat.

Demenţial! Superb! De nu se poate! Nici pe departe răspunsul pe care voiam să-l aud!

Cu mintea încă la sânge şi la alte chestii, mi-am luat un pahar de ceai ca Stevie Rae, iar apoi am urmat-o la o masă la care doi puştani mâncau şi vorbeau cu înflăcărare. Bineînţeles că s-au oprit brusc atunci când am apărut şi eu, ceea ce nu a părut deloc s-o descumpănească pe Stevie Rae. M-am strecurat în separeu vizavi de colega mea, în timp ce ea a făcut prezentările, cu accentul ei din Oklahoma.

— Sal'tare! Ea e noua mea colegă de cameră, Zoey Redbird. Zoey, ţi-o prezint pe Erin Bates, mi-a arătat-o ea pe blonda nesuferit de drăguţă care stătea pe aceeaşi parte a mesei cu mine. (La naiba, câte blonde drăguţe puteau să fie într-o singură şcoală? Nu ar trebui să existe o limită?) Apoi a continuat, cu aceeaşi voce neutră, cu accent, făcând cu degetele semnele citării pentru a sublinia cele spuse.

— Erin este „cea frumuşică“. Mai este şi amuzantă şi deşteaptă şi n-am văzut în viaţa mea pe cineva care să aibă aşa de mulţi pantofi ca ea.

Erin şi-a întors ochii cei albaştri de la Semnul meu şi mi-a aruncat un „salut“ scurt.

— Iar el este, chipurile, tipul din gaşca noastră, Damien Măslin. Dar e homosexual, deci nu prea cred că se pune ca tip.

În loc să se supere pe Stevie Rae, Damien a părut liniştit şi indiferent.

— De fapt, cum sunt homosexual, cred că ar trebui să fiu pus la socoteală ca doi tipi în loc de unul singur. Vreau să spun că de la mine poţi să afli punctul de vedere al unui tip şi în acelaşi timp nu trebuie să-ţi faci griji că aş vrea să-ţi pipăi sânii.

Avea tenul neted, fără urmă de coşuri şi părul brunet închis, iar ochii lui îmi aminteau de cei ai unui pui de căprioară. Era chiar drăguţ. Dar nu în stilul efeminat al

multor adolescenţi care hotărăsc să dea pe bune ceea ce toată lumea ştie deja, mai puţin părinţii lor care habar n-au şi/sau care refuză să vadă adevărul. Damien nu era genul de homosexual-fetiţă, ci doar un puştan simpatic cu un zâmbet plăcut. De asemenea, era evident că se străduia să nu se holbeze la Semnul meu, lucru pe care l-am apreciat.

— Mai ştii, poate că ai dreptate?! Nu m-am gândit niciodată că se poate interpreta şi aşa, a spus Stevie Rae, în timp ce lua o muşcătură mare de pâine frecată cu usturoi.

— N-o lua în seamă, Zoey. Ceilalţi suntem aproape normali, a spus Damien. Şi nici nu bănuieşti cât ne bucurăm că ai ajuns în sfârşit. Ne zăpăcise Stevie Rae că ce fel de om oi fi, că o mai fi mult până ajungi...

— Dacă oi fi cumva ca soiul ăla ciudat de puştani care miros urât şi care gândesc că ia să vedem care e cel mai mare ratat, acum că ei sunt vampiri, l-a întrerupt Erin.

— Şi se mai întreba dacă eşti cumva una din alea, a mai adăugat Damien aruncându-şi ochii spre masa din stânga noastră.

Am privit în direcţia aia şi m-a luat cu transpiraţii când m-am prins despre cine era vorba.

— Te referi la Afrodita?

— Mda, a întărit Damien. Şi la gaşca ei de adulatoare pline de fiţe.

Poftim? Am clipit uimită. Stevie Rae a oftat.

— O să te obişnuieşti cu obsesia lui Damien pentru vocabular. Din fericire, ăsta nu este un cuvânt nou, aşa că unii dintre noi chiar ştiu despre ce vorbeşte şi nu trebuie să-l implorăm să ne traducă şi nouă. Să reluăm: „adulator“ = linguşitor servil, a spus ea pe un ton nazal, mândră de sine de parcă ar fi răspuns la ora de engleză.

— În orice caz. Îmi vine să dau la boboci când le văd, a spus Erin ridicându-şi privirea din farfuria cu spaghete.

— Când „le“ vezi? am întrebat eu.

— Se referă la Fiicele Întunericului, a spus Stevie Rae şi am remarcat că imediat a coborât glasul.

— Consideră-le ca o confrerie, a spus Damien.

— De cotoroanţe infernale, a spus Erin.

— Fraţilor, nu cred c-ar trebui s-o montăm pe Zoey împotriva lor. Poate că ea o să se înţeleagă bine cu ele.

— E, un căcat. Sunt o adunătură de cotoroanţe infernale, a repetat Erin.

— Vorbeşte frumos, Erin Merlin. Nu-ţi spurca gura, că o să mănânci cu ea, a pus-a la punct Damien cu o uşoară afectare în glas.

Teribil de uşurată că niciunuia nu îi plăcea Afrodita, tocmai mă pregăteam să cer mai multe explicaţii, când, deodată, o fată s-a repezit spre noi şi, cu o răbufnire, s-a strecurat cu tava în mână în separeu lângă Stevie Rae. Era de culoarea cafelei cu lapte (genul ăla de-l cumperi de la cafenelele adevărate, nu scârboşenia aia excesiv de dulce care se găseşte la magazinul din colţ) şi plină de forme, cu buze cărnoase şi pometi înalţi, care îi dădeau un aer de prinţesă africană. Mai avea şi un păr de moare lumea. Era des şi îi cădea în valuri negre şi lucitoare pe umeri. Avea ochii aşa de negri, de ziceai că nici n-are pupile.

— Mă, ce Dumnezeu, nu a catadicsit nimeni - a fixat-o pe Erin cu privirea - să mă trezească naibii şi pe mine şi să-mi spună că mergem la cină?

— Din câte ştiu, eu sunt colega ta de cameră, nu maică-ta, a spus Erin alene.

— Hai, supără-mă, să vezi ce mă înfig în creierii nopţii cu foarfecă în chica ta blondă de păpuşă Bărbie, a spus prinţesa africană.

O mică rectificare: exprimarea conformă cu realitatea ar fi: „Hai, supără-mă, să vezi ce mă înfig în miezul zilei cu foarfecă în chica ta blondă de păpuşă Bărbie.“ Practic, pentru noi ziua este noapte, în consecinţă noaptea ar fi

zi. Aici timpul este inversat. Negruţa l-a privit cu ochii mijiţi.

— Damien, mă calci şi pe ultimul neuron cu tâmpenia asta de vocabular a ta.

— Shaunee, a exclamat Stevie Rae. A ajuns în sfârşit şi colega mea de cameră. Ţi-o prezint pe Zoey Redbird. Zoey, ea este colega de cameră a lui Erin, Shaunee Cole.

— Bună, am spus cu gura plină de spaghete când Shaunee şi-a întors privirea pătrunzătoare de la Erin spre mine.

— Ia spune, Zoey, cum se face că ai Semnul colorat complet? Încă eşti novice, nu?

Toţi cei prezenţi la masă au rămas muţi la întrebarea lui Shaunee. Ea s-a uitat înjur.

— Ce-am făcut? Nu vă prefaceţi că nu vă întrebaţi şi voi acelaşi lucru.

— Poate că ne întrebăm, dar poate că suntem şi suficient de politicoşi încât să nu întrebăm, a replicat Stevie Rae cu hotărâre.

— Hai, mă, lăsaţi-o moale, a respins ea manifestarea de ne-mulţumire a lui Stevie Rae. E prea important să nu întrebăm. Toată lumea vrea să ştie care e treaba cu Semnul ei. Nu avem timp pentru prostii când e rost de bârfă a-ntâia.

Shaunee s-a întors din nou spre mine.

— Hai, zi, care e treaba cu Semnul ăsta ciudat?

Poate că e o bună ocazie să apuc taurul de coarne. Am luat iute o înghiţitură de ceai, ca să-mi curăţ gura. Toţi patru se holbau la mine, aşteptându-mi nerăbdători răspunsul.

— Păi, ce să zic, încă sunt novice. Nu cred că sunt altfel decât voi.

Apoi am bălmăjit explicaţia pe care o ticluisem cât timp vorbiseră ei. Vă daţi seama că ştiam că va trebui să răspund la întrebarea asta până la urmă. Nu sunt proastă, în ceaţă poate, dar nu proastă, iar instinctul îmi

spunea că trebuie să povestesc altceva decât ce se întâmplase de fapt, experienţa aia extracorporală cu Nyx.

— De fapt, nu prea ştiu sigur de ce am Semnul complet colorat. Nu a fost aşa de la început, de când m-a însemnat Vânătorul. Însă în aceeaşi zi am avut un accident. Am căzut şi m-am lovit la cap. Când m-am trezit aveam Semnul cum îl vedeţi. M-am tot gândit şi singura explicaţie care îmi vine în minte este că o fi vreo reacţie la accident. Eram inconştientă şi am pierdut o grămadă de sânge. Poate că asta a grăbit procesul de colorare. Cel puţin asta bănuiesc.

— Hm, a răbufnit Shaunee. Speram să fie ceva mai interesant. Ceva meseriaş, material pentru bârfă.

— Îmi pare rău..., am mormăit.

— Ai grijă, geamăno, i-a spus Erin lui Shaunee, dând din cap spre Fiicele Întunericului. După cum vorbeşti, parcă ar trebui să stai la masă cu alea de colo.

Shaunee s-a strâmbat.

— Nici dacă mă fac strigoi nu mă prinzi cu scârbele alea.

— O bagi de tot în ceaţă pe Zoey, a atenţionat-o Stevie Rae. Damien a oftat din rărunchi.

— Vă explic eu tot, ca să vedeţi încă o dată cât de important sunt eu pentru această gaşcă, fie că sunt posesor de penis sau nu.

— Aş aprecia dacă n-ai mai folosi cuvântul ăla care începe cu p, a spus Stevie Rae. Mai ales acum, că sunt la masă.

— Mie îmi place, s-a băgat Erin în vorbă. Dacă toţi am spune lucrurilor pe nume, ar fi mai puţină ceaţă în capetele noastre. Să vă dau un exemplu: când trebuie să mă duc la toaletă, eu spun ceea ce e evident, şi anume că am în mine urină care trebuie eliminată prin uretră. Simplu. Uşor. Limpede.

— Dezgustător. Scârbos. Grosolan, a replicat Stevie Rae.

— Eu sunt de acord cu tine, geamăno, a zis Shaunee. Ideea e că dacă am vorbi pe şleau despre chestii ca urinatul, menstruaţia, etcetera, viaţa ar fi mult mai simplă.

— Hai, gata cu discuţiile despre menstruaţie cât mâncăm spaghete, a exclamat Damien şi a ridicat mâna de parcă ar fi putut să oprească fizic această conversaţie.

— Oi fi eu homosexual, dar nici măcar eu nu rezist la aşa ceva. S-a aplecat spre mine şi s-a lansat în explicaţie.

— Mai întâi de toate, Shaunee şi Erin îşi zic una celeilalte „geamăno“ pentru că, deşi este evident că nu sunt rude, dat fiind că Erin este din Tulsa şi are pielea extrem de albă, iar Shaunee din Connecticut, se trage din jamaicani şi are culoarea cafelei moca, adorabilă de altfel...

— Îţi mulţumesc că apreciezi culoarea neagră a pielii mele, l-a întrerupt Shaunee.

— Cu plăcere - a răspuns Damien şi a continuat imediat cu explicaţia: - Deşi nu sunt rude de sânge, sunt ciudat de asemănătoare.

— E ca şi când ar fi fost despărţite la naştere sau ceva de genul ăsta, a adăugat Stevie Rae.

În acelaşi timp Erin şi Shaunee au rânjit una la cealaltă şi au ridicat din umeri. Abia atunci am remarcat că erau îmbrăcate la fel, cu geci negre de piele cu o broderie pe buzunarul de la piept care reprezenta nişte aripi frumoase aurii, cu tricouri negre şi cu pantaloni negri cu talie joasă. Purtau chiar şi cercei la fel, enormi, de aur.

— Purtăm acelaşi număr la pantofi, a spus Erin şi şi-a ridicat piciorul ca să vedem că poartă cizme negre din piele cu vârful ascuţit şi cu toc cui.

— Şi ce mai contează o mică diferenţă de melanină atunci când există o dragoste autentică, profundă pentru pantofi?

Shaunee şi-a ridicat şi ea piciorul şi ne-a expus o altă pereche de cizme demenţiale, numai că ale ei erau din piele neagră şi fină, cu catarame argintii peste glezne.

— Mai departe! a întrerupt-o Damien dând ochii peste cap. Fiicele Întunericului. Varianta prescurtată este că sunt o gaşcă formată în mare măsură din tipe din clasele mai mari, care pretind că ele sunt responsabile cu spiritul şcolii şi altele de genul.

— Nu, varianta prescurtată este că sunt nişte cotoroanţe infernale, l-a întrerupt Shaunee.

— Asta am spus şi eu, geamăno, s-a amuzat Erin.

— Nu prea-mi sunteţi de ajutor voi două, le-a admonestat Damien. Bun, unde rămăsesem?

— La spiritul şcolii şi altele la fel, i-am amintit eu.

— Exact. Aşa, se presupune că ele sunt o organizaţie fantastică, pro-şcoală şi pro-vampirism. De asemenea, se presupune că pe şefa lor o pregătesc pentru rolul de Mare Preoteasă, deci teoretic ea este inima, creierul şi spiritul şcolii şi în acelaşi timp viitorul lider al societăţii vampireşti etc, etc, c-o fi, c-o păţi. Ca să-ţi faci o idee, un soi de preşedinte al organizaţiei care sprijină tinerii superdotaţi, în amestec cu majorete şi poponari.

— Auzi, nu e lipsă de respect faţă de homosexualitatea ta să le zici poponari? a întrebat Stevie Rae.

— Am folosit termenul ăsta cu toată dragostea, s-a apărat Damien.

— Şi fotbalişti, nu uita că sunt şi Fii ai Întunericului printre ele, a precizat Erin.

— Îhî, geamăno. E o nenorocire şi o ruşine ca nişte băieţi atât de sexy să fie înghiţiţi...

— Şi o spune în sens propriu, a precizat Erin cu un rânjet răutăcios.

— De către nişte cotoroanţe infernale, a conchis Shaunee.
— Doar nu credeţi că puteam să uit de băieţi? Dar dacă mă tot întrerupeţi...
Cele trei fete i-au zâmbit în chip de scuză. Stevie Rae s-a prefăcut că îşi închide buzele cu fermoar, după care azvârle cheia.
Erin şi Shaunee au mimat din buze cuvântul „prostănacă“ înspre ea, însă nu au scos un sunet, ca să-l lase pe Damien să-şi termine explicaţia.
Am remarcat că făcuseră un joc de cuvinte cu cuvântul „înghiţit“, ceea ce m-a făcut să cred că scena la care asistasem nu fusese chiar neobişnuită.
— Însă, de fapt şi de drept, Fiicele Întunericului sunt o adunătură de fufe pline de aere care fac pe şefele cu toţi cei de aici. Vor ca toată lumea să le urmeze şi să le adopte ideile ţăcănite legate de ceea ce presupune să devii vampir. Cel mai important lucru este că urăsc oamenii, iar dacă nu eşti de acord cu ele, nici nu te bagă în seamă.
— Decât ca să-ţi facă zile negre, a adăugat Stevie Rae. După expresia pe care o avea, mi-am dat seama că ştia din sursă sigură în ce consta „să-ţi facă zile negre“ şi mi-am amintit ce palidă se făcuse şi cât de speriată arătase atunci când Afrodita mă condusese în camera mea. Mi-am zis în sinea mea să nu uit s-o întreb mai târziu ce se întâmplase.
— Dar tu să nu te laşi intimidată, m-a sfătuit Damien. Numai să fii atentă când sunt şi ele prin preajmă şi...
— Bună, Zoey! Mă bucur să te revăd atât de curând.
De data asta i-am recunoscut vocea fără nici-o dificultate. Mi-am zis că era ca mierea, lunecoasă şi al naibii de dulce. Toţi de la masă au tresărit, inclusiv eu. Purta un pulover ca al meu, numai că ea avea brodate în dreptul inimii siluetele argintii ale unor femei ca nişte zeiţe, dintre care una ţinea în mână ceva asemănător cu

nişte foarfece. Avea şi o fustă neagră plisată, foarte scurtă, colanţi negri cu paiete argintii şi cizme negre până la genunchi. În spatele ei stăteau două fete îmbrăcate cam la fel. Una dintre ele era de culoare, cu un păr imposibil de lung (probabil că avea o extensie de păr de toată frumuseţea), iar cealaltă era tot o blondă (care, la o examinare mai atentă a sprâncenelor, am tras concluzia că era, probabil, blondă natural pe cât eram şi eu.)

— Bună, Afrodita, am salutat-o, pe când toţi ceilalţi păreau prea şocaţi să spună ceva.

— Sper că nu deranjez, a minţit ea.

— Nu deranjezi. Vorbeam că în seara asta trebuie să ducem gunoiul, a spus Erin cu un zâmbet larg şi fals.

— Tu te pricepi mai bine la aşa ceva, a replicat ea, zâmbind dispreţuitor, iar apoi i-a întors intenţionat spatele lui Erin, care a strâns pumnii şi mi-a dat impresia că ar fi în stare să sară peste masă la Afrodita.

— Zoey, voiam să-ţi spun ceva mai devreme, dar cred că am uitat. Vreau să te invit să te alături Fiicelor Întunericului la ritualul privat al Lunii pline de mâine noapte. Ştiu că este neobişnuit ca cineva care tocmai a sosit să ia parte la un ritual atât de curând, dar Semnul tău arată foarte clar că eşti, să zicem, diferită de majoritatea novicilor.

Şi-a coborât nasul ei perfect spre Stevie Rae şi a privit-o.

— Am vorbit deja cu Neferet despre asta şi este de acord că ar fi bine să ni te alături. Îţi dau detaliile mai târziu după ce scapi de… hm… gunoaie.

Le-a aruncat celorlalţi de la masă un zâmbet sarcastic, cu buzele lipite, şi-a fluturat chica şi a şters-o împreună cu escorta ei.

— Cotoroanţe afurisite şi infernale, au mormăit Shaunee şi Erin în acelaşi timp.

Capitolul 10

— Mă tot gândesc că până la urmă hybrisul va provoca decăderea Afroditei, a spus Damien.

— “Hybris“ - a explicat Stevie Rae - să ai aroganţa unui zeu.

— P-ăsta îl ştiam, am răspuns cu privirea încă în urma Afroditei şi a găştii ei. Am terminat de curând de citit Medeea la ora de engleză. Asta a provocat decăderea lui Iason.

— Ce mi-ar plăcea s-o bat să-i sune hybrisul în tărtăcuţă, a exclamat Erin.

— Ţi-o ţin eu, geamăno, s-a oferit Shaunee.

— Ba nu! Măi, fetelor, doar am mai vorbit despre asta. Pedeapsa pentru bătaie e gravă. Gravă în draci. Nu merită.

Le-am observat pe Erin şi pe Shaunee cum pălesc amândouă deodată şi mi-a venit să întreb ce putea fi atât de grav, dar Stevie Rae a continuat să vorbească, de data asta cu mine.

— Tu ai grijă, Zoey. Fiicele Întunericului, şi mai ales Afrodita, ar putea părea chiar de treabă uneori, dar atunci sunt cel mai periculoase.

Am dat din cap.

— A, nu. Nu mă duc la chestia aia a lor cu luna plină.

— Ba cred că va trebui să te duci, a spus Damien blând.

— Neferet a fost de acord, a adăugat Stevie Rae, iar Erin şi Shaunee au încuviinţat din cap. Asta presupune că se aşteaptă să te duci. Nu-ţi poţi refuza mentorul.

— Mai ales când mentorul tău este Neferet, Marea Preoteasă a lui Nyx, a adăugat Damien.

— Nu pot să spun că nu sunt pregătită pentru... pentru... ce-or vrea ei de la mine şi s-o întreb pe Neferet

dacă poate, ştiu şi io cum îi zice, să mă învoiască şi să nu particip de data asta la chestia asta a lor cu luna plină?

— Cred că ai putea, dar atunci Neferet o să le spună Fiicelor Întunericului şi astea o să creadă că ţi-e teamă de ele.

Gândul mi-a zburat la scena aia cretină care se petrecuse deja între mine şi Afrodita, deşi abia ajunsesem.

— Ă, Stevie Rae, poate că deja mi-e teamă de ele.

— Nu care cumva să-şi dea seama!

Stevie Rae şi-a coborât privirea în farfurie, încercând să-şi disimuleze jena.

— E mai rău decât să le înfrunţi.

— Draga mea - a intervenit Damien, bătând-o uşor pe mână pe Stevie Rae - nu-ţi mai face sânge rău din cauza asta.

Stevie Rae i-a aruncat lui Damien un zâmbet dulce, în chip de „mulţumesc“. Apoi mi s-a adresat:

— Du-te! Fă-ţi curaj şi du-te! N-o să facă nimic îngrozitor la ritual. Are loc aici în campus şi nu ar îndrăzni.

— Da, toate măgăriile le fac departe de aici, unde le e mai greu vampirilor să le prindă, a adăugat şi Shaunee. Aici se prefac că sunt diabetic de dulci, aşa că nimeni nu ştie cum sunt ele de fapt.

— Nimeni în afară de noi, a spus Erin şi a făcut un gest care nu includea numai gaşca noastră, ci şi pe toţi ceilalţi din încăpere.

— Nu ştiu, fraţilor, poate că Zoey chiar o să se înţeleagă bine cu unele dintre ele, a zis Stevie Rae fără urmă de sarcasm şi invidie.

Am clătinat din cap.

— N-ai să vezi. N-o să mă înţeleg bine cu ele. Nu-mi place genul ăsta de oameni, care încearcă să-i domine pe ceilalţi şi îi fac să se simtă prost doar ca să se simtă ei mai bine în pielea lor. Şi nu vreau să mă duc la ritualul

lunii pline al lor, am spus cu hotărâre, gândindu-mă la taică-miu vitreg şi amicii lui şi la ironia faptului că păreau să aibă atât de multe în comun cu o gaşcă de adolescente care se considerau fiicele unei zeiţe.

— Aş merge şi eu cu tine dacă aş putea, am merge oricare dintre noi, dar dacă nu eşti din gaşca Fiicelor Întunericului nu poţi să intri decât dacă eşti invitat, a spus Stevie Rae cu tristeţe.

— Nu-i nimic. Mă... mă ocup eu de asta.

Dintr-odată mi-a dispărut senzaţia de foame. Mă simţeam doar foarte, foarte obosită şi voiam să schimbăm subiectul.

— Ia, explicaţi-mi ce e cu simbolurile astea diferite pe care le purtaţi pe aici? Mi-ai zis de al nostru, spirala lui Nyx. Şi Damien are o spirală, deci asta presupun că înseamnă că este... - m-am oprit ca să-mi amintesc cum îi numise Stevie Rae pe nou-veniţi - elev de clasa a treia. Dar Erin şi Shaunee au nişte aripi, iar Afrodita are altceva.

— Vrei să spui în afară de un băţ înfipt în fundul ăla care cere şuturi? a mormăit Erin.

— Se referă la cele trei Parce, a intervenit Damien, întrerupând-o pe Shaunee.

— Cele trei Parce sunt fiicele lui Nyx. Cei din clasa a şasea poartă simbolul Parcelor, iar Atropos cu foarfecele în mână simbolizează sfârşitul şcolii.

— Iar pentru unii dintre noi sfârşitul vieţii, a adăugat Erin posomorâtă.

La o asemenea remarcă toţi au amuţit. Când n-am mai suportat liniştea aia incomodă, mi-am dres glasul şi am continuat:

— Şi cum rămâne cu aripile pe care le au brodate Erin şi Shaunee?

— Sunt aripile lui Eros, care este fiul născut din sămânţa lui Nyx...

— Zeul iubirii, a explicat Shaunee, dând din şolduri, aşa aşezată cum era.

Damien s-a încruntat la ea şi a continuat să vorbească.

— Aripile de aur ale lui Eros sunt simbolul celor de clasa a patra.

— Pen'că suntem clasa iubirii, a fredonat Erin, ridicându-şi braţele deasupra capului şi dând energic din şolduri.

— De fapt, e ca să ne amintim de capacitatea lui Nyx de a iubi, iar aripile simbolizează permanenta noastră evoluţie.

— Şi care e simbolul celor din clasa a cincea? am întrebat.

— Este carul de aur al lui Nyx, care trage după el un şuvoi de stele, a răspuns Damien.

— Cred că este cel mai drăguţ dintre cele patru simboluri, a spus Stevie Rae. Lucesc stelele alea într-un fel...

— Carul demonstrează că încă întreprindem călătoria alături de Nyx. Stelele reprezintă vraja celor doi ani care au trecut deja.

— Damien, eşti un elev tare silitor, l-a gratulat Erin.

— Ţi-am spus eu că ar fi trebuit să-l rugăm să ne ajute să învăţăm pentru examenul la mitologie umană, a adăugat Shaunee.

— Parcă să zic că eu ţi-am spus că ne-ar prinde bine ajutorul lui şi...

— Mă rog - a strigat Damien ca să le acopere gâlceava -, cam asta e cu cele patru simboluri ale claselor. O nimica toată, pe bune, a spus el, privindu-le fix pe gemenele reduse la tăcere.

— Asta dacă eşti atent la ore, în loc să trimiţi bileţele şi să căşti ochii la tipii care ţi se par drăguţi.

— Ce puritan eşti, Damien băiatule, a spus Shaunee.

— Mai ales pentru un homosexual, a adăugat Erin.

— Erin, ce creţ ai părul azi! Nu vreau să fiu răutăcios, dar poate că ar fi bine să-ţi schimbi produsele de îngrijire a părului. Trebuie să ai mare grijă cu lucrurile astea. Altfel te trezeşti că ţi se crapă la vârfuri.

Ochii albaştri ai lui Erin s-au bulbucat instantaneu şi şi-a dus mâna la păr.

— Nu se poate! Nu pot să cred că ai spus aşa ceva, Damien. Doar ştii că e obsedată de părul ei, a răbufnit Shaunee ca o oală ciocolatie sub presiune.

Damien a zâmbit şi şi-a văzut de spaghetele lui cu un aer de îngeraş.

— Băi, fraţilor, a intervenit repede Stevie Rae şi s-a ridicat, trăgându-mă şi pe mine de cot. Zoey pare obosită moartă. Doar ştiţi şi voi cum a fost când aţi ajuns aici. Noi ne întoarcem în camera noastră. Trebuie să învăţ pentru testul la sociologie vampirească, aşa că nu cred că ne mai vedem până mâine.

— Bine, hai, pa, a spus Damien. Zoey, mă bucur că te-am cunoscut.

— Da, bun venit la liceul Infernului, mi-au urat Erin şi Shaunee în acelaşi timp, înainte ca Stevie Rae să mă scoată din încăpere.

— Mersi. Chiar sunt obosită, i-am spus lui Stevie Rae pe când făceam cale întoarsă pe holul pe care cu bucurie l-am recunoscut ca fiind cel care ducea spre intrarea principală a clădirii şcolii. Ne-am oprit şi am văzut în faţa noastră pe hol un pisoi mărişor, cenuşiu-argintiu, care fugărea o pisicuţă cu un aer chinuit.

— Belzebut! Las-o în pace pe Cammy! Dacă te prinde Damien, e vai şi amar de blana ta!

Stevie Rae a încercat să prindă, fără succes, pisica cenuşie, însă motanul a lăsat-o în pace pe mâţă şi a luat-o la fugă înapoi pe hol în direcţia din care venisem noi. Stevie Rae l-a privit încruntată.

— Shaunee şi Erin ar trebui să-şi înveţe motanul să se poarte frumos; mereu face câte-o drăcie.

Mi-a aruncat o privire pe când ieşeam din clădire şi am păşit în întunericul blând de dinaintea revărsatului zorilor.

— Drăguţa aia de Cameron este pisica lui Damien. Belzebut le aparţine lui Erin şi Shaunee; le-a ales pe amândouă odată. Mda. Ştiu că pare ciudat, dar aşa e; în scurt timp o să crezi şi tu, ca şi noi, că probabil sunt cu adevărat gemene.

— Par foarte de treabă.

— O, sunt extraordinare. Se dondănesc tot timpul, dar sunt de încredere şi niciodată n-o să permită nimănui să vorbească despre tine.

A zâmbit.

— Ele poate că o să vorbească despre tine, dar e altceva, măcar n-o să te vorbească pe la spate.

— Şi chiar îmi place Damien.

— Damien e un dulce şi e un tip tare deştept. Uneori însă îmi pare tare rău de el.

— De ce?

— Păi, acum vreo şase luni, când a ajuns aici, a avut un coleg de cameră, dar imediat ce tipul a aflat că Damien este homosexual - hm, de parcă el ar încerca să ascundă asta - i s-a plâns lui Neferet şi a zis că el nu stă în cameră cu un poponar.

M-am strâmbat. Nu pot să sufăr homofobii.

— Şi Neferet a acceptat atitudinea asta?

— Nu, a spus foarte clar că puştiul - apropo, după ce a ajuns aici şi-a schimbat numele în „Thor“, a spus ea clătinând din cap şi dând ochii peste cap - îţi vine să crezi? În orice caz, Neferet a spus tuturor că Thor întrecuse măsura şi i-a dat lui Damien opţiunea să se mute singur într-o altă cameră ori să stea cu Thor. Damien a ales să se mute. Tu n-ai fi făcut la fel?

Am dat din cap că da.

— Mda. Nici moartă n-aş sta în cameră cu Thor homofobul.

— Şi noi zicem la fel. Aşa că de atunci Damien stă singur în cameră.

— Nu mai sunt şi alţi puşti homosexuali pe aici? Stevie Rae a ridicat din umeri.

— Sunt câteva fete care sunt lesbiene şi nu o ascund, dar, deşi câteva dintre ele sunt de treabă şi stau cu noi, cel mai des stau toate împreună. Sunt obsedate de chestia asta religioasă cu venerarea zeiţei şi îşi petrec majoritatea timpului în Templul lui Nyx. Şi, desigur, mai sunt şi cretinele care n-au decât distracţia în cap şi care cred că e cool să se frece una de alta, dar de obicei numai dacă e vreun tip cu ochii pe ele.

Am clătinat din cap.

— Mă, niciodată n-am înţeles de ce cred tipele că dacă se freacă una de alta se aleg cu un iubit. În mod normal, ai zice că dimpotrivă.

— Nici nu vreau să aud de un prieten care crede că sunt sexy dacă mă sărut cu o fată. Îh!

— Dar tipi homosexuali sunt? Stevie a oftat.

— Sunt câţiva, în afară de Damien, dar majoritatea sunt prea ciudaţi şi efeminaţi pentru gustul lui. Îmi pare rău pentru el. Cred că se simte cam singur. Părinţii lui nici nu-i scriu...

— S-au speriat de chestia cu vampirismul?

— Nu, nici nu prea le-a păsat de asta. De fapt, dar să nu-i zici nimic lui Damien, pentru că îl face să se simtă prost, cred că s-au simţit uşuraţi când a fost însemnat. Nu ştiau ce să se facă cu un fiu homosexual.

— Şi de ce trebuie „să se facă“ ceva? Doar e tot fiul lor, dar pur şi simplu îi plac băieţii.

— Chestia e că sunt din Dallas, iar taică-su este ceva mare în Oamenii credinţei. Cred că e predicator sau ceva de genul...

Am ridicat mâna.

— Gata! Opreşte-te! Am înţeles.

Şi chiar înţelegeam. Eram deja obişnuită cu ideile înguste de genul „calea noastră este singura cale dreaptă“ ale Oamenilor credinţei. Mă apuca sfârşeala şi deprimarea numai când mă gândeam la ele.

Stevie Rae a deschis uşa la sufrageria fetelor. Încăperea era aproape goală, nu erau acolo decât câteva fete care se uitau la reluările din That Os Show. Stevie Rae le-a făcut distrată cu mâna.

— Ia, zi, vrei vreun suc, ceva, să iei sus în cameră?

Am dat din cap că „da“ şi am urmat-o prin sufragerie până într-o încăpere mai mică, ceva mai retrasă, în care se aflau patru frigidere, o chiuvetă mare, două cuptoare cu microunde, o mulţime de dulapuri şi o masă albă drăguţă de lemn în mijloc, ca o bucătărie normală, doar că asta, în mod ciudat, parcă era patria frigiderelor. Totul era aranjat şi curat. Stevie Rae a deschis unul dintre frigidere. Am tras cu ochiul peste umărul ei şi am putut constata că era înţesat cu tot soiul de băuturi, de la băuturi răcoritoare la sucuri naturale şi sifon din ăla cu gust naşpa.

— Ce-ţi dau?

— Orice soi de cola, am răspuns.

— Astea sunt pentru noi toţi, a spus şi mi-a înmânat două Coca Cola light şi şi-a luat şi ea două Frescas“.

— Avem şi fructe şi legume şi chestii din astea în frigiderele alea două şi carne slabă pentru sandvişuri în ălălalt. Sunt tot timpul pline, dar pe vampiri îi cam obsedează să mâncăm sănătos, aşa că n-o să găseşti pungi cu chipsuri, snacksuri şi chestii de genul ăsta.

— Nici ciocolată?

— Ba da, avem ciocolată foarte scumpă în dulapuri. Vampirii spun că ciocolata consumată în cantităţi moderate ne face bine.

Cine naiba poate să mănânce ciocolată în cantităţi moderate? Am ţinut pentru mine gândul ăsta, timp în

care ne-am întors în sufragerie şi am urcat pe scări spre camera noastră.

— Şi... ăă... vampirii - m-am bâlbâit eu la cuvântul ăsta - se preocupă de mâncatul sănătos?

— Da, cam aşa e, dar eu cred că doar în cazul nostru, al novicilor. Adică nu vezi vampiri graşi, dar nici nu-i vezi ronţăind ţelină, morcovi şi salată. De cele mai multe ori mănâncă împreună în sala lor de mese şi umblă zvonul că mănâncă bine.

Mi-a aruncat o privire şi şi-a coborât glasul.

— Am auzit că mănâncă multă carne roşie. Multă carne roşie, în sânge.

— Îh! am făcut, dezgustată la imaginea lui Neferet muşcând dintr-o friptură în sânge.

Stevie Rae s-a înfiorat şi a continuat:

— Din când în când mai vine câte un mentor şi stă cu vreun novice la cină, dar de obicei nu beau decât un pahar, două de vin şi nu iau masa cu noi.

Stevie Rae a deschis uşa, am oftat şi m-am aşezat pe patul meu, scoţându-mi pantofii. Doamne, ce obosită eram! Mi-am frecat picioarele şi m-am întrebat de ce nu stăteau cu noi la masă vampirii adulţi, dar apoi am hotărât că nu vreau să mă mai gândesc la asta. Pentru că aşa ceva atrăgea şi alte întrebări, de genul ce mănâncă ei de fapt? Şi ce o să trebuiască să mănânc atunci când/dacă o să devin vampir adult? Îh!

În plus, mă mai îmboldea şi gândul la reacţia pe care o avusesem ieri la vederea sângelui lui Heath. Nu mai departe de ieri se întâmplase asta! Şi mai era şi reacţia mai recentă pe care o avusesem la sângele tipului ăluia din hol. Nu. Categoric n-aveam chef să mă gândesc la niciuna din două. Aşa că m-am concentrat pe chestia cu mâncatul sănătos.

— Bun, şi dacă pe ei nu prea îi preocupă să mănânce sănătos, de ce ţin musai să mâncăm noi sănătos? am întrebat-o pe Stevie Rae.

Mi-a căutat privirea; era îngrijorată şi puţin speriată.

— Vor să mâncăm sănătos din acelaşi motiv pentru care ne obligă să facem sport în fiecare zi, ca să fim cât mai puternici posibil, pentru că dacă eşti slăbit, te îngraşi sau te îmbolnăveşti, e primul semn că organismul tău respinge Transformarea.

— Şi apoi mori, am continuat eu domol.

— Şi apoi mori, a încuviinţat ea.

Capitolul 11

Nu credeam că o să adorm. Îmi imaginasem că o să zac acolo şi o să-mi fie dor de casă şi că o să mă gândesc la întorsătura ciudată pe care o luase viaţa mea. Mi-au venit în minte imagini îngrijorătoare despre tipul de pe hol, dar eram atât de obosită, încât n-am putut să mă concentrez asupra lor. Până şi antipatia împinsă la extrem a Afroditei era un lucru pe care somnolenţa îl ţinea la distanţă. De fapt, ultimele griji care m-au încercat înainte să nu mă mai gândesc la nimic erau legate de fruntea mea. Oare mă durea din nou din cauza Semnului şi a rănii de pe tâmplă sau îmi apărea un coş cât casa? Şi dacă nu-mi stă bine părul mâine, în prima mea zi la şcoala vampirească? Dar m-am ghemuit în pilota mea, am dat de mirosul familiar de puf şi de „acasă“ şi m-am simţit surprinzător de protejată şi la călduricä şi... mi s-a tăiat filmul.

Nici n-am avut coşmaruri. Dar am visat pisici. Dacă vă vine să credeţi! Băieţi meseriaşi? Nţ. Puteri meseriaşe de vampir? Da' de unde? Doar pisici. Era una anume, o pisicuţă roşcată cu lăbuţe mici şi burtica rotunjoară, cu o chestie gen marsupiu. Ţipa întruna la mine cu o voce de bătrânică şi mă tot întreba de ce naiba am întârziat atâta. Apoi vocea ei de pisicuţă s-a transformat într-un bâzâit enervant şi...

— Haide odată, Zoey! Opreşte cretinătatea aia de ceas cu alarmă!

— Ăă, ce?

A, la naiba! Nu pot să sufăr dimineaţa. Mi-am vânturat mâna în căutarea butonului de oprire a stresantului meu ceas cu alarmă.

Oare v-am spus că fără lentilele de contact sunt aproape oarbă? Mi-am înşfăcat ochelarii de tocilară şi am

mijit ochii să văd cât e ceasul. Şase şi jumătate seara, iar eu abia mă trezeam. Ce mai chestie!

— Te duci tu prima la duş sau mă duc eu? a întrebat Stevie Rae adormită.

— Mă duc eu, dacă nu te deranjează.

— Nu... a spus ea şi a căscat.

— Bine.

— Da' să ştii că trebuie să ne grăbim; nu ştiu tu cum eşti, da' eu, una, dacă nu iau micul dejun, mor de foame până la prânz.

— Cereale? m-am înviorat eu la gândul ăsta.

Mor după cereale şi am până şi un tricou cu inscripţia I V CEREAL pe undeva drept dovadă. Mă înnebunesc în mod deosebit după marca Contele Ciocula, încă o ironie vampirească.

— Da, avem tot timpul teancuri de cutii cu cereale, chifle, fructe, ouă fierte printre altele.

— Bine, mă grăbesc.

Dintr-odată am simţit că mor de foame.

— Auzi, Stevie Rae, contează cu ce mă îmbrac?

— No, a căscat ea din nou. Ia şi tu un pulover sau o jachetă pe care este brodat simbolul nostru, al celor din clasa a treia, şi gata.

Şi chiar m-am grăbit, deşi aveam emoţii că n-o să arăt bine şi mi-aş fi dorit să stau ore în şir să mă aranjez şi răsaranjez şi să mă machiez. M-am aranjat în oglinda lui Stevie Rae în timp ce ea era în duş şi am hotărât că probabil era mai bine să fiu precaută decât să exagerez. E ciudat cum Semnul părea să-mi schimbe fizionomia. Mereu am avut ochi frumoşi, negri, mari şi rotunzi, cu gene bogate. Atât de bogate, încât Kayla se plângea că este nedrept ca eu să am gene cât pentru trei fete, iar ea să aibă gene mici şi blonde. Că veni vorba... chiar mi-era dor de Kayla, mai ales acum, dimineaţa, pe când mă pregăteam să merg la o şcoală nouă fără ea. Poate o sun mai târziu. Sau îi trimit un e-mail. Sau... Mi-am amintit ce

spusese Heath despre petrecere şi am hotărât că mai bine stau potolită. În orice caz, Semnul făcea ca ochii mei să pară şi mai mari şi mai negri. Mi i-am conturat cu o dungă de culoare negru-fumuriu cu sclipiri argintii în el. Însă nu mi-am dat mult, ca amărâtele alea care cred că dacă se pictează la greu cu contur de ochi negru arată cool. Vezi să nu! Tot ce reuşesc e să semene cu un raton din ăla înfiorător. Am şters un pic dunga, mi-am dat cu rimel, mi-am dat cu puţin fond de ten pe faţă şi cu luciu pe buze, ca să ascund faptul că îmi tot muşcasem buzele de emoţie.

Apoi m-am privit cu atenţie.

Slavă Domnului, părul meu se comporta bine, iar V-ul meu ciudat din frunte nu se răsculase, cum făcea uneori. Arătam încă... hm... altfel, dar parcă la fel ca de obicei. Mina pe care Semnul o împrumuta feţei mele nu dispăruse. Dimpotrivă, făcea ca trăsăturile specifice etniei mele să iasă în evidenţă: ochii negri, pomeţii înalţi specifici celor din tribul cherokee, nasul meu drept şi impunător şi chiar culoarea măslinie a pielii pe care o moşteneam de la bunica. Semnul safiriu al zeiţei părea să fi scos în evidenţă ca prin farmec aceste trăsături; o eliberase astfel pe fata cherokee din adâncul meu şi îi îngăduise să strălucească.

— Ce bine îţi stă părul, a spus Stevie Rae când a intrat în cameră, ştergându-şi părul scurt cu un prosop. Ce n-aş da să stea şi al meu normal când îl am lung. Dar n-am norocul ăsta. Mi se face sârmă, zici că e coadă de cal.

— Îmi place cum îţi stă cu părul scurt, am zis în timp ce mă dădeam din drumul ei, şi mi-am înşfăcat balerinii mei negri, drăguţi şi lucioşi.

— Din cauza lui sunt ciudata şcolii, pentru că toată lumea are părul lung.

— Am observat, dar nu prea mă prind care e treaba.

— Asta e una dintre chestiile care se întâmplă în timpul Transformării. Vampirilor le creşte părul anormal de repede, ca şi unghiile de la mâini.

Mi-a venit în minte unghia Afroditei care sfâşia blugii şi pielea şi am încercat să nu mă cutremur.

Din fericire, Stevie Rae n-a băgat de seamă ce-mi trecea mie prin cap şi continua să vorbească.

— Ai să vezi că după o vreme nu va mai trebui să te uiţi la ce simbol au ca să ştii în ce an sunt. În orice caz, o să înveţi totul despre chestiile astea la ora de sociologie vampirească. A, că veni vorba.

A scotocit printr-un teanc de hârtii de pe biroul ei până când a găsit ceea ce căuta şi mi l-a întins.

— Ăsta e orarul tău. Facem împreună ora a treia şi a cincea. Şi să te uiţi la materiile facultative de la ora a doua. Poţi s-o alegi pe oricare dintre ele.

În partea de sus a orarului era trecut numele meu, scris cu litere îngroşate,

ZOEY REDBIRD, CLASA A TREIA şi data, care era cu cinci (?!) zile înainte ca Vânătorul să mă însemneze.

Prima oră: Introducere în sociologia vampirească, sala 215, prof. Neferet

Ora a doua: Introducere în arta teatrală. Centrul de arte scenice, prof. Noian

sau

Introducere în desen, sala 312, prof. Doner

sau

Introducere în muzică, sala 314, prof. Vento

Ora a treia: Introducere în literatură, sala 214, prof. Penthesilea

Ora a patra: Scrimă, Sala de sport, prof. D. Lankford

PAUZĂ DE MASĂ

Ora a cincea: Limba spaniolă I, sala 216, prof. Garmy

Ora a şasea: Introducere în echitaţie, arena sportivă, prof. Lenobia

— Nu facem geometrie? am izbucnit, complet bulversată de orar, dar încercând în acelaşi timp să mă menţin optimistă.

— Din fericire, nu. Numai că semestrul viitor va trebui să facem economie. Dar nu se compară.

— Scrimă? Introducere în echitaţie?

— Ţi-am spus că le place să fim în formă. La scrimă e fain, deşi e greu. Nu prea mă pricep, dar lucrezi des cu cei din clasele mai mari, un fel de instructori din rândul elevilor, şi, pe bune, unii dintre băieţii ăia sunt ca focul! Eu nu fac călărie semestrul ăsta, m-au pus să fac tae-kwon-do. Şi, s-o spun pe-a dreaptă, mor după el!

— Serios? am zis cu îndoială. Oare cum o fi la călărie?

— Mda. Ce curs facultativ îţi alegi? M-am uitat iar pe listă.

— Tu ce faci?

— Introducere în muzică. Profesorul Vento e meseriaş, iar eu... ăă... - a zâmbit Stevie Rae stânjenită şi s-a înroşit - vreau să fiu vedetă country. Înţelegi, Kenny Chesney, Faith Hill şi Shania Twain sunt toţi vampiri şi sunt doar trei dintre ei. Ce naiba, Garth Brooks a crescut aici, în Oklahoma şi doar ştii că e cel mai mare vampir dintre toţi. Aşa că nu văd de ce n-aş fi şi eu una dintre ei.

— De acord cu tine, am spus. De ce nu?

— Vrei să faci şi tu muzică?

— Mi-ar plăcea să pot să cânt din gură sau la vreun soi de instrument. Dar nu e cazul.

— Atunci lasă!

— De fapt, mă gândeam să aleg orele de artă teatrală. Am făcut şi la liceul South Intermediate şi mi-a plăcut. Ştii ceva despre profesoara Noian?

— Da, e din Texas şi are un accent de te rupe, dar a studiat teatrul la New York şi toată lumea o place.

Mai că mi-a venit să râd tare când Stevie Rae a pomenit de accentul profesoarei Noian. Fata asta avea

un accent atât de pronunţat, de ziceai că-şi rupe limba, dar nu aveam de gând să spun ceva, de teamă să n-o jignesc.

— Atunci fac artă teatrală.

— Bun, ia-ţi orarul şi hai s-o luăm din loc! Cine ştie - a aruncat ea în timp ce ieşeam val-vârtej din cameră şi coboram în fugă scările -, poate că o să fii viitoarea Nicole Kidman!

Hm, presupun că nu e prea rău să fiu viitoarea Nicole Kidman, nu că aş avea de gând să mă mărit şi apoi să divorţez de un tip scund şi surescitat. Acum că Stevie Rae adusese vorba de asta, nu prea mă mai gândisem la carieră de când Vânătorul semănase haosul în viaţa mea, dar acum, că mă gândeam la asta, încă mai voiam mult de tot să mă fac medic veterinar.

O pisică obeză, cu blana lungă, alb cu negru, ne-a sărit în faţă pe scări în urma unei alte pisici care semăna leit cu ea. La câte pisici sunt pe aici, pun pariu că e absolut nevoie de medici veterinari vampireşti. (He, he... medici veterinari vampireşti... mi-aş putea boteza clinica „Veterinarii vampireşti“, iar reclama ar suna aşa: „Vă luăm sânge gratis!“)

Bucătăria şi sufrageria erau înţesate de fete care mâncau, pălăvrăgeau şi alergau de colo-colo. Am încercat să răspund la câteva saluturi care mi-au fost adresate atunci când Stevie Rae m-a prezentat unui şir ameţitor de fete pe care era imposibil să le ţin minte, mai ales că încercam să găsesc o cutie de cereale Contele Ciocula. Exact când începeam să mă îngrijorez, am găsit-o ascunsă în spatele mai multor cutii enorme de Frosted Flakes, o opţiune interesantă dacă nu le găseam pe ale mele, deşi nu sunt cu ciocolată şi nici nu au delicioasele bezele micuţe Marshmallow prin ele. Stevie Rae şi-a turnat rapid într-un bol cereale Lucky Charms, ne-am cocoţat pe scaunele de la masă şi ne-am apucat să înfulecăm.

— Bună, Zoey!

Ah, vocea asta! Ştiam cine e înainte s-o văd pe Stevie Rae că-şi lasă capul în jos şi îşi fixează privirea în bolul ei cu cereale.

— Bună, Afrodita, am răspuns, făcând un efort să par neutră.

— Dacă nu ne vedem mai târziu, vreau să fiu sigură că ştii unde să vii deseară. Ritualul Lunii Pline al Fiicelor Întunericului începe la patru dimineaţa, imediat după ritualul şcolii. N-o să ajungi la cină, dar nu-ţi face griji, că îţi dăm noi de mâncare. Este în sala de recreere, dincolo de zidul estic. Ne întâlnim în faţa Templului lui Nyx, înainte de ritualul şcolii, ca să intrăm împreună şi apoi îţi arăt eu unde este sala.

— Să fiu sinceră, deja i-am promis lui Stevie Rae că mă întâlnesc cu ea şi că mergem împreună la ritualul şcolii.

Nu pot să sufăr oamenii insistenţi.

— Mda, îmi pare rău, am auzit-o spre încântarea mea pe Stevie Rae, după ce şi-a ridicat capul.

— Tu ştii unde e sala de recreere, nu? am întrebat-o pe Stevie Rae veselă şi pe un ton de „habarnam“.

— Cum să nu!

— Atunci îmi arăţi tu cum să ajung acolo, nu? Aşa nu mai trebuie să-şi facă Afrodita griji că mă rătăcesc.

— Dacă pot să-ţi fiu de ajutor..., a ciripit Stevie Rae, redevenind ea însăşi.

— Am rezolvat-o! am spus şi i-am zâmbit larg Afroditei.

— Da. Bine. Ne vedem la patru dimineaţa. Să nu întârzii, a sfârşit ea şi a şters-o.

— Dacă mai dă mult din fund când merge, o să se rupă ceva în ea, am zis.

Stevie Rae a pufnit în râs şi mai că a împroşcat lapte pe nas. A tuşit şi a spus:

— Stai, fată, cuminte, că mănânc! Apoi a înghiţit şi mi-a zâmbit.

— N-ai lăsat-o să-ţi dea ordine.

— Nici tu, am replicat, sorbind ultima lingură de cereale. Gata?

— Gata. Hai că e uşor! Tu ai prima oră chiar lângă sala în care am eu. Toate orele de la materiile obligatorii din clasa a treia se ţin în aceeaşi sală. Îţi arăt pe unde s-o iei şi te descurci.

Ne-am clătit vasele şi le-am îndesat într-una dintre cele cinci maşini de spălat vase, iar apoi ne-am afundat în grabă în întunericul frumoasei seri de toamnă. Doamne, ce ciudat să mergi noaptea la şcoală, deşi corpul meu se comporta ca şi când ar fi fost normal. Am urmat şirul de elevi prin una dintre uşile grele de lemn.

— Sala celor de clasa a treia este acolo, mi-a arătat Stevie Rae, conducându-mă după colţ şi apoi în sus, pe un rând scurt de scări.

— Aia e toaleta? am întrebat în timp ce treceam în grabă pe lângă nişte cişmele aşezate între două uşi.

— Îhî, a spus ea. Asta e clasa mea, iar asta de alături e a ta. Ne vedem după oră.

— Bine, mersi, am strigat.

Bine măcar că era aproape toaleta. Dacă mă tăia diareea de la emoţii, nu trebuia să fug prea departe.

Capitolul 12

— Zoey! Aici!

Mai că mi-a venit să strig de uşurare când i-am auzit vocea lui Damien şi l-am văzut agitându-şi mâna spre un loc gol de lângă el.

— Salut! M-am aşezat şi i-am mulţumit recunoscătoare.

— Eşti pregătită pentru prima ta zi? Nu.

Am dat din cap.

— Mda.

Voiam să mai spun ceva, dar chiar atunci soneria a sunat scurt de cinci ori şi imediat ce s-a oprit, Neferet şi-a făcut apariţia în clasă. Purta o fustă lungă şi neagră, cu crăpătură într-o parte prin care i se vedeau cizmele demenţiale cu toc cui, şi un pulover violet aprins din mătase. În dreptul inimii avea o broderie cu fir de argint care reprezenta imaginea unei zeiţe cu braţele ridicate, ţinând o semilună în căuşul mâinilor. Avea părul prins într-o coadă groasă, împletită la spate. Desenele delicate, amintind de valurile mării, care îi încadrau faţa îi dădeau un aer de preoteasă războinică din vechime. Ne-a zâmbit şi am observat că toţi din clasă erau la fel de fermecaţi de prezenţa ei acaparatoare ca şi mine.

— Bună seara! Abia aşteptam să încep lecţia de azi. Explorarea bogatei sociologii a amazoanelor este un lucru care mă pasionează.

Apoi a arătat către mine.

— Zoey Redbird a picat la fix. Eu sunt mentorul ei, aşa că sper ca voi s-o primiţi cum se cuvine. Damien, poţi, te rog, să-i dai lui Zoey un manual? Dulapul ei este chiar lângă al tău. Cât timp îi explici tu cum e cu vestiarele noastre, vreau ca voi ceilalţi să treceţi în revistă ideile preconcepute pe care le aveţi despre

străvechile războinice vampir cunoscute drept amazoane.

În timp ce Damien m-a dus în spatele clasei, la peretele cu dulapuri, în clasă s-a stârnit obişnuitul murmur şi foşnet de hârtii. L-a deschis pe cel pe care era scrisă cu argintiu cifra „12“. Înăuntru erau rafturi mari şi ordonate, încărcate cu manuale şi rechizite.

— În Casa Nopţii nu există vestiare, ca la şcolile obişnuite. Aici prima oră se ţine în clasa noastră, în care ne ţinem lucrurile şi fiecare dintre noi are câte un dulap. Clasa asta este întotdeauna deschisă, aşa că poţi să te întorci şi să-ţi iei cărţi şi ce-ţi mai trebuie, ca şi când ai merge la vestiarul din hol. Uite manualul de sociologie.

Mi-a întins o carte groasă de piele, care avea pe copertă silueta unei zeiţe şi titlul Introducere în sociologie vampirească. Mi-am luat un caiet şi câteva pixuri. Când am închis uşa de la dulap am avut o ezitare.

— Nu are încuietoare?

— Nu, a spus Damien încet. Nu e nevoie de încuietori aici. Dacă cineva fură ceva, vampirii ştiu cine a fost. Nici nu vreau să mă gândesc la ce i se poate întâmpla celui atât de prost încât să fure.

Ne-am aşezat din nou şi m-am apucat să scriu singurul lucru pe care îl ştiam despre amazoane, şi anume că erau femei războinice care nu prea aveau nevoie de bărbaţi, dar mie una nu-mi stătea mintea la aşa ceva. În schimb, mă întrebam de ce oare Damien, Stevie Rae şi chiar şi Erin şi Shaunee erau atât de speriaţi de ce puteau păţi dacă făceau prostii. Nu zic, sunt copil cuminte, bine, nu sunt perfectă, dar totuşi. Am fost pedepsită o singură dată până acum şi nici măcar nu fusese vina mea. Serios. Un idiot îmi zisese să i-o sug. Ce-ar fi trebuit să fac? Să plâng? Sau poate să chicotesc ori să mă strâmb? N-ai să vezi. Aşa că i-am futut una (deşi eu prefer să folosesc cuvântul „pocnit“) şi tot eu m-am ales cu pedeapsă pentru asta.

Să fiu sinceră, nu a fost chiar aşa de rău. Mi-am făcut temele şi am început noua carte din seria Gossip Girls. Se vede treaba că în Casa Nopţii pedeapsa presupunea ceva mai mult decât să stai fără să scoţi un sunet într-o sală cu un profesor timp de patruzeci şi cinci de minute după ore. Să nu uit s-o întreb pe Stevie Rae...

— Mai întâi, ce practici provenite din tradiţia amazoanelor avem în Casa Nopţii? a întrebat Neferet, readucându-mă cu picioarele pe pământ.

Damien a ridicat mâna.

— Plecăciunea respectuoasă cu pumnul la inimă provine de la amazoane, ca şi modul în care dăm mâna, prinzându-ne de antebraţ.

— Foarte bine, Damien.

Aha. Deci aşa se explică felul ciudat în care îşi dau mâna.

— Bun, acum spuneţi-mi ce clişee cunoaştem noi despre războinicele amazoane, i-a întrebat ea pe elevi.

O blondă care stătea în partea cealaltă a clasei a spus:

— Societatea amazoanelor era matriarhală în mare măsură, ca toate societăţile vampireşti.

Ce deşteaptă părea fata asta!

— Aşa e, Elizabeth, dar atunci când oamenii discută despre amazoane, au tendinţa să adauge un nivel suplimentar istoriei. La ce mă refer?

— Lumea, în special fiinţele umane, cred că amazoanele urau bărbaţii, a precizat Damien.

— Exact. Însă noi ştim că doar pentru că o societate este matriarhală, ca a noastră, nu înseamnă că este împotriva bărbaţilor. Chiar şi Nyx are un consort, zeul Erebus, căruia îi este devotată. Însă amazoanele erau unice prin faptul că formau o societate de femei vampir care au ales să-şi fie propriii războinici şi ocrotitori. După cum ştiţi cei mai mulţi dintre voi, societatea noastră actuală este încă matriarhală, însă îi respectăm şi-i

apreciem pe Fiii nopţii şi îi considerăm ocrotitorii şi consorţii noştri. Acum deschideţi manualul la capitolul trei şi haideţi să ne aplecăm asupra celei mai mari dintre războinicele amazoane, Penthesilea, dar aveţi grijă să nu amestecaţi legenda cu istoria.

Din acel moment Neferet, s-a lansat în una dintre cele mai meseriaşe expuneri la care asistasem vreodată. Nici nu mi-am dat seama când a trecut o oră, iar soneria m-a luat complet prin surprindere. Tocmai îmi băgasem manualul de sociologie înapoi în dulăpior (da, ştiu că Damien şi Neferet le numesc dulapuri, dar hai să fim serioşi, îmi amintesc de dulăpioarele pe care le aveam la grădiniţă), când m-am auzit strigată de Neferet. Mi-am luat un caiet de notiţe şi un pix şi m-am dus în grabă la catedră.

— Cum te simţi? m-a întrebat, zâmbindu-mi cu căldură.

— Bine. Toate bune, am răspuns pe negândite. A ridicat din sprâncene.

— Hm, cred că sunt un pic emoţionată şi confuză.

— E normal. Sunt multe lucruri de învăţat şi întotdeauna e dificil să-ţi schimbi şcoala, ca să nu mai spun că e greu să-ţi schimbi şi şcoala, şi viaţa.

A aruncat o privire peste umărul meu,

— Damien, eşti drăguţ s-o conduci pe Zoey la ora de artă teatrală?

— Sigur, a spus Damien.

— Zoey, ne vedem deseară la ritual. A, ai fost invitată oficial de către Afrodita să participi alături de Fiicele Întunericului la ceremonia privată care are loc după aceea?

— Da.

— Voiam să verific, ca să fiu sigură că eşti de acord să participi. Dacă ai rezerve, înţeleg, dar eu te-aş sfătui să mergi. Vreau să profiţi de fiecare ocazie care ţi se oferă, iar Fiicele Întunericului este o organizaţie

exclusivistă. Trebuie să te simţi mândră că deja sunt interesate de tine ca de o posibilă membră a lor.

— Sunt de acord să particip, m-am străduit eu să spun şi să zâmbesc cu nonşalanţă.

Era evident că voia să merg, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Neferet să fie dezamăgită de mine. Şi, în plus, nici de-a naibii nu aveam să fac ceva care să-i sugereze Afroditei că mi-e frică de ea.

— Bravo, mi-a spus Neferet cu entuziasm. M-a strâns de braţ şi i-am zâmbit. Dacă ai nevoie de mine, biroul meu este în aceeaşi aripă ca şi infirmeria.

A aruncat o privire spre fruntea mea.

— Văd că aproape ţi-au dispărut punctele de sutură. Excelent. Te mai doare capul?

Imediat mi-am dus mâna la tâmplă. Azi nu mai simţisem decât vreo două-trei puncte de sutură, iar ieri erau cel puţin zece. Tare, tare ciudat! Iar un lucru şi mai ciudat era că azi de dimineaţă nu mă mai gândisem deloc la rană.

Mi-am dat seama în acelaşi timp că nu mă mai gândisem nici la mama şi nici la Heath, sau măcar la bunica Redbird...

— Nu, am zis iute, când mi-am dat seama că Neferet şi Damien aşteptau un răspuns. Nu, nu mă mai doare deloc capul.

— Bine! Bun, ar fi bine să plecaţi, ca să nu întârziaţi. Sunt sigură că o să-ţi placă ora de artă teatrală. Cred că profesoara Noian tocmai a început să predea monologul.

Ajunsesem pe la jumătatea holului, grăbindu-mă ca să-l ajung din urmă pe Damien, când mi-a dat prin cap.

— De unde a ştiut că am ales arta teatrală? Abia m-am hotărât azi-dimineaţă.

— Vampirii adulţi ştiu cam prea multe uneori, a şoptit Damien. Rectific. Vampirii adulţi ştiu cam prea multe întotdeauna, mai ales când acel vampir este o Mare Preoteasă.

Ţinând cont de ce-i ascunsesem lui Neferet, am renunţat să mă mai gândesc la asta prea mult.

— Sal'tare! a exclamat Stevie Rae venind în grabă spre noi. Cum a fost la sociologie vampirească? Aţi început să învăţaţi despre amazoane?

— A fost super, am răspuns, bucuroasă că pot să las de-o parte subiectul despre mult prea misterioşii vampiri. Habar n-aveam că îşi tăiau pe bune sânul drept ca să nu le mai încurce.

— Dacă erau scânduri ca mine, n-ar mai fi fost cazul, a spus Stevie Rae coborându-şi privirea spre propriul piept.

— Sau ca mine, a oftat Damien plin de dramatism.

Încă mai chicoteam când mi-au arătat unde se ţine ora de artă teatrală.

Profesoara Noian nu emana forţă, ca Neferet, însă mustea de energie. Avea corpul atletic, dar cu şolduri proeminente. Părul îi era brunet, lung şi drept. Şi se pare că Stevie Rae avusese dreptate, avea un accent texan de te dădea pe spate.

— Bun venit, Zoey! Ia loc unde vrei.

Am salutat şi m-am aşezat lângă fata aia, Elizabeth, pe care am recunoscut-o de la ora de sociologie vampirească. (Nu e nici-o nenorocire să stai în bancă cu un copil deştept.)

— Acum vom alege monologurile pe care trebuie să le prezinte fiecare dintre voi în faţa clasei săptămâna viitoare. Însă mai întâi m-am gândit că aţi vrea să asistaţi la o demonstraţie, pentru a vedea cum trebuie interpretat un monolog, aşa încât l-am rugat pe unul dintre talentaţii noştri elevi din clasele mai mari să ne viziteze şi să ne recite celebrul monolog din Othello, piesă scrisă de dramaturgul vampir Shakespeare.

Profesoara Noian s-a oprit şi s-a uitat prin geamul uşii.

— A venit.

Uşa s-a deschis şi, Doamne-Domnicule, cred că mi s-a oprit inima din bătaie. Pun pariu că am rămas cu gura căscată, ca o tembelă. Era cel mai meseriaş tip pe care îl văzusem în viaţa mea. Era înalt, cu părul negru şi avea un cârlionţ adorabil, gen Superman. Avea ochii de culoarea safirului şi... Aa, la naiba! La naiba! La naiba! Era tipul din hol.

— Poftim, Erik. Ca de obicei, intri la fix. Suntem gata să-ţi ascultăm monologul.

S-a întors din nou spre clasă.

— Majoritatea îl cunoaşteţi pe Erik Night, elev în clasa a cincea, şi ştiţi că anul trecut a câştigat concursul internaţional de monologuri organizat de Casa Nopţii, a cărui finală a avut loc la Londra. De asemenea, face furori la Hollywood şi pe Broadway cu interpretarea sa de semestrul trecut a rolului Tony din punerea noastră în scenă a musicalului Poveste din cartierul de vest. Erik, te rog, a spus ea zâmbitoare.

Aproape maşinal, am aplaudat împreună cu restul clasei. Erik a păşit zâmbitor şi sigur pe sine pe mica scenă din centrul sălii mari şi aerisite.

— Bună! Ce mai faceţi?

Mi-a vorbit direct mie. Vreau să spun direct mie. Am simţit cum mă îmbujorez.

— Monologurile pot părea intimidante, dar esenţial este să gândeşti replicile şi apoi să-ţi imaginezi că joci alături de o întreagă distribuţie de actori. Convingeţi-vă că nu sunteţi singuri aici pe scenă, aşa...

Şi şi-a început monologul din Othello. Nu ştiu prea multe despre piesă, decât că este o tragedie de Shakespeare, dar interpretarea lui Erik a fost fantastică. Era un tip înalt, avea cel puţin un metru optzeci, dar când a început să vorbească a părut şi mai înalt, mai matur şi mai puternic. Vocea i-a devenit mai gravă şi a căpătat un accent pe care mi-a fost greu să-l recunosc. Ochii lui extraordinari s-au întunecat şi s-au micşorat, iar

când a rostit numele Desdemonei, parcă ar fi înălţat o rugă. Era evident că o iubeşte, încă dinainte să spună ultimele versuri:

„Ea m-a iubit pe tot ce-am îndurat,
Şi-n mila ei de mine, am iubit-o.“

Când a spus ultimele două versuri m-a privit în ochi şi, la fel cum se întâmplase cu o zi înainte pe hol, am simţit de parcă am fi fost singuri în încăpere, singuri în lume. M-a trecut un fior, cam la fel cum mi se întâmplase în cele două daţi de când fusesem însemnată în care simţisem miros de sânge, numai că de data asta nu era nici urmă de sânge în clasă. Era doar Erik. Apoi a zâmbit, şi-a dus degetele la buze, ca şi când mi-ar fi trimis un sărut, şi a făcut o plecăciune. Toată clasa a izbucnit în aplauze, inclusiv eu. Pe bune, nu mă puteam abţine.

— Aşa se recită, a spus profesoara Noian. Bun, în rafturile roşii de cărţi din spatele clasei aveţi exemple de monologuri. Luaţi fiecare câteva cărţi şi începeţi să le răsfoiţi. Încercaţi să găsiţi o scenă care vă transmite ceva, care vă face să vibraţi. Am să trec pe la fiecare să vă răspund la întrebările pe care le aveţi în legătură cu monologurile. Odată ce v-aţi ales fiecare bucată, am să vă explic paşii de urmat în pregătirea prezentării.

Cu un zâmbet larg şi o mişcare din cap, ne-a făcut semn să căutăm prin teancul de cărţi.

Încă mă simţeam îmbujorată şi cu respiraţia tăiată, dar m-am ridicat împreună cu restul elevilor, deşi nu puteam să nu mai arunc câte o privire peste umăr la Erik. Din nefericire, tocmai pleca din clasă, dar nu înainte de a se întoarce, prilej cu care m-a surprins privindu-l cu gura căscată. Am roşit, din nou. M-a privit în ochi şi mi-a zâmbit direct mie, din nou. Apoi s-a făcut nevăzut.

— Doamne ce mai bucăţică! mi-a şoptit cineva la ureche. M-am întors şi, spre uimirea mea, era eleva

silitoare Elizabeth care se holba în urma lui Erik şi îşi făcea vânt.

— Nu are prietenă? m-a luat gura pe dinainte, ca pe o fraieră.

— Ce n-aş da eu, a spus Elizabeth. De fapt umblă vorba că a fost cuplat cu Afrodita, dar eu sunt aici de câteva luni şi nu mai sunt împreună, cel puţin de atunci. Ia colea, a spus ea şi mi-a trântit în braţe câteva cărţi cu monologuri.

— Pe mine mă cheamă Elizabeth, fără nume de familie. Pe faţă mi s-a aşternut uimirea.

A oftat.

— Numele meu de familie era Titsworth. Dacă-ţi vine să crezi! Când am ajuns aici acum câteva săptămâni şi mentorul meu mi-a spus că pot să-mi schimb numele cum vreau eu, mi-a fost clar că o scap de Titsworth, dar apoi m-a stresat prea tare să-mi caut un nou nume de familie. Aşa că am luat hotărârea să-mi păstrez prenumele şi să nu-mi mai bat capul cu numele de familie.

Elizabeth Fărănumedefamilie a dat din umeri.

— Bună, am spus şi eu.

Ce mai copii ciudaţi erau pe aici...

— Auzi, mi-a zis ea pe când ne îndreptam spre banca noastră. Erik s-a uitat la tine.

— S-a uitat la toată lumea, am replicat, deşi am simţit că faţa mea cea tembelă iar se îmbujorează.

— Da, dar la tine chiar s-a uitat. A zâmbit larg şi a adăugat:

— A, Semnul tău colorat complet arată super.

— Mersi.

Cred că arăta ciudat ca naiba pe faţa mea roşie ca racul.

— Ai ceva dubii în legătură cu alegerea monologului, Zoey? a întrebat profesoara Noian, iar vocea ei m-a făcut să tresar.

— Nu, doamnă profesoară Noian. Le-am mai făcut la ora de artă teatrală, la liceul South Intermediate.

— Bine. Să mă anunţi dacă ai nevoie de explicaţii în legătură cu locul în care se petrece acţiunea sau cu personajul.

M-a bătut uşor pe braţ şi şi-a continuat plimbarea prin clasă. Am deschis prima carte şi am început s-o răsfoiesc, încercând fără succes, trebuie spus, să uit de Erik şi să mă concentrez asupra monologurilor.

Chiar se uitase la mine. Dar de ce? Trebuie să-şi fi dat seama că eu eram aia din hol. Şi atunci de ce se arăta interesat de mine? Şi, în fond, voiam să mă placă un tip căruia nesuferita de Afrodita îi făcuse sex oral? Poate că nu era o idee bună. Pe bune, nu aveam de gând să continui treaba de unde o lăsase ea. Sau poate că pur şi simplu era curios în legătură cu Semnul meu cel ciudat, complet colorat, cum li se întâmpla mai tuturor de altfel.

Dar nu păruse să fie asta... chiar păruse să se uite la mine. Iar mie îmi plăcuse.

Mi-am coborât privirea în cartea pe care o ignorasem până atunci. Era deschisă la subcapitolul „Monologuri ale unor personaje feminine“. Primul monolog de pe pagină era din Mereu caraghios de Jose Echegaray.

Mai ştii, poate că era un semn.

Capitolul 13

Am găsit singură sala în care se ţinea ora de literatură. Bun, deci era chiar vizavi de biroul lui Neferet. M-am simţit mai încrezătoare în mine pentru că nu a trebuit să cer să fiu condusă, ca elevul cel nou şi cretin.

— Zoey! Ţi-am ţinut loc! a strigat Stevie Rae în secunda în care am intrat în clasă. Stătea lângă Damien şi efectiv ţopăia, în culmea entuziasmului. Avea din nou aerul ăla de căţeluş jucăuş şi m-a făcut să zâmbesc. Mă bucuram tare mult s-o văd.

— Măi, măi, măi! Hai, zi tot! Cum a fost la ora de artă teatrală? Ţi-a plăcut? Ţi-a plăcut profesoara Noian? Nu că are un desen super? Parcă ar fi o mască, ceva de genul ăsta.

Damien a prins-o pe Stevie Rae de braţ.

— Ia-ţi o pauză şi lasă fata să răspundă!

— Scuze, a zis ea jenată.

— Da, presupun că are nişte desene super, am mormăit.

— Presupui?

— Ei, păi am fost distrasă.

— Poftim? a spus. Apoi şi-a mijit ochii.

— Te-a făcut cineva să te simţi aiurea din cauza Semnului? Dumnezeule, nu pot să cred ce oameni prost crescuţi!

— Nu, n-are legătură. De fapt, Elizabeth Fărănumedefamilie a spus că i se pare super. Am fost distrasă din cauză că... ăă..., am simţit că mă îmbujorez din nou. Îmi propusesem să-i întreb despre Erik, dar acum când începusem să vorbesc despre asta, mă întrebam dacă e bine să suflu vreo vorbă. Să le povestesc faza de pe hol?

Damien s-a înviorat.

— Simt o bârfă suculentă la orizont. Hai, Zoey! Ai fost distrasă pentru căăăă? a repetat el, transformând afirmaţia într-o întrebare.

— Bine, bine. Pot să rezum în două cuvinte: Erik Night.

Lui Stevie Rae i-a picat faţa, iar Damien s-a prefăcut că leşină, dar a trebuit să-şi revină imediat pentru că în acel moment a sunat, iar profesoara Penthesilea şi-a făcut apariţia.

— Ne spui mai încolo! a murmurat Stevie Rae.

— Categoric! a dat Damien din buze.

Am tras un zâmbet nevinovat. Măcar aveam siguranţa că o să mor de plăcere ştiind că, acum că le pomenisem de Erik, aveau să se perpelească toată ora.

Ora de literatură a fost o chestie interesantă. Mai întâi pentru că nu mai văzusem în viaţa mea aşa sală de clasă. Era plină de postere ciudate, dar interesante, tablouri şi obiecte de artă ce păreau originale, care acopereau în întregime pereţii. De tavan erau atârnaţi o mulţime de zurgălăi şi ornamente de sticlă. Profesoara Penthesilea - al cărei nume acum îmi suna cunoscut de la ora de sociologie vampirească, ca fiind al celei mai importante dintre amazoane, şi căreia toată lumea îi zicea profa P - era ca din filme (mă rog, ca din filmele SF). Avea un păr blond-roşcat lung rău, ochii mari căprui şi un corp cu forme ameţitoare care probabil îi făcea pe tipi să saliveze, nu că ar fi greu să faci un adolescent să saliveze. Avea desene în formă de antrelacuri fin trasate care îi încadrau pometţii, făcându-i să pară înalţi şi impresionanţi. Purta o pereche de pantaloni negri care păreau scumpi şi un set de bluză şi cardigan de mătase verde muşchi de pădure, care avea brodat pe piept acelaşi desen ca şi Neferet, reprezentând-o pe zeiţă. Iar acum că mă gândeam la asta în loc să mă gândesc la Erik, mi-am dat seama că şi bluza profesoarei Noian avea brodat desenul zeiţei pe buzunarul de la piept. Hmmm...

— M-am născut în luna aprilie 1902, a spus profesoara Penthesilea, atrăgându-ne imediat atenţia. Că doar, vorba aia, abia dacă părea de treizeci de ani.

— Prin urmare, în luna aprilie 1912 aveam zece ani şi-mi amintesc foarte bine tragedia. Despre ce vorbesc? Ştie cineva să spună?

Da, ştiam exact la ce se referea, dar nu din cauză că tocesc la istorie. Când eram mai mică aveam impresia că sunt îndrăgostită de Leonardo diCaprio, iar când am împlinit doisprezece ani mama mi-a luat toată colecţia de DVD-uri cu filmele în care jucase. Văzusem filmul ăsta de atâtea ori, încât încă mai ţin minte replicile pe de rost (şi nu pot să vă spun de câte ori am bocit la faza la care el se dă jos de pe scândură şi pluteşte ca o îngheţată pe băţ adorabilă).

Am privit în jur. Nimeni nu părea să ştie, aşa că am oftat şi am ridicat mâna.

Profa P a zâmbit:

— Da, domnişoară Redbird.

— Titanicul s-a scufundat în aprilie 1912. A fost lovit de un aisberg duminică noaptea, pe data de paisprezece, şi s-a scufundat câteva ore mai târziu, pe data de cincisprezece.

L-am auzit pe Damien trăgând aer în piept şi pe Stevie Rae scoţând un „aha“. Hm, oare chiar aşa de proastă părusem, încât să pară acum şocaţi să mă audă răspunzând corect la o întrebare?

— Ce-mi place când un nou-venit ştie câte ceva, a zis profesoara Penthesilea. Foarte corect, domnişoară Redbird. Locuiam la Chicago când a avut loc tragedia şi n-am să-i uit niciodată pe vânzătorii de ziare anunţând în gura mare la colţul străzii tragicele titluri. Era un eveniment şocant, mai ales pentru că se putea preveni atât de uşor pierderea de vieţi omeneşti. De asemenea, a marcat sfârşitul unei epoci şi începutul alteia şi în acelaşi timp a atras după sine multe schimbări atât de

necesare în legile privind navigaţia. Vom studia toate aceste lucruri alături de evenimentele delicios de melodramatice din acea noapte cu prilejul următoarei opere literare, şi mă refer la cartea lui Walter Lord, pentru care acesta a întreprins o cercetare minuţioasă, O noapte de neuitat. Deşi Lord nu era vampir, din păcate - a adăugat ea ca pentru sine - interpretarea sa asupra nopţii respective este captivantă, iar stilul şi abordarea sa interesante şi oferă o lectură agreabilă. Bun, să începem! Cei din ultimele bănci de pe fiecare rând luaţi cărţi pentru cei de pe rândul vostru din dulapul lung din spatele clasei.

Demenţial! Era categoric mai interesant decât să citim din Marile speranţe (Pip, Estella, d-aia nu mai pot eu de ei!). M-am instalat confortabil cu O noapte de neuitat în faţă şi cu caietul deschis ca să iau notiţe, normal. Profa P a început să ne citească tare capitolul întâi şi trebuie să recunosc că citea bine. Făcusem aproape trei ore şi îmi plăcuseră toate. Era oare posibil ca această şcoală vampirească chiar să fie mai mult decât un loc plicticos în care merg în fiecare zi pentru nu am încotro şi în plus toţi prietenii mei sunt acolo? Nu zic eu că toate orele de la liceul South Intermediate erau plicticoase, dar acolo nu ne învăţa nimeni despre amazoane şi despre Titanic (iar profa trăise pe vremea în care se scufundase!).

Am aruncat o privire împrejur la ceilalţi puştani, în timp ce profa P citea. Eram vreo cincisprezece, cam ca la celelalte ore la care fusesem. Toţi aveau cărţile deschise şi erau atenţi.

Însă privirea mi-a fost reţinută de o claie roşcovană pe partea cealaltă, mai spre spatele clasei. Mă pripisem; nu toţi elevii erau atenţi. Ăsta avea capul sprijinit pe braţ şi dormea buştean şi ştiu asta pentru că avea faţa dolofană şi mult prea albă şi pistruiată întoarsă spre mine. Stătea cu gura deschisă şi cred că i se prelingea

din ea şi un firişor de salivă. M-am întrebat ce o să-i facă profa P puştiului ăstuia. Nu părea genul de profesoară care să accepte ca în spatele clasei vreun puturos de elev să tragă şi el un pui de somn; însă ea a continuat să citească şi din când în când strecura şi câte vreo informaţie direct de la sursă despre începutul secolului XX, care îmi plăcea mult de tot (mă înnebuneam după poveştile despre tipele rebele din vremea aia; categoric aş fi fost şi eu o ţipă rebelă dacă trăiam în anii '20.) Când mai era puţin până să se sune, profa P ne-a dat următorul capitol ca temă şi ne-a spus că putem să vorbim încet între noi şi abia atunci a dat semne că l-ar fi văzut pe puşti dormind. Începuse să se ridice alene şi şi-a înălţat în sfârşit capul, lăsând la vedere cerculeţul roşu de pe tâmplă care arăta ciudat şi nelalocul lui lângă Semn.

— Elliot, vreau să vorbesc cu tine, a spus profa P de la catedră. Puştiul s-a ridicat agale şi apoi şi-a târât picioarele cu şireturile dezlegate până la catedră.

— Cee?

— Elliot, este evident că o să pici la literatură. Însă cel mai important lucru este că-ţi ratezi viaţa. Bărbaţii vampiri sunt puternici, respectabili şi unici. Ne sunt războinici şi protectori de generaţii şi generaţii. Cum te aştepţi tu să te Transformi într-o fiinţă mai mult războinic decât bărbat, din moment ce ţi-e greu până şi să respecţi disciplina necesară pentru a sta treaz la ore?

Tipul a dat din umerii cam grăsuni.

Expresia ei a devenit tăioasă.

— Îţi dau o şansă să repari nota zero pe care ai primit-o azi pentru participarea la oră scriind un eseu despre orice chestiune importantă pentru America de la începutul secolului XX. Trebuie să mi-l predai mâine.

Fără să scoată un sunet, el a dat să se întoarcă.

— Elliot, a coborât profa P vocea care, fiind acum încărcată de iritare, o făcea să pară mult mai

înspăimântătoare decât atunci când citise şi ne predase lecţia. Simţeam cum emana forţă şi m-a făcut să mă întreb la ce Dumnezeu i-ar trebui ei un bărbat s-o protejeze. Puştiul s-a oprit şi s-a întors din nou către ea.

— Nu am terminat cu tine. Ce hotărâre ai luat în legătură cu eseul cu care poţi să te revanşezi pentru nota zero de astăzi?

Puştiul a rămas pe loc fără să spună nimic.

— Aştept un răspuns la întrebarea asta, Elliot. Imediat! Cuvintele ei au biciuit aerul din jur şi mi s-a făcut pielea de găină.

Vădit indiferent, Elliot a ridicat iar din umeri.

— Cre' că n-o să-l fac.

— Asta spune ceva despre caracterul tău, Elliot, şi nu e un lucru bun. Nu arunci o lumină negativă doar asupra ta, ci şi asupra mentorului tău.

El a ridicat iar din umeri şi s-a scobit distrat în nas.

— Dragonul ştie deja cum sunt.

Soneria a sunat, iar profa P i-a făcut semn lui Elliot cu un aer scârbit să părăsească sala. Damien, Stevie Rae şi cu mine tocmai ne ridicasem şi ne pregăteam să ieşim pe uşă, când Elliot s-a târât pe lângă noi, totuşi mai repede decât m-aş fi aşteptat din partea unui melc ca el. În drum s-a lovit de Damien care era în faţa noastră. Damien a scos un „oops“ şi s-a clătinat un pic.

— Poponar băşit, mişcă-te dîn faţa mea, a răbufnit puştanul ăla ratat, împingându-l pe prietenul nostru cu umărul ca să poată ieşi pe uşă înaintea lui.

— I-aş trage o bătaie soră cu moartea cretinului ăstuia! a spus Stevie Rae, grăbind pasul până la Damien care ne aştepta.

El a clătinat din cap.

— Nu-ţi face griji! Elliot ăsta are mari probleme.

— Problema lui e că are căcuţă în loc de creier, am spus eu privind pe hol în urma puturosului. Şi îi mai şi stătea părul ca naiba.

— Căcuţă în loc de creier? a râs Damien şi ne-a luat pe mine de un braţ şi pe Stevie Rae de un braţ, cum mergeau personajele din Vrăjitorul din Oz.

— Asta îmi place mie la Zoey a noastră, a spus el. Ştie să mânuiască cu delicateţe limbajul vulgar.

— Căcuţă nu e un cuvânt vulgar, m-am apărat eu.

— Cred că la asta se referă şi el, drăguţă, a spus Stevie Rae râzând.

— A, am râs şi eu şi chiar m-a uns pe suflet felul în care zisese Zoey „a noastră“... ca şi când... ca şi când aici aş fi acasă.

Capitolul 14

Cursul de scrimă a fost super, lucru care m-a surprins. Ora s-a ţinut într-o sală enormă din apropiere de sala de sport, care semăna cu un studio de dans, cu un perete acoperit cu oglinzi de sus până jos. Din tavan atârnau dintr-un capăt într-altul nişte manechine ciudate în mărime naturală, care îmi aminteau de nişte ţinte de tir în trei dimensiuni. Toate lumea îl numea pe profesorul Lankford, Dragonul Lankford sau pur şi simplu Dragonul. Nu mi-a luat prea mult până să mă prind de ce. Desenul lui reprezenta doi dragoni ca nişte şerpi care îi coborau în spirală până sub bărbie. Capetele lor îi treceau de sprâncene, iar gurile lor deschise scuipau foc în semiluna de pe frunte. Era fascinant şi complicat să nu căşti gura la el. Pe lângă asta, Dragonul era primul bărbat vampir adult pe care îl vedeam de aproape. La început m-a uimit. Cred că dacă mă întreba cineva cum mă aştept să fie un bărbat vampir, aş fi zis că exact opusul lui. Sinceră să fiu, aveam în minte stereotipul vampirului cu aspect de vedetă de cinema, înalt, ameninţător şi frumuşel foc. Ceva în genul Vin Diesel. Dar Dragonul, săracul, e scund, are părul lung şi blonduţ, îl prinde într-o coadă în ceafă şi, cu excepţia desenului înfiorător cu dragonii, este drăguţ la faţă şi are un zâmbet cald.

Numai când a început cu noi exerciţiile de încălzire mi-am dat seama ce forţă are. Din clipa în care a luat în mână sabia (care mai târziu am aflat că se numeşte spadă) pentru a executa salutul tradiţional, a părut să devină un alt om, care se mişca incredibil de rapid şi de graţios. Simula atacuri, fanda şi îi făcea cu uşurinţă pe toţi elevii din clasă, chiar şi pe puştii care erau destul de buni, ca Damien, să pară nişte momâi. Când a terminat cu încălzirea, Dragonul ne-a aranjat câte doi şi ne-a pus

să lucrăm la ceea ce el numea „standarde“. Ce uşurată am fost când i-a făcut semn lui Damien să fie partenerul meu!

— Zoey, mă bucur că ni te-ai alăturat aici în Casa Nopţii, m-a întâmpinat Dragonul şi mi-a dat mâna în stilul tradiţional al amazoanelor vampir.

— Damien îţi va explica din ce este compusă uniforma de scrimer şi am să-ţi dau o prezentare pe care s-o studiezi în următoarele zile. Presupun că nu ai mai practicat sportul acesta, nu?

— Nu - am răspuns. Apoi am adăugat emoţionată: Dar aş vrea să învăţ. Mi se pare super să învăţ să mânuiesc sabia.

Dragonul a zâmbit.

— De fapt se numeşte floretă - m-a corectat el -, vei învăţa să mânuieşti floreta. Este cea mai uşoară dintre cele trei tipuri de arme pe care le avem aici, iar pentru o femeie este perfectă. Ştiai că scrima este unul dintre puţinele sporturi în care femeile şi bărbaţii pot concura pe picior de egalitate?

— Nu, am spus intrigată.

Cât de meseriaş trebuie să fie să-l baţi pe un tip la un sport să-i sune apa în cap?

— Asta datorită faptului că un scrimer inteligent şi concentrat poate compensa cu succes orice dezavantaj pe care l-ar putea avea şi poate chiar reuşi să transforme dezavantaje precum forţa sau lungimea braţului în avantaje. Cu alte cuvinte, poţi să nu fii la fel de puternic sau rapid ca adversarul tău, dar poţi fi mai deştept sau să te concentrezi mai bine, ceea ce înclină balanţa în favoarea ta. Nu-i aşa, Damien?

Damien a zâmbit larg.

— Aşa e.

— Damien este unul dintre scrimerii cu cea mai mare capacitate de concentrare pe care am avut privilegiul săi

antrenez în zeci de ani de profesorat, iar acest lucru face din el un adversar periculos.

Mi-am aruncat privirea spre Damien, care s-a îmbujorat de mândrie şi de plăcere.

— Mai toată săptămâna viitoare Damien o să repete cu tine manevrele de deschidere. Nu uita, în scrimă trebuie să stăpâneşti abilităţi secvenţiale şi progresive prin natura lor. Dacă nu este dobândită una dintre abilităţi, următoarele vor fi foarte greu de stăpânit, iar scrimerul va fi într-un permanent şi serios dezavantaj.

— Am să ţin minte, am spus.

Dragonul mi-a zâmbit cu căldură, apoi a trecut la următoarele perechi.

— Cu asta vrea să spună să nu te descurajezi şi să nu te plictiseşti dacă te pun să faci acelaşi exerciţiu întruna.

— Cu alte cuvinte, o să fii stresant, dar ai tu motivele tale?

— Mda. Şi unul dintre motive îţi va mai ridica un pic fundul ăla drăgălaş, a spus el obraznic şi m-a atins cu partea exterioară a floretei.

I-am tras una şi am dat ochii peste cap, dar după douăzeci de minute de fandări şi retrageri în gardă şi alte şi alte fandări, mi-am dat seama că avusese dreptate. Mâine avea să mă doară fundul ca naiba.

După oră am făcut un duş rapid; din fericire, aveam cabine individuale cu perdele în vestiarul fetelor şi nu a trebuit să facem duş la grămadă într-o sală mare, deschisă, ca pârnăiaşii; apoi m-am înghesuit alături de restul mulţimii spre sala în care luam prânzul, sau sala de mese, cum i se spunea. Şi m-am înghesuit la propriu, pentru că muream de foame.

Prânzul era gen bufet, o chestie enormă, şi îţi pregăteai singur salata; găseai de toate, de la salată cu ton (îhh!), până la ştiuleţi de porumb din ăia ciudaţi, micuţi, care nici măcar nu au gust de porumb. Ce Dumnezeu sunt de fapt? Pui de ştiuleţi de porumb?

Ştiuleţi pitici? Ştiuleţi mutanţi? Mi-am umplut farfuria până la refuz, mi-am luat ceva ce mirosea şi aducea cu o bucată imensă de pâine proaspăt scoasă din cuptor şi m-am strecurat în separeu lângă Stevie Rae, urmată îndeaproape de Damien. Erin şi Shaunee se certau deja pe tema al cui eseu la literatură este mai bun, deşi amândouă luaseră nota 9 la el.

— Hai, Zoey, dă-i drumul! Care e faza cu Erik Night? m-a întrebat Stevie Rae în clipa în care mi-am îndesat gura cu salată. Vorbele lui Stevie Rae le-au redus instantaneu la tăcere pe gemene şi m-au plasat în centrul atenţiei tuturor celor prezenţi la masă. Meditasem la ce avem să le spun despre Erik şi hotărâsem că nu eram pregătită să povestesc nimănui despre nefericita scenă de sex oral. Aşa că am zis doar: „S-a uitat întruna la mine“. Când i-am văzut încruntându-se, mi-am dat seama că din cauza salatei îndesate în gură spusesem de fapt „ha uuthat îtruna la mmine“. Am înghiţit şi am mai făcut o încercare.

— S-a uitat întruna la mine. La ora de artă teatrală. A fost derutant, ca să zic aşa.

— Explică-ne puţin „s-a uitat la mine“, a cerut Damien.

— Păi ce să zic, s-a uitat la mine imediat cum a intrat în clasă, dar a fost şi mai evident când ne-a dat un exemplu de monolog. A recitat din Othello şi când a ajuns la partea cu dragostea etc, s-a uitat drept la mine. Înclinam să cred că a fost fără intenţie, dar s-a uitat la mine şi înainte să înceapă monologul, şi după aia, când ieşea din clasă.

Am oftat, stânjenită de privirile lor mult prea pătrunzătoare.

— De fapt nu contează. Probabil era parte din interpretare.

— Erik Night e cel mai sexy tip din şcoala asta, a spus Shaunee.

— Care şcoală, vrei să spui de pe planetă, a corectat-o Erin.

— Nu, nu e mai sexy decât Kenny Chesney, a adăugat Stevie Rae iute.

— Hai, mă, mai termină cu obsesia ta pentru country! s-a încruntat Shaunee la Stevie Rae, iar apoi şi-a îndreptat din nou atenţia către mine.

— Nu care cumva să ratezi şansa asta!

— Mda, nu care cumva s-o ratezi!

— S-o ratez? Şi ce-aţi vrea să fac? Nici măcar nu mi-a zis nimic.

— Ăă, auzi, Zoey, tu i-ai zâmbit băiatului? m-a întrebat Damien. Am clipit. Oare îi zâmbisem? Ah, rahat! Pun pariu că nu. Parcă văd că am stat ca fraiera şi poate am şi salivat la el. Mă rog, poate că n-am salivat, dar totuşi.

— Habar n-am, am răspuns, în loc să le trântesc crudul adevăr, însă Damien nu s-a lăsat păcălit.

— Data viitoare să-i zâmbeşti, a răbufnit el.

— Şi poate să-l şi saluţi, a indicat şi Stevie Rae.

— Eu credeam că Erik e doar un tip arătos, a zis Shaunee.

— Şi cu caroserie meseriaşă, a adăugat Erin.

— Asta până a părăsit-o pe Afrodita, a continuat Shaunee. Când i-a dat papucii mi-am dat seama că poate băiatul are ceva bun la mansardă.

— Asta că ştim deja cu siguranţă că la parter are ceva foarte bun! a dat din sprâncene Erin.

— Îhî, a aprobat Shaunee şi s-a lins pe buze, de parcă ar fi avut în faţă o ciocolată imensă.

— Ce scârboase sunteţi, a zis Damien.

— Ne-am referit la faptul că are cel mai meseriaş fund din zonă, bunicuţo, a spus Shaunee.

— Că tu n-oi fi observat, a aruncat Erin.

— Dacă vorbeşti cu Erik, o s-o scoţi din minţi pe Afrodita, a precizat Stevie Rae.

Toţi s-au întors şi s-au holbat la Stevie Rae de parcă tocmai ar fi despărţit apele, sau ceva de genul ăsta.

— Are dreptate, a aruncat Damien.

— Foarte mare, a adăugat Shaunee, iar Erin a dat din cap.

— Aha, deci circulă zvonul că ar fi umblat cu Afrodita, am spus.

— Mda, a aprobat Erin.

— Zvonul ăsta e îngrozitor, dar adevărat, a zis Shaunee. Şi întrucât acum te place pe tine, asta face lucrurile şi mai interesante!

— Oameni buni, poate că se uita la Semnul ăsta ciudat al meu, am izbucnit eu.

— Sau poate că nu. Zoey, eşti foarte drăguţă, m-a complimentat Stevie Rae cu un zâmbet dulcic.

— Sau poate că la început l-a atras Semnul, dar apoi a observat că eşti drăguţă şi de-aia s-a tot uitat la tine, m-a lămurit Damien.

— Indiferent de situaţie, asta o s-o enerveze rău pe Afrodita, a zis Shaunee.

— Un lucru foarte bun, de altfel, a spus Erin.

Stevie Rae a dat din mână, parcă pentru a le alunga vorbele.

— Mai las-o moale cu Afrodita şi cu Semnul şi toate chestiile astea. Data viitoare când îţi mai zâmbeşte! salută-l. Atâta tot.

— O nimica toată, m-a încurajat Shaunee.

— O banalitate, i-a ţinut isonul Erin.

— Biine, am mormăit şi m-am întors la salata mea, dorindu-mi cu înflăcărare ca toată chestia asta cu Erik să fie o banalitate, cum credeau ei.

Ceea ce avea în comun prânzul din Casa Nopţii cu cel de la liceul South Intermediate sau cu cel de la oricare altă şcoală în care mâncasem vreodată era că se termina prea repede. Iar ora de spaniolă a fost ca o ceaţă totală. Profesoara Garmy era ca o mică tornadă hispanică. Mi-a

plăcut pe dată (desenele ei arătau ca nişte pene ciudate şi mi-a amintit de o mică pasăre spaniolă), dar toată ora n-a vorbit decât în spaniolă. Decât în spaniolă. Ar trebui să menţionez că n-am mai făcut spaniolă din clasa a opta şi recunosc pe faţă că atunci nu prea eram atentă la ore. Prin urmare am fost în ceaţă rău, dar am scris ce temă aveam şi mi-am promis că o să învăţ cuvintele. Nu pot să sufăr să fiu în ceaţă.

Ora de introducere în echitaţie s-a ţinut în arena sportivă. Era o clădire lungă şi joasă, din cărămidă, în apropiere de zidul dinspre sud, lipită de o arenă acoperită de călărie enormă, înăuntru mirosea a praf de rumeguş amestecat cu miros de cal, care în combinaţie cu mirosul de piele dădea ceva foarte plăcut, deşi ştiu că partea „plăcută“ a mirosului era căcuţă, căcuţă de cal.

Stăteam emoţionată alături de un grup de puşti într-un ţarc unde ne spusese să aşteptăm un tip înalt cu un aer sever, din clasele mai mari. Nu eram decât vreo zece şi toţi în clasa a treia. Super, Elliot, roşcovanul ăla enervant, zăcea sprijinit de un zid şi dădea cu piciorul în stratul de rumeguş de pe jos. A ridicat suficient praf încât s-o facă să strănute pe o fată aflată în apropierea lui. Ea s-a uitat urât la el şi s-a dat câţiva paşi mai încolo. Doamne, chiar enerva pe toată lumea? Şi de ce Dumnezeu nu-şi dădea cu ceva (sau poate chiar cu un pieptăn) prin părul ăla ciufulit?

Zgomotul unor copite mi-a abătut atenţia de la Elliot şi m-a făcut să-mi înalţ privirea la timp pentru a vedea o iapă neagră splendidă alergând prin ţarc la galop. S-a oprit cu o uşoară alunecare la câţiva metri în faţa noastră. În timp ce noi o priveam cu toţii prostiţi, stăpâna calului a descălecat cu graţie. Avea un păr bogat, care îi ajungea până la talie, şi atât de blond încât mai că bătea spre argintiu, iar ochii ei aveau o culoare ciudată, gri-ardezie. Era micuţă la trup şi, după atitudinea corpului, îmi amintea de fetele alea care iau disperate

lecţii de dans, pentru ca mai apoi să stea până şi când nu dansează de parcă ar avea un băţ înfipt în fund. Desenul ei consta din nişte noduri complicate care îi încadrau faţa, iar în liniile de culoarea safirului bag mâna în foc că se întrezăreau nişte cai surprinşi în timpul unei sărituri.

— Bună seara! Mă numesc Lenobia, iar acesta - a spus ea şi a arătat spre iapă, aruncând grupului nostru o privire dispreţuitoare înainte să termine propoziţia - este un cal.

Vocea i-a răsunat, iar iapa cea neagră a fornăit, parcă pentru a-i întări spusele.

— Şi voi sunteţi grupul meu cel nou de elevi de clasa a treia. Aţi fost aleşi să luaţi lecţii cu mine pentru că suntem de părere că este posibil să aveţi aptitudini pentru călărie. Adevărul este că mai puţin de jumătate dintre voi veţi ajunge cu bine la sfârşitul semestrului şi mai puţin de jumătate dintre cei care rezistaţi veţi ajunge nişte călăreţi bunicei. Aveţi întrebări?

Pauza pe care a făcut-o a fost prea scurtă pentru ca cineva să aibă timp să pună vreo întrebare.

— Bun! Atunci urmaţi-mă şi puneţi-vă pe treabă!

S-a întors şi a luat-o înapoi spre grajd. Noi am urmat-o.

Voiam s-o întreb cine anume era de părere că eu aş putea avea aptitudini pentru călărie, dar mi-era teamă să spun ceva şi m-am îmbulzit în urma ei ca toţi ceilalţi. S-a oprit în faţa unui rând de grajduri goale. Lângă ele erau furci şi roabe. Lenobia s-a întors către noi.

— Caii nu sunt ca nişte câini mai mari. Nici cea mai bună prietenă care te înţelege întotdeauna, desprinsă din visele romanţioase ale unei fetiţe.

Două fete de lângă mine au fremătat cu un aer vinovat, iar Lenobia le-a săgetat cu ochii ei cenuşii.

— Caii presupun multă muncă. Caii implică dedicaţie, inteligenţă şi timp. Vom începe cu munca. În încăperea în care se ţine harnaşamentul, la capătul holului, o să găsiţi

cizme de cauciuc. Luaţi-vă fiecare repejor câte o pereche, cât timp vă puneţi şi mănuşi. Apoi fiecare dintre voi luaţi câte un grajd şi puneţi-vă pe treabă.

— Doamna profesoară Lenobia, a spus o fată plinuţă, drăguţă la faţă, care a ridicat emoţionată mâna.

— E suficient Lenobia. Numele pe care mi l-am ales în onoarea străvechii regine vampir nu are nevoie de alt titlu.

Habar n-aveam cine este Lenobia şi mi-am zis să nu uit să caut.

— Poftim! Ai vreo întrebare, Amanda?

— Mda, ăă, da.

Lenobia a ridicat din sprâncene la fată. Amanda a înghiţit în sec.

— Să ne punem pe ce treabă, doamna profe..., ăă Lenobia?

— Să curăţaţi grajdurile, desigur. Bălegarul trebuie pus în roabă. Când se umple roaba o aruncaţi în aria de compostare lângă zidul grajdului. Găsiţi rumeguş proaspăt în depozit, lângă încăperea în care se ţine harnaşamentul. Aveţi cincizeci de minute la dispoziţie. Revin în patruzeci şi cinci de minute să verific grajdurile.

Am clipit cu toţii.

— Puteţi începe. Imediat. Şi am început.

Da, bun, ştiu că o să sune ciudat, dar nu m-a deranjat să curăţ grajdul care îmi fusese repartizat. Pe bune, căcuţa de cal nu e ceva chiar aşa de scârbos. Mai ales că era clar că grajdurile astea erau curăţate toată ziua, bună ziua. Mi-am luat cizmele de cauciuc (nişte chestii mari din cauciuc urâte cu crăci, dar măcar îmi acopereau blugii până la genunchi) şi o pereche de mănuşi şi m-am apucat de treabă. Din nişte difuzoare demenţiale se revărsa muzică - sunt aproape sigură că era ultimul album al Enyei; mama asculta Enya înainte să se mărite cu John, dar apoi el a hotărât că este muzică vrăjitorească şi ea a renunţat să mai asculte, motiv

pentru care o să-mi placă întotdeauna Enya. Aşa că am ascultat versurile frumoase, dar triste în gaelică şi am strâns la căcuţă cu furca. Nu mi s-a părut că trecuse prea mult timp atunci când m-am dus să golesc roaba şi s-o umplu cu rumeguş. Tocmai îl împrăştiam bine prin grajd când am avut senzaţia aia ca o furnicătură că cineva se uită la mine.

— Bravo, Zoey!

Am tresărit, m-am răsucit şi am văzut-o pe Lenobia în faţa grajdului pe care îl curăţasem. Într-o mână avea o ţesală mare cu păr moale, iar în cealaltă ţinea de pripon o iapă murgă, cu ochi ca de căprioară.

— Ai mai făcut asta, a spus Lenobia.

— Bunica mea avea un cal cenuşiu foarte drăguţ, căruia i-am pus numele Bunny, am spus eu înainte să-mi dau seama ce stupid sună. Îmbujorată toată, am continuat în grabă:

— Aveam zece ani, iar culoarea lui îmi amintea de Bugs Bunny, aşa că i-am zis Bunny şi aşa i-a rămas numele. Lenobia a schiţat un zâmbet.

— Şi curăţai grajdul lui Bunny?

— Da. Îmi plăcea să-l călăresc, iar bunica mi-a zis că nimeni n-ar trebui să călărească un cal dacă nu şi curăţă după el, am explicat şi am ridicat din umeri.

— Bunica ta este o femeie înţeleaptă. Am dat din cap.

— Şi te deranja să cureţi după Bunny?

— Nu, nu tocmai.

— Mă bucur. Ţi-o prezint pe Persephone, a arătat Lenobia cu capul spre iapa de lângă ea. Al ei este grajdul pe care l-ai curăţat.

Iapa a intrat în grajd şi a venit direct la mine, şi-a întins botul spre faţa mea şi a fornăit uşor; m-a gâdilat şi m-a făcut să chicotesc. Am mângâiat-o pe nas şi am sărutat-o pe botul cald şi catifelat.

— Bună, Persephone! Frumuşico!

Lenobia a dat din cap, în timp ce eu şi iapa ne împrieteneam.

— Mai sunt cinci minute până se termină orele, deci nu este obligatoriu să mai rămâi, dar dacă vrei, cred că ţi-ai câştigat privilegiul de a o ţesăla pe Persephone.

În acest răstimp eu mângâiam calul pe grumaz, iar la auzul vorbelor ei, mi-am înălţat surprinsă privirea.

— Sigur, rămân, m-am trezit vorbind.

— Excelent. Când termini, poţi să laşi ţesala în încăperea în care e harnaşamentul. Pe mâine, Zoey!

Lenobia mi-a înmânat ţesala, a mângâiat uşor iapa şi ne-a lăsat singure în grajd.

Persephone şi-a afundat capul în ieslea metalică în care avea fân proaspăt şi s-a pus pe mestecat, iar eu m-am pus de ţesălat. Uitasem ce relaxant este să ţesali un cal. Bunny murise de un atac de cord neaşteptat şi îngrozitor acum doi ani, iar bunica fusese prea supărată, ca să-şi ia altul. Spusese că „iepurele“, aşa îi spunea ea, era de neînlocuit. Aşa că de doi ani nu mai avusesem niciun cal prin preajmă, dar imediat mi-am amintit absolut tot. Mirosurile, zgomotul reconfortant, plăcut pe care îl face un cal care mănâncă şi foşnetul delicat al ţesalei când alunecă pe pielea lucioasă a iepei.

Ca din depărtare am auzit vag vocea Lenobiei, ascuţită şi înfuriată, desfiinţând un elev care, am bănuit eu, era enervantul ăla de puştan roşcovan. M-am uitat cu greu peste umărul lui Persephone şi apoi am aruncat o privire rapidă spre celelalte grajduri. Cum spuneam, puştanul roşcovan zăcea în faţa grajdului pe care îl avusese de curăţat. Lenobia stătea lângă el, cu mâinile în şolduri. Chiar şi dintr-o parte mi-am putut da seama că era supărată foc. Puştanul ăsta oare chiar îşi propusese să-i enerveze pe toţi profesorii de aici? Şi zicea că Dragonul e mentorul lui? Da, mă rog, tipul părea de treabă, asta până punea mâna pe o sabie, pardon,

floretă, şi atunci se transforma din tipul de treabă în vampirul războinic, periculos de moarte.

— Cred că roşcovanului ăstuia puturos i s-a urât cu binele, i-am comunicat lui Persephone când mi-am reluat ţesălatul.

Iapa a dat o ureche pe spate şi a fornăit.

— Mda, ştiam că o să fii de acord cu mine. Vrei să-ţi spun teoria mea despre felul în care generaţia mea ar putea singură-singurică să şteargă de pe faţa pământului puturoşii şi rataţii din America?

A părut interesată, aşa că mi-am lansat discursul pe tema „Nu faceţi copii cu toţi fraierii“...

— Zoey, aici erai!

— Dumnezeule! Stevie Rae! Mi-a stat ceasul de frică!

Cu o bătaie uşoară am liniştit-o pe Persephone, care se speriase de la chiţăiala mea.

— Ce mama naibii faci, mă, aici? Am agitat ţesala spre ea.

— Ce părere îţi face asta, cumva că îmi fac pedichiura?

— Termină cu tâmpeniile! Ritualul Lunii Pline începe peste vreo zece minute.

— La naiba!

Am mai mângâiat-o un piculeţ pe Persephone, apoi am ieşit în grabă din grajd şi am luat-o spre încăperea unde ţineau harnaşamentul.

— Ai uitat cu desăvârşire, nu? a spus Stevie Rae şi m-a luat de mână ca să mă ajute să-mi ţin echilibrul, în timp ce dădeam din picioare ca să-mi scot cizmele de cauciuc şi să-mi pun iar balerinii mei drăguţi.

— Nu, am minţit eu.

Apoi mi-am dat seama că uitasem şi de ritualul Fiicelor Întunericului de după.

— Ah, la naiba!

Capitolul 15

Pe la jumătatea drumului spre Templul lui Nyx mi-am dat seama că Stevie Rae era neobişnuit de tăcută. Mi-am aruncat privirea spre ea. Şi parcă părea şi palidă? M-a luat cu tremurat.

— Stevie Rae, ai păţit ceva?

— Mda, e, ce să zic, e trist şi înfiorător.

— Ce anume? Ritualul Lunii Pline? M-a luat durerea de stomac.

— Nu, ăsta o să-ţi placă, sau măcar ăsta de acum.

Am înţeles că se raporta la ritualul Fiicelor Întunericului la care trebuia să particip pe urmă, dar nu aveam chef să vorbesc despre asta. Ce a spus Stevie Rae în continuare a avut însă darul de a face ca toată chestia asta cu Fiicele Întunericului să pară o nimica toată.

— Ora trecută a murit o fată.

— Ce? Cum?

— Aşa cum mor toţi. Nu a rezistat la Transformare, iar corpul ei pur şi simplu... - Stevie Rae s-a oprit cutremurată. - S-a întâmplat spre sfârşitul orei de tae-kwon-do. La începutul încălzirii începuse să tuşească de ziceai că nu poate să respire. Dar nu mi-a trecut prin cap una ca asta. Sau poate că îmi trecuse, dar am alungat gândul.

Stevie Rae a schiţat un zâmbet trist şi a părut ruşinată.

— N-ai cum să-i salvezi? După ce, ştii tu, după ce încep să..., m-am oprit şi am făcut un gest ambiguu şi crispat.

— Nu, n-are nimeni cum să te salveze odată ce organismul tău începe să respingă Transformarea.

— Atunci nu te mai simţi aiurea pentru că ai refuzat să te gândeşti la fata aia care tuşea. Şi aşa n-aveai ce să faci.

— Ştiu. Numai că... a fost îngrozitor. Iar Elizabeth era aşa o fată de treabă...

Am simţit de parcă mi-ar fi dat cu ceva în cap.

— Elizabeth Fărănumedefamilie? Ea e fata care a murit? Stevie Rae a dat din cap şi a strâns din ochi, semn clar că se străduieşte să nu plângă.

— E cumplit! am spus cu glas pierit, aproape şoptit. Mi-am adus aminte ce discretă fusese în legătură cu Semnul meu şi cum observase că Erik se uita la mine.

— Dar abia am văzut-o la ora de artă teatrală şi nu avea nimic!?

— Aşa se întâmplă. Acum arată absolut normal, acum..., a zis Stevie Rae şi s-a înfiorat din nou.

— Şi totul o să continue ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat? Chiar dacă a murit un elev din şcoală?

Mi-am amintit cum anul trecut, când un grup de elevi de clasa a zecea de la liceul South Intermediate avuseseră un accident de maşină în weekend, iar doi dintre ei muriseră, luni veniseră în şcoală mai mulţi consilieri şi toate întrecerile sportive din săptămâna respectivă fuseseră anulate.

— Lucrurile îşi reiau cursul normal. Ideea e să ne obişnuim cu gândul că i se poate întâmpla oricui. Ai să vezi. Toţi o să se poarte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, mai ales cei din clasele mai mari. Ai să vezi o reacţie numai la cei de clasa a treia şi la prietenii buni ai lui Elizabeth, ca de exemplu colega ei de cameră. Cei din clasa a treia, adică noi, trebuie să ne purtăm normal şi să uităm incidentul. Colega de cameră a lui Elizabeth şi cei mai buni prieteni ai ei poate că o să fie pleoştiţi câteva zile, dar apoi se presupune că trebuie să-şi revină.

A coborât vocea.

— Să fiu sinceră, nu cred că vampirii ne iau prea în serios până nu ne Transformăm.

Am meditat la asta. Neferet nu păruse să mă trateze ca pe cineva aflat temporar aici, spusese chiar că era un lucru bun că Semnul meu era deja colorat complet, nu că eu aş fi fost la fel de încrezătoare în viitorul meu pe cât părea ea. Însă n-aveam de gând să suflu o vorbă, ca nu cumva să creadă ceilalţi că Neferet îmi acordă un tratament preferenţial. Nu voiam să fiu „ciudata“, voiam doar să fiu prietena lui Stevie Rae şi să mă integrez în noul meu grup.

— E îngrozitor!

E tot ce am reuşit să îngaim.

— Mda, dar măcar, dacă e să ţi se întâmple, e rapid.

Pe de o parte voiam să ştiu detaliile, dar pe de alta eram prea speriată să întreb măcar.

Din fericire, Shaunee ne-a întrerupt înainte să-mi fac curaj să întreb ceea ce eram prea speriată să vreau să ştiu.

— Haideţi, mă, gata cu trăncănitul, a strigat Shaunee de pe treptele templului. Erin şi Damien sunt deja înăuntru şi ne ţin locuri în cerc, dar ştiţi că după ce începe ritualul, nu mai are nimeni voie să intre. Grăbiţi-vă!

Am urcat treptele în grabă şi am urmat-o iute pe Shaunee în templu. Când am intrat în vestibulul slab luminat, cu arcade, din templul lui Nyx, m-a învăluit mirosul dulce de fum de tămâie. Am şovăit. Stevie Rae şi Shaunee s-au întors spre mine.

— Nu-ţi face griji, n-are de ce să-ţi fie frică. Stevie Rae mi-a căutat privirea şi a adăugat:

— Cel puţin aici înăuntru.

— Ritualul Lunii Pline este extraordinar. O să-ţi placă. A, când vampirul îţi desenează pentagrama pe frunte şi spune „fii binecuvântată“ trebuie să spui şi tu „fii

binecuvântat“ - a explicat Shaunee. Apoi vino după noi la locurile noastre din cerc.

Mi-a zâmbit încurajator şi s-a afundat în grabă în încăperea slab luminată.

— Stai puţin, am spus, prinzând-o pe Stevie Rae de mânecă. Poate sună stupid, dar pentagrama nu este semnul diavolului sau ceva de genul ăsta?

— Aşa credeam şi eu până să vin aici. Dar toată chestia asta cu diavolul e o frecţie pe care vor să ne facă s-o credem Oamenii credinţei, aşa că... La naiba - a dat ea din umeri. - Nici nu ştiu de ce le-a intrat oamenilor, mă rog, fiinţelor umane în cap că este semnul diavolului. Adevărul e că o grămadă de vreme pentagrama a simbolizat înţelepciune, protecţie, perfecţiune. Chestii din astea pozitive. În fond, e doar o stea cu cinci colţuri. Patru dintre ele simbolizează elementele. Al cincilea, ăla cu vârful în sus, simbolizează spiritul. Atâta tot. Nici urmă de baubau!

— E vorba de control, am murmurat, bucuroasă că avem motiv să schimbăm subiectul despre moarte şi despre Elizabeth.

— Ă?

— Oamenii credinţei vor să controleze totul, iar ca lucrul ăsta să fie posibil, toată lumea trebuie să creadă acelaşi lucru. De aceea vor ei să credem că pentagrama e simbolul răului.

Am clătinat scârbită din cap.

— Nu contează. Haide! Sunt mai pregătită decât mi-am închipuit. Hai să intrăm!

Am intrat în vestibul şi am auzit un susur de apă. Am trecut pe lângă o fântână frumoasă, iar apoi drumul a cotit uşor la stânga, în zidul gros de piatră era o deschidere boltită şi în cadrul ei stătea o femeie vampir pe care nu o mai văzusem până atunci. Era îmbrăcată complet în negru, cu o fustă neagră şi o bluză de mătase cu mâneci evazate. Sigura podoabă pe care o avea era

broderia reprezentând silueta argintie a zeiţei în dreptul inimii. Avea părul lung, de culoarea grâului. Din semiluna de pe fruntea ei plecau spirale de culoarea safirului, care îi încadrau chipul fără cusur.

— Ea e Anastasia. Predă cursul de descântece şi ritualuri. E soţia Dragonului, mi-a şoptit Stevie Rae iute, înainte să păşească spre femeia vampir şi să-şi ducă respectuos pumnul la inimă.

Anastasia a zâmbit şi şi-a înmuiat degetul în vasul de piatră pe care îl ţinea în mână. Apoi i-a desenat lui Stevie Rae pe frunte o stea cu cinci colţuri.

— Fii binecuvântată, Stevie Rae, a spus ea.

— Fii binecuvântată, a răspuns şi Stevie Rae. Mi-a aruncat o privire încurajatoare, apoi s-a făcut nevăzută în încăperea învăluită în fum din spate.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am propus să las deoparte orice gând despre Elizabeth, moarte şi mai ştiu eu ce, cel puţin în timpul ritualului. M-am deplasat cu hotărâre până în faţa Anastasiei. Am imitat gestul lui Stevie Rae şi mi-am dus pumnul strâns la inimă.

Femeia vampir şi-a înmuiat degetul în ulei, după cum puteam vedea acum.

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey Redbird, bun venit în Casa Nopţii şi în noua ta viaţă, a spus ea, în timp ce îmi desena pentagrama pe frunte peste Semn. Fii binecuvântată.

— Fii binecuvântată, am şoptit, uimită de fiorul care mi-a traversat corpul atunci când steaua umedă s-a conturat pe fruntea mea.

— Mergi la prietenii tăi, a spus ea cu bunătate. Nu ai de ce să fii emoţionată. Cred că zeiţa deja te are în paza ei.

— Mm... mulţumesc, am zis şi am intrat în grabă în încăpere. Aceasta era presărată cu lumânări. Unele enorme, albe, erau prinse în policandre de fier atârnate de tavan. Mai erau şi altele în sfeşnice mari, rânduite

de-a lungul zidurilor. Aici în templu uleiul nu ardea tihnit în felinare, ca în restul şcolii. Aici felinarele erau autentice. Ştiam că asta fusese mai demult o biserică a Oamenilor credinţei, care purta hramul sfântului Augustin, dar nu semăna cu nici-o biserică pe care o văzusem vreodată. Pe lângă faptul că era luminată numai cu lumânări, nu avea bănci. (Şi între noi fie vorba, nu pot să sufăr băncile din biserici, incomode ca naiba.) De fapt, singurul mobilier din încăperea asta imensă era o masă veche de lemn aşezată în mijloc şi care semăna cu aia din sala de mese, numai că nu era încărcată cu mâncăruri şi vin şi altele la fel. Pe asta din biserică se afla doar o statuie de marmură care o reprezenta pe zeiţă cu braţele înălţate şi care semăna izbitor de mult cu broderia pe care o aveau vampirii. Pe masă se mai găseau un sfeşnic mare în care ardeau cu o lumină vie lumânări albe din seu şi câteva beţe groase şi fumegânde de tămâie.

Apoi privirea mi-a fost atrasă de flacăra deschisă care ardea într-un lăcaş din pardoseala de piatră. Aceasta tremura sălbatic, iar limba sa galbenă ajungea aproape până la brâul zidului. Era frumoasă, ca o primejdie ţinută în frâu, şi mă atrăgea ca un magnet. Din fericire, am văzut-o pe Stevie Rae dând din mâini, ceea ce mi-a distras atenţia şi m-a oprit, înainte să-mi urmez impulsul de a mă apropia de flacără; apoi am remarcat - ceea ce m-a făcut să mă întreb cum de nu văzusem de la început - că pe marginea încăperii era un cerc format din elevi şi vampiri adulţi. Emoţionată şi uimită, mi-am urnit picioarele spre locul meu din cerc, lângă Stevie Rae.

— A dat Dumnezeu, a mormăit Damien.

— Scuze pentru întârziere, am spus.

— Las-o în pace! Şi aşa are destule emoţii, l-a pus la punct Stevie Rae.

— Şşt, că începe, a şoptit Shaunee.

Patru mogâldeţe au părut să ia fiinţă din colţurile întunecate ale încăperii, transformându-se în femei care s-au îndreptat spre patru locuri din interiorul cercului însufleţit, în poziţia punctelor cardinale de pe busolă. Li s-au alăturat încă două persoane venite din direcţia uşii pe care tocmai intrasem eu. Una dintre ele era un bărbat înalt, rectific, un vampir mascul (toţi adulţii erau vampiri), şi Doamne, ce tare era! Mda, ăsta era exemplul perfect de vampir mascul superb în carne şi oase. Avea peste un metru optzeci şi aspect de vedetă de cinema.

— Ăsta e singurul motiv pentru care merg la cursul ăla facultativ scârbos de poezie, a spus Shaunee în şoaptă.

— De acord cu tine, geamăno, a şoptit Erin visătoare.

— Cine e tipul? am întrebat-o pe Stevie Rae.

— Loren Blake, poet vampir laureat. Este primul poet de sex masculin laureat din ultimii două sute de ani, a şoptit ea. Şi are numai douăzeci şi ceva de ani pe bune, nu numai după aspect.

Înainte să apuc să spun ceva, a început să vorbească, iar vocea lui mi-a captat toată atenţia, aşa că era imposibil să-mi mai ardă şi de altceva.

Ea lunecă-n splendoare, lesne

Ca-n asfinţit un stol de nori, în timp ce vorbea, s-a apropiat uşor de cerc. Femeia care intrase în încăpere alături de el a prins să se legene pe muzica glasului lui, apoi a început să danseze plină de graţie în afara şi împrejurul cercului animat.

De soare-nvăpăiaţi, şi-n bezne
Lumină-s ochii-i lucitori,

Privirea tuturor era aţintită asupra dansatoarei. Când mi-am dat seama că aceasta era Neferet, am tresărit. Purta o rochie lungă din mătase, cusută cu cristale mici,

astfel încât lumina lumânărilor făcea ca fiecare mişcare a ei să fie vizibilă şi să sclipească asemenea cerului unei nopţi înstelate. Mişcările ei păreau să dea viaţă versurilor vechiului poem (măcar îmi mai mergea încă mintea şi am recunoscut poezia Ea lunecă-n splendoare, de lord Byron).

Mai gingaşă, din cap la glezne,
Ca raza tainică din zori.

Fără să-mi dau seama cum, Neferet şi Loren au reuşit să ajungă în mjlocul cercului atunci când el a terminat de recitat strofa. Apoi Neferet a luat un pocal de pe masă şi l-a ridicat, ca şi când l-ar fi oferit celor din cerc.

— Fii ai lui Nyx, vă urez bun venit la sărbătoarea zeiţei, sărbătoarea Lunii Pline!

Adulţii vampir au rostit într-un glas:

— Bucuroşi de întâlnire!

Neferet a zâmbit, a pus pocalul la loc pe masă şi a luat o lumânare lungă de culoare albă, deja aprinsă, dintr-un sfeşnic cu un braţ. Apoi a mers în partea cealaltă a cercului şi s-a oprit în faţa unei femei vampir pe care nu o cunoşteam şi care ocupa, presupun, locul de frunte în cerc. Femeia vampir a salutat-o cu mâna pe piept, iar apoi s-a întors cu spatele la Neferet.

— Psst! a spus Stevie Rae în şoaptă. Trebuie să ne întoarcem cu toţii cu faţa către fiecare dintre cele patru puncte cardinale atunci când Neferet spune numele elementelor şi formează cercul lui Nyx. Mai întâi, răsăritul şi aerul.

Apoi toată lumea, inclusiv eu, deşi m-am mişcat cam încet, ne-am întors spre răsărit. Cu coada ochiului am văzut-o pe Neferet ridicându-şi braţele deasupra capului, iar vocea i-a răsunat când s-a lovit de zidurile de piatră ale templului.

— De la răsărit te invoc pe tine, aer, şi îţi cer să reverşi asupra acestui cerc darul cunoaşterii, ca să domnească învăţătura peste ritualul nostru.

În clipa în care Neferet şi-a început invocaţia, am simţit că aerul e diferit. S-a plimbat în jurul meu, mi-a ciufulit părul şi am auzit freamăt de frunze scuturate de vânt. Am privit în jur şi mă aşteptam să-i văd şi pe ceilalţi prinşi într-un soi de vârtej, dar nu am mai observat pe nimeni cu părul zbârlit. Ciudată treabă!

Femeia vampir care stătea la răsărit a scos o lumânare groasă şi galbenă din faldurile fustei, iar Neferet a aprins-o. A ridicat-o în sus, apoi a aşezat-o la picioarele ei, cu flacăra tremurândă.

— Întoarce-te la dreapta pentru invocarea focului, mi-a şoptit din nou Stevie Rae.

Ne-am întors, iar Neferet a continuat:

— Dinspre miazăzi te invoc pe tine, focule, şi îţi cer să reverşi asupra acestui cerc darul tăriei voinţei, pentru ca ritualul nostru să fie nestrămutat şi puternic.

Adierea care mă dezmierdase a fost înlocuită de arşiţă. Însă nu era neplăcută, era ca senzaţia de căldură pe care o ai când intri în cada cu apă fierbinte, dar suficient de arzătoare încât să-mi simt corpul cuprins de un val de sudoare. Am privit-o pe Stevie Rae. Avea capul uşor ridicat şi ochii închişi. Nu era nici urmă de sudoare pe faţa ei. Dintr-odată arşiţa a devenit şi mai intensă şi am privit din nou spre Neferet. Aceasta aprinsese lumânarea mare şi roşie pe care o ţinea Penthesilea în mână. Apoi, la fel ca şi femeia vampir care era orientată spre răsărit, Penthesilea a ridicat-o în sus în semn de ofrandă, iar apoi şi-a aşezat-o la picioare.

De data aceasta n-a mai fost nevoie să-mi facă Stevie Rae semn să mă întorc din nou la dreapta, cu faţa spre apus. Ştiam pur şi simplu nu numai că trebuie să ne întoarcem, dar şi că următorul element invocat era apa.

— Dinspre apus te invoc pe tine, apă, şi-ţi cer să-ţi reverşi compasiunea asupra acestui cerc, pentru ca lumina lunii pline să ne dea puterea de a ne vindeca şi de a înţelege.

Neferet a aprins lumânarea albastră a femeii vampir care era orientată spre apus. Aceasta din urmă a ridicat-o şi apoi şi-a lăsat-o la picioare, iar eu am fost invadată de sunetul valurilor şi de mirosul sărat al mării. Nerăbdătoare, am închis cercul, întorcându-mă spre miazănoapte, şi ştiam că aveam să îmbrăţişez pământul.

— Dinspre miazănoapte te invoc pe tine, pământ, şi-ţi cer să reverşi asupra acestui cerc darul împlinirii, pentru ca dorinţele şi rugile ce se rostesc în această noapte să se îndeplinească.

Dintr-odată am simţit sub tălpi moliciunea unei pajişti înverzite, miros de fân şi am auzit ciripit de păsărele. A fost aprinsă o lumânare verde şi aşezată la picioarele „pământului“.

Poate că fi trebuit să-mi fie frică de senzaţiile ciudate care mă încercau, însă ele m-au umplut de un sentiment de imponderabilitate aproape insuportabilă. Mă simţeam bine! Atât de bine, încât atunci când Neferet s-a întors cu faţa spre flacăra care ardea în mijlocul încăperii, iar noi ne-am întors spre interiorul cercului, a trebuit să-mi strâng cu putere buzele ca să nu râd cu glas tare. Poetul mortal de frumos stătea vizavi de Neferet, dincolo de foc, şi am observat că ţinea în mână o lumânare purpurie.

— Şi în ultimul rând, te invoc pe tine, spirit, să ne închizi cercul şi îţi cer să reverşi asupra noastră unirea, pentru ca noi, fiii tăi, să trăim împreună în prosperitate.

Când poetul a aprins lumânarea de la flacăra cea mare, aşezând-o apoi pe masă, în mod incredibil mi-am simţit şi eu spiritul cum se înalţă, ca şi când pieptul mi-ar fi prins dintr-odată aripi. Apoi Neferet a început să se deplaseze în interiorul cercului, să ne vorbească, să ne caute privirile şi să ne cuprindă în vorbele ei.

— Acum este momentul în care luna a atins plinătatea. Totul se înalţă şi decade, chiar şi fiii lui Nyx, vampirii ei. Însă în această noapte izvoarele vieţii, ale magiei şi ale creaţiei au atins apogeul, asemenea lunii zeiţei noastre. A venit vremea plăsmuirii... a facerii.

O priveam pe Neferet vorbind, iar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul şi am înţeles cu o uşoare tresărire că, de fapt, ţinea o predică. Asta era o slujbă, însă formarea cercului, împletită cu vorbele lui Neferet, a avut darul de a mă emoţiona aşa cum nu mai reuşise nici-o predică niciodată. Am aruncat o privire înjur. Poate că de vină era locul. Atmosfera încărcată de fum de tămâie şi de magie era scăldată în lumina tremurătoare a lumânărilor. Neferet reprezenta tot ceea ce ar trebui să fie o Mare Preoteasă. Frumuseţea ei era şi ea o flacără, iar vocea îi era ca o incantaţie care te atrăgea ca un magnet. Nimeni nu stătea pitit şi dormitând în bancă sau făcând sudoku pe ascuns.

— Este momentul în care vălul dintre lumea pământească şi tărâmurile stranii şi fascinante ale zeiţei se subţiază. Într-o noapte ca aceasta poţi depăşi cu uşurinţă hotarele dintre lumi şi afla frumuseţea şi farmecul lui Nyx.

Am simţit cum vorbele ei îmi mângâie pielea şi mi s-a pus un nod în gât. M-a cuprins un tremur şi am simţit cum Semnul de pe frunte mă arde şi mă furnică. Apoi a început să vorbească poetul, cu vocea lui adâncă şi puternică.

— Este momentul să dăm trup eterului, să împletim vinele spaţiului şi timpului pentru a purcede la Creaţie. Căci viaţa este un ciclu şi în acelaşi timp un mister. Zeiţa noastră ştie aceasta, şi la fel şi consortul său, Erebus.

În timp ce vorbea nu m-am mai simţit atât de rău în legătură cu moartea lui Elizabeth. Dintr-odată nu mi s-a mai părut atât de înfricoşător, atât de groaznic, ci mai

degrabă o etapă normală într-o lume în care fiecare dintre noi îşi avea locul său.

— Lumină... întuneric... zi... noapte... moarte... viaţă... toate sunt împreunate de spirit şi de atingerea zeiţei. Dacă păstrăm echilibrul şi ne închinăm zeiţei, putem învăţa să facem o vrajă din lumina lunii şi din ea să plămădim o ţesătură dintr-o esenţă magică pură, pe care să o păstrăm tot restul zilelor.

— Închideţi ochii, fii ai lui Nyx, ne-a îndemnat Neferet, şi adresaţi o dorinţă secretă zeiţei voastre. Astă seară, când vălul dintre lumi se subţiază, când lumea magică se întrepătrunde cu cea pământească, poate că Nyx vă va îndeplini ruga şi va sufla peste voi ceaţa fină a viselor îndeplinite.

„Magie“ spusese! Se rugau pentru magie! Oare avea să funcţioneze? Putea să funcţioneze? Chiar exista magie în lumea asta?

Mi-am amintit cum spiritul meu reuşise să vadă cuvintele, cum mă chemase zeiţa cu vocea ei palpabilă în crevasă şi apoi mă sărutase pe frunte, schimbându-mi viaţa pentru totdeauna. Şi mi-am mai amintit cum cu câteva clipe în urmă simţisem forţa invocării elementelor de către Neferet. Nu îmi închipuisem că era posibil şi nici nu aveam cum să-mi închipui aşa ceva.

Am închis ochii şi m-am gândit la magia care părea să mă înconjoare, apoi mi-am pus o dorinţă şi am încredinţat-o nopţii. Dorinţa mea secretă este să fac parte... în sfârşit, să-mi fi găsit un cămin pe care să nu mi-l poată lua nimeni.

Deşi Semnul meu era neobişnuit de încins, aveam capul uşor şi mă simţeam neînchipuit de fericită atunci când Neferet ne-a spus să deschidem ochii şi a continuat ritualul cu o voce blândă şi puternică în acelaşi timp, femeie şi războinică laolaltă.

— Este momentul prielnic pentru a călători nevăzut de nimeni în lumina lunii pline. Pentru a asculta muzica

neplăsmuită de mâini omeneşti sau vampireşti. Este momentul prielnic pentru a deveni una cu vânturile care ne dezmiardă - Neferet şi-a plecat uşor capul către răsărit - şi cu fulgerul care semnifică scânteia vieţii dintâi.

A clătinat din cap spre miazăzi.

— Este momentul prielnic pentru a ne bucura de marea eternă şi de ploile calde care ne alină, de pământul înverzit care ne înconjoară şi ne ţine în viaţă.

S-a înclinat spre apus şi apoi spre miazănoapte.

De fiecare dată când Neferet rostea numele unui element simţeam un fior dulce care îmi scutura corpul.

Apoi cele patru femei care întruchipau elementele s-au îndreptat spre masă. Împreună cu Neferet şi Loren, au ridicat fiecare câte un pocal.

— Salutare, Zeiţă a Nopţii şi a lunii pline! a rostit Neferet.

— Salutare, Noapte care ne trimiţi binecuvântarea ta. În această noapte îţi arătăm recunoştinţa noastră!

Cu pocalele în mâini, cele patru femei şi-au reluat fiecare locul în cerc.

— În numele atotputernic al lui Nyx, a spus Neferet.

— Şi al lui Erebus, a adăugat poetul.

— Îţi cerem din cercul tău cel sfânt să pogori asupra noastră ştiinţa de a vorbi limba celor sălbatici, de a zbura liberi ca pasărea, de a avea puterea şi graţia felinei şi de afla desfătarea şi bucuria vieţii care să ne ducă pe cele mai înalte culmi. Fii binecuvântată!

Nu mă puteam abţine să zâmbesc. Nu mai auzisem aşa ceva într-o biserică în viaţa mea şi categoric nu mă mai simţisem nici aşa de plină de energie într-un asemenea loc!

Neferet a băut din pocalul pe care îl ţinea în mână, apoi i l-a oferit lui Loren, care a băut din el la rândul său şi a rostit: „fii bine-cuvântată“. Imitându-le gesturile, cele patru femei s-au deplasat rapid în jurul cercului şi le-au

dat fiecăruia, atât novicilor, cât şi adulţilor, să bea din pocal. Când mi-a venit rândul, am constatat cu bucurie că cea care îmi dă să beau din pocal şi mă binecuvântează este Penthesilea. Vinul era roşu şi mă aşteptam să fie amar, ca şi cabernetul dosit de mama, din care gustasem odată - şi care nu-mi plăcuse deloc -, dar nu era aşa. Era dulce şi aromat şi de la el mi-am simţit capul şi mai uşor.

După ce fiecare dintre noi a băut, pocalele au fost duse din nou la masă.

— În noaptea aceasta vreau ca fiecare dintre voi să stea câteva clipe singur în lumina lunii pline. Lăsaţi-i lumina să vă împrospăteze şi să vă ajute să vă amintiţi că sunteţi... sau că veţi deveni diferiţi.

Le-a zâmbit câtorva novici, printre care şi mie.

— Bucuraţi-vă de unicitatea voastră, de forţa voastră. Darurile noastre ne ţin departe de lume. Să nu uitaţi niciodată asta, pentru că puteţi fi siguri că lumea nu va uita. Şi acum, haideţi să închidem cercul şi să îmbrăţişăm noaptea!

Neferet a mulţumit fiecărui element, în ordine inversă, şi le-a trimis la locul lor pe măsură ce fiecare lumânare era stinsă; acest lucru m-a umplut de tristeţe, de parcă m-aş fi despărţit de nişte prieteni dragi. Apoi a încheiat ritualul cu următoarele cuvinte:

— Acest ritual se sfârşeşte. Bucuroşi de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi!

Mulţimea a răspuns:

— Bucuroşi de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi!

Şi cu asta s-a terminat. Primul ritual al zeiţei la care participam luase sfârşit.

Cercul s-a destrămat repede, mai repede decât aş fi vrut. Simţeam nevoia să rămân pe loc şi să mă gândesc la lucrurile extraordinare pe care le simţisem, mai ales în timpul invocării elementelor, dar era imposibil. Am fost

purtată afară din templu de un val de murmure. Mă bucuram că toată lumea era prea ocupată să trăncănească, astfel că nimeni nu observase că nu scoteam un sunet. Nu credeam că pot să le explic ce mi se întâmplase. La naiba! Nici măcar mie nu puteam să-mi explic.

— Ce credeţi, în seara asta o să mai fie la cină mâncare chinezească? Ce mi-a plăcut la ultimul ritual al lunii pline, când ne-au dat moo goo“ din ăla gustos, a spus Shaunee. Asta ca să nu mai spun că în prăjitura mea cu răvaş am găsit mesajul „Vei deveni celebră“, ceea ce a fost o chestie foarte tare!

— Mi-e aşa de foame, că nici nu-mi pasă ce e de mâncare, cât timp e, a ciripit Erin.

— Şi mie la fel, a întărit Stevie Rae.

— Suntem şi noi o dată de acord, a spus Damien luându-ne de braţ pe mine şi pe Stevie Rae. Haideţi să mâncăm!

Dintr-odată mi-am adus aminte.

— A, băieţi şi fete!

Sentimentul plăcut pe care mi-l dăduse ritualul a dispărut ca prin farmec.

— Nu pot să merg cu voi. Trebuie să...

— Ce fraieri suntem, a zis Stevie Rae şi şi-a dat una peste frunte, destul de tare încât să se audă un plici. Am uitat complet.

— Rahat! a mârâit Shaunee.

— Cotoroanţele infernale, şi-a amintit şi Erin.

— Vrei să-ţi păstrez o farfurie cu ceva? m-a întrebat Damien, ca un dulce ce e.

— Nu, Afrodita a zis că îmi dau ei de mâncare.

— Probabil carne crudă, a presupus Shaunee.

— Mda, de la vreun puşti pe care l-a prins în pânza ei scârboasă de păianjen, a spus Erin.

— Vrea să zică, aia dintre picioarele ei, a explicat Shaunee.

— Terminaţi, mă, c-o băgaţi pe Zoey în sperieţi, le-a cerut Stevie Rae, în timp ce mă împingea spre uşă. Îi arăt unde este sala de recreere şi apoi vin la masa noastră.

Când am ajuns afară i-am zis:

— Pe bune, spune-mi că glumesc atunci când vorbesc de carne crudă.

— Oare glumesc? a spus Stevie Rae fără convingere.

— Da' nu se poate! Nici măcar nu-mi place friptura în sânge. Ce mă fac dacă îmi dau carne crudă?

Am refuzat să mă gândesc la ce fel de carne crudă ar putea fi.

— Cred că am ceva de stomac pe undeva prin geantă. Vrei să-ţi dau? m-a întrebat Stevie Rae.

— Mda, am mormăit. Îmi era deja greaţă.

Capitolul 16

— Aici e.

Stevie Rae s-a oprit cu un aer stingher, de parcă şi-ar fi cerut scuze, în faţa treptelor care duceau spre clădirea circulară din cărămidă, aşezată pe o ridicătură de pământ şi orientată spre partea estică a zidului care înconjura şcoala. Câţiva stejari uriaşi o umbreau, în întunericul şi aşa profund al nopţii, astfel încât abia dacă vedeam licăr de felinare sau de lumânări la uşa de la intrare. Prin ferestrele înalte şi arcuite, care parcă aveau vitralii, nu se vedea nici-o rază de lumină.

— Bine, mersi pentru pastila de stomac, am spus eu şi am încercat să par curajoasă. Şi ţine-mi şi mie un loc. Nu cred să dureze prea mult aici. Cred că termin repede şi vin şi eu cu voi la masă.

— Nu te grăbi! Pe bune! Poate cunoşti pe cineva care îţi place şi vrei să mai stai de vorbă. Dacă e aşa, nu-ţi face griji în privinţa noastră. Nu mă supăr şi o să le spun lui Damien şi gemenelor că eşti în recunoaştere.

— Stevie Rae, nu o să devin ca ele.

— Te cred, a spus ea, dar mă privea cu nişte ochi ciudat de mari şi rotunzi.

— Hai, ne vedem curând!

— Bine. Ne vedem, a răspuns şi a luat-o înapoi pe trotuar spre clădirea principală.

Nu voiam s-o privesc plecând; părea tristă, ca un căţeluş bătut. Aşa că am urcat scările şi mi-am spus că nu avea să fie mare lucru, în niciun caz mai rău decât atunci când mironosiţa de soră-mea m-a convins să merg cu ea în tabăra de antrenament a grupei de majorete. Nu ştiu ce naiba mă apucase. Măcar porcăria asta nu avea să dureze o săptămână. Probabil că o să formeze iar un cerc, chestie foarte tare de altfel, o să se roage din nou,

în felul ăla ciudat în care se rugase Neferet, iar apoi aveam să luăm pauză pentru cină. Ocazie pentru mine să zâmbesc amabil şi s-o tai. O nimica toată. Torţele aflate de-o parte şi de alta a uşii groase de lemn erau alimentate cu gaz, nu erau felinare cu flacără deschisă, ca în templul lui Nyx. Am întins mâna spre inelul greu de metal ca să bat la uşă, dar aceasta s-a deschis înainte să bat, cu un zgomot care mi-a părut înfricoşător, ca un geamăt.

— Bucuros de întâlnire, Zoey.

Dumnezeule, era Erik! Era îmbrăcat complet în negru, iar părul lui negru şi cârlionţat şi ochii teribil de albaştri îmi aminteau de tipul din serialul Smallville, mă rog, fără ochelarii stupizi şi părul dat pe spate, ca de tocilar... aşa că... am presupus că de fapt îmi aminteşte, din nou, de Superman, fără mantie, pantaloni mulaţi şi S-ul de pe piept.

Apoi bodogăneala din capul meu a încetat atunci când degetul lui uns cu ulei mi-a alunecat pe frunte, trasând cele cinci colţuri ale pentagramei.

— Fii binecuvântată, a spus el.

— Fii binecuvântat, am răspuns şi am să-i fiu veşnic recunoscătoare cerului că vocea nu mi-a sunat gâjâită, răguşită sau piţigăiată. Doamne, ce bine mirosea, dar nu am reuşit să ghicesc a ce mirosea. Nu era parfum din ăla învechit, de care găseşti pe toate drumurile şi din care îşi dau tipii cu tonele. Mirosea a... mirosea a... pădure, noaptea după ploaie... a pământ şi a curat şi...

— Poţi să intri, spunea el în timpul ăsta.

— Ăă, a, mersi, am mulţumit eu cât se poate de puţin inteligent. Am intrat şi m-am oprit. Interiorul era format dintr-o singură încăpere imensă. Zidurile circulare erau drapate cu catifea neagră care acoperea complet ferestrele şi ţinea departe lumina argintie a lunii. Sub perdelele grele se întrezăreau forme stranii, iar acest lucru mi-a dat fiori, până să-mi dau seama că, în fond şi

la urma urmei, este o sală de recreere. Probabil că au dosit televizoarele şi aparatele de jocuri pe marginea încăperii şi le-au acoperit pentru ca totul să pară, de fapt, mai înfricoşător. Apoi privirea mi-a fost atrasă de cerc. Era dispus în mijlocul încăperii şi format numai din lumânări aşezate în suporturi înalte din sticlă roşie, asemănătoare cu lumânările de la rugăciune pe care le găseşti în magazine în zona cu alimente mexicane şi care miros a trandafiri şi a bunicuţă. Cred că erau peste o sută şi îşi aruncau lumina asupra puştanilor care erau strânşi în grup în spatele lor şi vorbeau şi râdeau scăldaţi într-o lumină roşiatică, fantomatică. Cei prezenţi erau îmbrăcaţi complet în negru şi am observat imediat că niciunul dintre ei nu purta vreo emblemă brodată care să trădeze categoria din care făceau parte, însă fiecăruia îi strălucea în jurul gâtului un lanţ gros de argint de care era atârnat un simbol ciudat. Aducea cu două semiluni cu colţurile spre exterior, aşezate în faţa unei luni pline.

— Zoey, ai apărut!

Vocea Afroditei s-a prelins prin încăpere şi imediat după aceea a apărut şi ea. Purta o rochie lungă neagră, presărată cu pietricele de onix, care, în mod ciudat, m-a dus cu gândul la o versiune pe negru a frumoasei rochii a lui Neferet. Şi ea avea la gât acelaşi colier ca şi ceilalţi, însă al ei era mai mare şi pe exterior avea pietre roşii, probabil granate. Părul blond îi era despletit şi o cuprindea ca un văl de aur. Era enervant de drăguţă.

— Erik, îţi mulţumesc că ai întâmpinat-o pe Zoey. Mă ocup eu de ea acum, a spus cu un aer normal şi chiar şi-a pus degetele îngrijite pe braţul lui Erik preţ de o clipă, gest interpretabil de neştiutori ca unul prietenesc, însă faţa ei exprima altceva. Era dură şi rece şi părea să îl privească ţintă în ochi.

Erik abia dacă s-a uitat la ea şi în mod vizibil şi-a retras braţul ca să îi evite atingerea. Apoi mi-a aruncat

un zâmbet grăbit şi, fără s-o mai privească pe Afrodita, s-a îndepărtat.

Demenţial! Exact ce-mi trebuia mie acum, să nimeresc în plină despărţire amoroasă. Nu m-am putut abţine şi l-am urmat cu privirea prin încăpere.

Ce fraieră sunt! Iar am dat-o-n bară. Şi am scăpat un oftat.

Afrodita şi-a dres glasul, iar eu am încercat, fără prea mare succes, să nu par că aş fi fost prinsă asupra faptului. Zâmbetul ei viclean şi răutăcios mi-a dat de înţeles că observase fără doar şi poate interesul meu pentru Erik şi, de asemenea, interesul lui pentru mine. Şi din nou m-am întrebat dacă se prinsese că eu fusesem cea de pe coridor cu o zi în urmă. Treaba era că nu puteam s-o întreb.

— Trebuie să ne grăbim, dar mai întâi ţi-am adus haine de schimb, a spus Afrodita în grabă şi mi-a făcut semn să o urmez în toaleta fetelor. Mi-a aruncat peste umăr o privire scârbită.

— Nu poţi să vii îmbrăcată aşa la un ritual al Fiicelor Întunericului.

Odată ajunse la toaletă, mi-a dat o rochie care era atârnată pe peretele despărţitor şi aproape că m-a împins într-o toaletă.

— Poţi să-ţi pui hainele pe umeraş, ca să ţi le duci înapoi în cameră.

Nu-mi lăsa loc de întors şi, în orice caz, şi aşa mă simţeam ca măgarul între oi. Cum eram îmbrăcată diferit, mă simţeam de parcă m-aş fi dus la un chef deghizată în raţă, pentru că nu-mi spusese nimeni că nu e bal mascat, iar toţi ceilalţi erau în blugi.

Am sărit rapid din hainele mele şi mi-am tras rochia pe cap, respirând uşurată că mi se potrivea. Era simplă, dar mă avantaja. Era din genul ăla de material care nu se şifonează niciodată. Avea mâneci lungi, era rotunjită la gât şi îmi lăsa umerii la vedere (bine că aveam pe mine

sutienul negru). La gât, la tivul mânecii şi pe poalele care îmi cădeau până deasupra genunchiului avea cusute pietricele roşii scânteietoare. Era chiar drăguţă. Mi-am luat iar pantofii în picioare, gândindu-mă bucuroasă că o pereche de balerini frumuşei foc merg mai cu orice gen de costumaţie, şi am ieşit din toaletă.

— Măcar e bună de mine, am spus.

Însă am remarcat că Afrodita nu se uita la rochia mea. Se uita la Semnul meu, ceea ce m-a iritat la culme. Da, bine, am Semnul colorat complet, termină odată cu zgâitul! Cu toate astea nu am spus nimic. Nu, pe bune, era „petrecerea“ ei, iar eu eram invitată. În traducere liberă: eram în minoritate, aşa că mai bine mă potolesc.

— Eu o să conduc ritualul, desigur, aşa că am să fiu prea ocupată să te ţin de mână în timpul lui.

Ştiu, ar fi trebuit să-mi ţin gura, dar mă călca rău pe nervi.

— Ascultă, Afrodita. Nu e nevoie să mă ţii de mână.

A mijit ochii şi mă pregăteam de încă o criză de isterie. Însă mi-a zâmbit acru, ca un câine care-şi arată colţii. Nu că aş face-o „căţea“, dar analogia părea înfricoşător de exactă.

— Bineînţeles că nu ai nevoie să te ţină nimeni de mână. O să ai ritualul ăsta la degetul mic, ca mai toate lucrurile de aici. Că doar, la urma urmei, tu eşti noua preferată a lui Neferet.

Demenţial! Pe lângă chestia cu Erik şi ciudăţenia cu Semnul meu, mai era şi invidioasă pentru că Neferet era mentorul meu.

— Afrodita, eu nu cred că sunt noua preferată a lui Neferet. Pur şi simplu sunt nouă.

Am încercat să fiu rezonabilă şi chiar am schiţat şi un zâmbet.

— Mă rog. Bun, eşti gata?

Am renunţat să mai încerc s-o conving şi am dat afirmativ din cap, dorindu-mi cu înflăcărare ca ritualul ăsta să se termine cât mai repede posibil.

— Bine, hai să mergem.

Am ieşit împreună din toaletă şi am luat-o spre cerc. Le-am recunoscut pe fetele spre care ne-am îndreptat ca fiind două dintre „cotoroanţele infernale“ care umblau după ea în sala de mese. Numai că, în loc să afişeze aerul ăla de mironosiţe cu feţe acre, de parcă tocmai ar fi mâncat o lămâie, îmi zâmbeau cu căldură.

Nu, nu mă păcăleau ele pe mine. Am arborat şi eu un zâmbet. Când eşti în tabăra duşmanului, cel mai bine e să te amesteci în mulţime şi să dai impresia că eşti o figură ştearsă şi/sau un cretin.

— Bună, eu sunt Enyo, a spus cea mai înaltă dintre ele. Normal, era blondă, dar buclele ei lungi şi vălurite erau mai degrabă de culoarea grâului decât aurii. Deşi la lumina lumânării era greu de spus cu siguranţă ce lucru ar fi corespuns unei descrieri exacte. Şi-mi menţineam părerea că nu era blondă natural.

— Bună, am spus şi eu.

— Eu sunt Deino, s-a prezentat cealaltă fată.

Era evident mulatră şi avea o combinaţie superbă de piele frumoasă, de culoarea cafelei cu mult lapte şi păr extraordinar de gros şi creţ, care probabil că nu avusese niciodată tupeul să i se pleoştească nici măcar o secundă, indiferent de umiditatea din aer.

Amândouă erau dubios de perfecte.

— Bună, am spus din nou.

Cum simţeam că mă ia claustrofobia, m-am aşezat în spaţiul pe care îl lăsaseră între ele.

— Fetelor, sper să vă distraţi la ritual, a spus Afrodita.

— Cu siguranţă o să ne distrăm, au afirmat Enyo şi Deino în acelaşi timp.

Cele trei au făcut un schimb de priviri care mi-au dat fiori. Mi-am întors capul de la ele înainte ca judecata să-mi înfrângă mândria şi să ţâşnesc afară din încăpere.

Acum vedeam mai bine interiorul cercului. Era asemănător cu cel din templul lui Nyx, numai că lângă masa de aici era tras un scaun pe care stătea cineva. Stătea e un fel de a spune. Acel cineva era prăvălit pe scaun şi pe cap avea îndesată gluga unei mantii.

Hm...

Mă rog, masa era drapată cu aceeaşi catifea neagră ca şi pereţii, iar pe ea se aflau statuia unei zeiţe, un bol cu fructe şi pâine, mai multe pocale şi o carafă. Şi un cuţit. Am făcut ochii mici, ca să fiu sigură că văd bine. Ei, bine, da, era un cuţit cu mâner de os şi cu lama lungă, curbată şi ameninţătoare, care părea prea ascuţită să poţi tăia fructe sau pâine fără teamă. O fată pe care mi s-a părut că o recunosc de la dormitoare aprindea câteva beţişoare uleioase de tămâie în suporturile decorate cu sculpturi aşezate pe masă. Nici nu lua seama la cel prăvălit pe scaun. Dumnezeule mare, oare puştiul ăla dormea?

Imediat, aerul s-a umplut de un fum care zău că bătea spre verde şi se învolbura fantomatic prin încăpere. Mă aşteptam să aibă un miros dulce, ca tămâia din templul lui Nyx, dar atunci când un fuior pufos de fum a ajuns la mine şi l-am respirat, m-a uimit amăreala sa. Îmi părea cunoscut şi m-am încruntat încercând să-mi amintesc de unde îl ştiam... rahat, ce naiba era? Era o combinaţie de foi de dafin şi cuişoare. (Să nu uit să-i mulţumesc bunicii Redbird că m-a învăţat despre plantele aromatice şi să le recunosc mirosul.)

Am adulmecat din nou, intrigată, şi am simţit că mă ia un pic cu ameţeală. Ciudată treabă. Da, cam dubioasă tămâia asta. Mirosul ei părea să se metamorfozeze pe măsură ce se răspândea în încăpere, ca parfumurile scumpe care capătă arome diferite la fiecare persoană

care le foloseşte. Am tras din nou aer în piept. Mda. Cuişoare şi dafin, dar la final mai era ceva, o acreală şi o amărăciune... o negură, ceva mistic şi necuviincios de... ademenitor.

Necuviincios? Atunci mi-am dat seama.

La naiba! Răspândeau prin încăpere fum de marijuana şi plante aromatice. Incredibil! Mă ţinusem tare şi ani de zile refuzasem şi cele mai amabile oferte de a încerca o scârboşenie din aia de ţigară făcută artizanal, care circulă de la unul la altul pe la chefuri şi la te miri ce alt eveniment. Pe bune, acum. Nici măcar nu e igienic. Şi, în fond şi la urma urmei, de ce aş vrea să mă droghez cu ceva care mă face să fiu obsedată de potoale care mai şi îngraşă?) Şi uite unde ajunsesem, să înot în fum de marijuana. Am oftat. Dacă îi spun Kaylei, nici n-o să mă creadă.

Apoi, cuprinsă de neîncredere, probabil un efect secundar al inhalării fumului de marijuana, mi-am aruncat privirea împrejurul cercului, pentru că aş fi băgat mâna în foc că vreun prof era gata să-şi facă apariţia, să ne ia pe sus şi să ne ducă, ştiu şi eu, într-un loc din ăla oribil, cum e tabăra corecţională în care îşi trimite Maury invitaţii adolescenţi cu probleme*.

Dar, din fericire, spre deosebire de cercul din templul lui Nyx, aici nu erau vampiri adulţi, doar vreo douăzeci de puştani. Vorbeau încetişor şi se purtau de parcă marijuana asta al dracului de ilegală folosită pe post de tămâie nu era nici-o scofală. (Drogaţilor!) M-am întors spre fata din dreapta mea, în timp ce încercam să respir din vârful plămânilor. Când ai dubii, sau eşti speriat, sfatul meu e să faci conversaţie.

— Mă gândeam... numele de Deino este, ăă, deosebit. Înseamnă ceva anume?

— Deino înseamnă „teribil“, m-a lămurit ea şi mi-a zâmbit dulce.

Din stânga mea, blonda mai înaltă hop şi ea, plină de veselie:

— Iar Enyo înseamnă „războinic“.

— Îhî, am articulat eu, străduindu-mă să fiu politicoasă.

— Mda, iar Pemphredo, care înseamnă „viespe“, este fata care aprinde tămâia, mi-a explicat Enyo. Ne-am luat numele din mitologia greacă. Erau cele trei surori ale Gorgonelor şi ale Scyllei. În mit se spune că s-au născut bătrâne şi aveau împreună un singur ochi, dar noi am hotărât că asta trebuie să fie frecţie propagandistică, scornită de bărbaţii din specia umană care voiau să suprime femeile puternice.

— Serios? nu ştiam ce altceva să zic, pe bune.

— Mda, mi-a răspuns Deino. Bărbaţii din specia umană sunt naşpa.

— Merită toţi omorâţi, a spus şi Enyo.

Pentru a însoţi această idee adorabilă, s-a auzit dintr-odată o muzică, ceea ce a făcut imposibilă, din fericire, continuarea conversaţiei.

Trebuie să recunosc, muzica era angoasantă. Avea un ritm profund, ca un zvâcnet, care suna străvechi şi modern în acelaşi timp. Era ca şi când cineva ar fi amestecat o melodie din aia nesuferită de dat din fund cu un dans tribal executat în timpul ritualului de împerechere. Iar apoi, spre uimirea mea, Afrodita a început să se deplaseze în paşi de dans în jurul cercului. Da, cred că se putea spune că e bună. Arăta bine şi se mişca precum Catherine Zeta-Jones în filmul Chicago. Dar nu era pe gustul meu, şi nu spun asta pentru că nu sunt lesbiană (şi chiar nu sunt lesbiană). Nu era pe gustul meu pentru că părea o imitaţie jalnică a dansului lui Neferet pe versurile poemului Ea lunecă-n splendoare. Dacă pe muzica asta ar fi şi versuri, s-ar numi mai degrabă Ea-şi scutură splendoarea.

În timp ce Afrodita îşi vântura bazinul, toată lumea se uita, normal, la ea, aşa că eu am aruncat o privire împrejurul cercului, chipurile eu nu mă uitam după Erik, până când... a, rahat... l-am văzut aproape în faţa mea. Era singurul puşti din încăpere care nu se uita la Afrodita. El se uita la mine. Înainte să mă hotărăsc dacă să-mi întorc privirea, să-i zâmbesc, să-i fac cu mâna sau mai ştiu eu ce (să nu uit că Damien îmi spusese să-i zâmbesc tipului, iar Damien era un expert autoproclamat în tipi), muzica s-a oprit, mi-am luat privirea de la Erik şi am privit-o pe Afrodita. Stătea în picioare în mijlocul cercului, în faţa mesei. A luat cu hotărâre o lumânare mare şi groasă de culoare purpurie într-o mână şi cuţitul în cealaltă. Lumânarea era aprinsă, iar ea a purtat-o în faţa ei ca pe un far călăuzitor până în marginea cercului, unde am observat că printre lumânările roşii se afla o alta de culoare galbenă. N-am avut nevoie să-mi facă semn Războinica sau Teribila (îhh) să mă întorc spre răsărit. S-a stârnit un vânt care mi-a fluturat părul; cu coada ochiului am văzut că aprinsese lumânarea galbenă şi acum ridica cuţitul, trasa o pentagramă în aer şi spunea:

O, vânturi ale furtunii, vă invoc în numele lui Nyx Vă conjur, pogorâţi-vă binecuvântarea voastră Peste vraja care se va face aici!

Trebuie să recunosc că era pricepută. Nu avea vocea la fel de puternică precum Neferet, dar era evident că şi-o antrena, iar cuvintele ei mătăsoase lunecau cu uşurinţă. Ne-am întors spre miazăzi, iar ea s-a apropiat de lumânarea mare, roşie, dintre celelalte lumânări roşii şi dintr-odată am simţit ceea ce deja recunoşteam ca fiind puterea focului şi cercul magic care îmi dezmierdau pielea.

O, foc al fulgerului, te invoc în numele lui Nyx Stârnitor de furtuni, puterea magiei, Ocrotiţi vraja pe care o fac aici!

Ne-am întors din nou şi, alături de Afrodita, m-am simţit îmbujorată şi atrasă irezistibil spre lumânarea albastră care se adăpostea între cele roşii. Deşi lucrul ăsta mă neliniştea complet, a trebuit să mă abţin să ies din cerc şi să mă alătur ei în invocarea apei.

O, puhoaie de apă, vă invoc în numele lui Nyx. Pogorâţi asupră-mi puterea voastră de înecăciune Ca să purced la cel mai puternic dintre ritualuri!

Ce naiba mi se întâmpla? Asudam, chiar fără să simt pic de căldură, ca la ritualul de mai devreme, Semnul de pe frunte îmi ardea ca focul iadului şi jur că auzeam vuietul mării. M-am întors amorţită spre dreapta.

O, tu pământ, profund şi reavăn, te invoc în numele lui Nyx, Ca să simt cum maica Geea însăşi freamătă în furia furtunii, în furia puterii Care se stârneşte când îmi vii în ajutor în ritualul la care purced!

Afrodita a străpuns din nou aerul şi am simţit o furnicătură în mâna dreaptă, ca şi când eu aş fi ţinut mânerul cuţitului şi eu aş fi străpuns aerul. Am simţit miros de iarbă proaspăt cosită şi am auzit strigătul unui caprimulg ţipător ca şi când s-ar fi adăpostit în aerul din jurul meu, nevăzut de nimeni. Afrodita a revenit în mijlocul cercului. A pus lumânarea aprinsă încă la locul ei, în mijlocul mesei, şi a continuat invocaţia.

O, tu, spirit, neîmblânzit şi neînlănţuit, te invoc în numele lui Nyx! Răspunde-mi! Însoţeşte-mă în acest puternic ritual şi dă-mi puterea zeiţei!

Nu ştiu cum se face, dar ştiam ce avea să facă în continuare. Cuvintele îmi răsunau în minte, în spirit. Când a înălţat pocalul şi a început să umble în interiorul cercului i-am simţit cuvintele şi, deşi nu avea forţa şi siguranţa lui Neferet, vorbele ei m-au aprins pe dinăuntru, ca şi când aş fi fost în flăcări.

— A sosit clipa ca luna zeiţei noastre să devină plină. Această noapte este măreaţă. Cei din vechime cunoşteau misterele acestei nopţi şi se foloseau de ea

pentru a deveni mai puternici... şi ca să străpungă vălul dintre lumi şi să se lase purtaţi de aventuri la care noi astăzi putem doar visa. Frumuseţea şi forţa tainică... misterioasă... magică... şi autentică în forma sa vampirească, neîntinată de legile şi regulile omeneşti. Noi nu suntem fiinţe umane!

Când a spus asta vocea ei chiar a răsunat, aşa cum răsunase şi cea a lui Neferet mai devreme.

— Şi ceea ce-ţi cerem astă seară, cu prilejul acestei ceremonii, noi, Fiicele şi Fiii tăi ai Întunericului, este ceea ce-ţi cerem cu ocazia fiecărui Ritual al Lunii Pline din ultimul an. Descătuşează-ne forţa interioară, pentru ca, asemenea felinelor, să cunoaştem supleţea mlădie a surorilor noastre, fiarele, şi să nu fim încătuşaţi de lanţurile fiinţelor umane sau întemniţaţi în slăbiciunile lor ignorante.

Afrodita s-a oprit exact în faţa mea. Ştiam că eram îmbujorată şi respiram greu, ca şi ea. A înălţat pocalul şi mi l-a oferit.

— Bea, Zoey Redbird, şi alătură-te nouă, ca să-i cerem împreună lui Nyx ceea ce ne aparţine prin dreptul sângelui şi al trupului şi al Semnului marii Transformări, Semnul cu care deja te-a binecuvântat.

Da, ştiu. Poate că ar fi trebuit să spun „nu“. Dar cum era s-o fac? Şi parcă dintr-odată nici n-am mai vrut. Sigur că nu-mi plăcea Afrodita şi nici nu aveam încredere în ea, dar, în fond şi la urma urmei, nu era adevărat ce spunea ea? Reacţia mamei şi a tatălui meu vitreg la vederea Semnului mi-a revenit cu claritate şi forţă în memorie, ca şi privirea înfricoşată a Kaylei şi repulsia lui Drew şi a lui Dustin. Şi mi-am mai amintit că nu mă sunase nimeni sau măcar să-mi trimită un SMS de când plecasem. Pur şi simplu se descotorosiseră de mine, mă lăsaseră să-mi înfrunt singură noua viaţă.

Gândul ăsta m-a întristat, dar m-a şi înfuriat.

Am luat pocalul pe care mi-l întindea Afrodita şi am băut o înghiţitură zdravănă. Era vin, dar nu avea acelaşi gust ca cel de la celălalt ritual. Şi ăsta era dulce, dar avea o aromă cum nu mai simţisem până acum. Mi-a declanşat în gură o explozie de senzaţii care mi s-a prelins fierbinte, dulce-amăruie pe gât în jos şi m-a umplut de dorinţa ameţitoare de a bea fără oprire.

— Fii binecuvântată, mi-a aruncat Afrodita pe când îmi smulgea pocalul, vărsându-mi pe degete puţin din lichidul roşu. Apoi a schiţat un zâmbet crispat şi triumfător.

— Fii binecuvântată, am răspuns automat, iar capul încă mi se învârtea de la gustul vinului. A trecut în faţa lui Enyo şi i-a oferit pocalul; nu am rezistat tentaţiei şi mi-am lins degetele, să mai simt un pic gustul vinului care mi se vărsase acolo. Era delicios peste poate. Iar mirosul... mirosul îmi era cunoscut, dar, ameţită cum mă simţeam, nu am reuşit să mă concentrez suficient încât să-mi dau seama unde mai simţisem aroma asta incredibilă.

Într-o clipită Afrodita a trecut pe la fiecare puşti din cerc şi i-a dat să guste din pocal. Am privit-o cu atenţie şi mi-am dorit să mai pot bea un pic atunci când ea s-a întors la masă. A ridicat din nou pocalul.

— Măreaţă şi magică zeiţă a Nopţii şi a lunii pline, care se avântă prin tunet şi furtună, păstoriţă a spiritelor şi a Străbunilor, frumoasă şi splendidă, căreia trebuie să i se supună până şi cei mai străvechi, ajută-ne! Umple-ne cu forţa, cu magia şi cu puterea ta!

Apoi a ridicat pocalul şi am privit-o plină de invidie cum l-a băut până la ultima picătură. Când a terminat de băut, s-a auzit din nou muzica. Pe ritmul acesteia a luat-o înapoi în jurul cercului, dansând, râzând, în timp ce stingea fiecare lumânare în parte şi îşi lua rămas bun de la fiecare element. Şi nu ştiu cum se face că, în timp ce se mişca în jurul cercului, vederea mi s-a înceţoşat

pentru că am văzut ca prin ceaţă cum corpul i se schimbă şi am avut sentimentul că o văd din nou pe Neferet, numai că acum era varianta mai tânără, nerafinată, a Marii Preotese.

— Bucuroşi de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi! a spus ea.

Am răspuns cu toţii; eu am strâns din ochi ca să-mi limpezesc vederea, iar imaginea ciudată a Afroditei - Neferet s-a destrămat, ca şi arsura pe care o simţeam în frunte. Însă mai simţeam încă gustul vinului în gură. Era foarte ciudat. Mie nu-mi place alcoolul. Pe bune! Pur şi simplu nu-mi place gustul. Însă vinul ăsta avea ceva delicios în el, mai delicios decât... trufele de ciocolată neagră Godiva. Ştiu că pare greu de crezut. Şi totuşi nu reuşeam să înţeleg de ce îmi părea aşa de cunoscut.

Apoi cercul s-a spart şi cu toţii au început să discute şi să râdă. Luminile din tavan s-au aprins şi explozia de lumină ne-a făcut pe toţi să clipim. Am privit în partea opusă a cercului, ca să văd dacă Erik se mai uită la mine, dar privirea mi-a fost atrasă de ceva care se mişca lângă masă. Cel care stătuse prăvălit pe scaun şi nemişcat pe parcursul ritualului începuse în sfârşit să dea semne de viaţă. S-a smucit şi a încercat cu greutate să se aşeze în capul oaselor. Gluga de la mantia neagră i-a căzut pe spate şi, spre uimirea mea, am zărit părul scărmănat, roşcovan spălăcit şi faţa excesiv de albă, durdulie şi pistruiată.

Era stresantul ăla de Elliot! Ce ciudat că era aici. Ce voiau de la el Fiicele şi Fiii Întunericului? Am privit din nou împrejur. Mda, după cum bănuisem, nu era nici urmă de tip urât sau tâmpiţel. Toţi, absolut toţi, cu excepţia lui Elliot, erau atrăgători. Era clar că n-avea ce căuta aici.

Clipea des, căsca şi dădea impresia că a tras pe nas prea multă tămâie. A ridicat mâna să-şi şteargă nasul (o fi fost vreun muc din ăla după care îi plăcea să se

scormonească) şi i-am văzut bandajele albe de la încheieturi. Ce mama naibii...?

Am simţit un fior cumplit pe şira spinării. Enyo şi Deino stăteau aproape de mine şi vorbeau cu însufleţire cu fata pe care spuseseră că o cheamă Pemphredo. M-am dus la ele şi am aşteptat un moment de respiro în conversaţia lor. M-am prefăcut că nu-mi simt stomacul ca un ghem, am zâmbit şi am dat din cap în direcţia lui Elliot.

— Ce face puştiul ăla acolo?

Enyo a privit spre Elliot, apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Nimic, e doar „frigiderul" nostru din seara asta.

— Un ratat, a precizat Deino plină de scârbă faţă de Elliot.

— E mai mult uman, a spus Pemphredo dezgustată. Nu e de mirare că nu e bun decât pe post de snack-bar.

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— Poftim? Ce vrei să spui? Frigider? Snack-bar?

Deino cea Teribilă şi-a întors ochii de culoarea ciocolatei, plini de aroganţă, spre mine.

— Aşa le spunem fiinţelor umane, frigidere şi snack-baruri. Ştii la ce mă refer, mic dejun, prânz şi cină.

— Sau vreuna dintre gustările dintre mese, s-a pisicit războinica Enyo.

— Eu tot nu..., am început, dar Deino m-a întrerupt.

— Haide, lasă! Nu te mai preface că nu ţi-ai dat seama ce era în vin şi că nu ţi-a plăcut la nebunie gustul.

— Da, recunoaşte, Zoey! Era limpede. L-ai fi dat pe tot peste cap; ţi-a plăcut chiar mai mult decât nouă. Te-am văzut cum ţi-l lingeai de pe degete, a spus Enyo aplecându-se până foarte aproape de mine, ca să-mi privească Semnul.

— Asta înseamnă că eşti o ciudată, nu crezi? Cum, necum, eşti şi novice, şi vampir în acelaşi timp şi ai fi vrut mai mult decât o înghiţitură din sângele puştiului ăluia.

— Sânge? am spus cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o. Cuvântul „ciudată“ îmi răsuna încă în minte fără încetare.

— Da, sânge, a replicat Teribila.

M-a luat cu frisoane, le-am evitat privirile cu tâlc şi am privit-o direct în ochi pe Afrodita. Stătea în partea cealaltă a încăperii şi vorbea cu Erik. Privirile ni s-au încrucişat şi mi-a zâmbit uşor, cu subînţeles. Avea din nou pocalul în mână şi l-a ridicat în semn de salut abia schiţat spre mine, înainte să ia o sorbitură, să se întoarcă spre Erik şi să râdă la vorbele lui.

Cu greu mi-am ţinut firea, am inventat o scuză oarecare faţă de Războinica, de Teribila şi de Viespe şi am ieşit liniştită din încăpere. În clipa în care am închis în urma mea uşa grea de lemn a sălii de recreere am luat-o înnebunită, orbeşte la fugă. Nu ştiam încotro mă duc, ştiam doar că vreau să mă fac nevăzută.

Am băut sânge, sângele puştiului ăluia oribil, şi mi-a plăcut! Şi mai rău de atât era că mirosul îmi părea cunoscut pentru că îl mai simţisem atunci când Heath se mânjise de sânge pe mâini. Nu fusesem atrasă de un nou parfum cu care îşi dăduse, ci de sângele lui. Şi îl mai simţisem şi ieri pe hol, când Afrodita îi crestase coapsa lui Erik şi îmi dorisem să-i ling şi eu sângele.

Eram o ciudăţenie a naturii.

Am simţit că nu mai pot să respir, m-am prăbuşit pe piatra rece a zidului exterior al şcolii, cu respiraţia întretăiată, şi am vomitat şi sufletul din mine.

Capitolul 17

Tremurând toată, m-am şters la gură cu dosul mâinii şi m-am îndepărtat târâş de pata de vomă (am refuzat să arunc măcar o privire la ce vomitasem şi să văd cum arată); am ajuns la un stejar uriaş crescut atât de aproape de zid, încât jumătate dintre crengile sale atârnau dincolo de el. M-am sprijinit de copac şi m-am concentrat să nu mi se facă iar rău.

Ce făcusem? Ce se întâmpla cu mine?

Deodată, de undeva dintre crengile stejarului am auzit un mieunat. Mă rog, nu era mieunatul normal, cum îl ştim cu toţii, pisicesc. Era mai degrabă un miorl-aau-miorl-aau morocănos şi sforăitor.

M-am uitat în sus. Pe o creangă mare, sprijinită de zid, era o pisicuţă roşcată. Se uita fix la mine cu ochii ei imenşi şi avea un aer posac.

— Cum ai ajuns acolo?

— Miorl-aau, a făcut ea, a strănutat şi a făcut câţiva paşi mici de-a lungul crengii, încercând în mod evident să se apropie de mine.

— Hai, pis, pis, pis, am ademenit-o.

— Mior-la-aau, a miorlăit ea, târându-se încă puţin spre mine.

— Hai, încă un pic, fetiţa! Hai, pune-ţi lăbuţele pe aici!

Da, recunosc, încercam să uit că eram terorizată şi mă concentram pe salvarea pisicii, dar adevărul e că nu mă puteam gândi la ce se petrecuse cu câteva clipe în urmă. Cel puţin nu acum. Era prea curând, prea proaspăt. Aşa că pisica era un mod excelent de a uita şi, în plus, îmi părea cunoscută.

— Hai, fetiţa, hai…, am continuat eu să-i vorbesc şi mi-am înfipt vârful balerinului în zidul dur de cărămidă;

am reuşit să mă ridic suficient încât să apuc să mă prind de partea cea mai lăsată a crengii pe care stătea pisica. Apoi m-am folosit de creangă ca de o sfoară ca să urc şi mai sus spre zid, vorbindu-i în timpul ăsta neîncetat pisicii care mi se tot văicărea.

În sfârşit, am reuşit să ajung la ea cu mâna. Ne-am privit fix un răstimp şi m-am întrebat dacă ştia ce făcusem. Oare îşi dădea seama că tocmai băusem sânge şi că îmi plăcuse? Oare îmi simţea respiraţia mirosind a vomă cu sânge? Oare arătam altfel? Îmi crescuseră colţi? (Ştiu, ultima întrebare era stupidă. Vampirii adulţi nu au colţi, dar totuşi...)

A făcut „mior-la-aau“ la mine din nou şi s-a mai apropiat un pic. Am întins mâna şi am scărpinat-o pe cap, ceea ce a făcut-o să-şi dea urechile pe spate, să închidă ochii şi să toarcă.

— Parcă ai fi o leoaică mică, i-am spus. Vezi ce frumuşică eşti dacă nu te mai vaiţi?

Apoi am clipit uimită, pentru că mi-am dat seama de unde o ştiam.

— Te-am visat.

Zidul de greaţă şi teamă care mă apăsa a fost străpuns de o rază de fericire.

— Tu eşti pisica mea!

Pisica a deschis ochii, a căscat şi a strănutat din nou, de parcă ar fi făcut un comentariu în legătură cu motivul pentru care îmi luase atât de mult timp să îmi dau seama. Nu fără efort am reuşit să mă caţăr cu un icnet sus pe zid, pe partea mai lată, lângă creanga pe care era cocoţată pisica. Cu un suspin de mâţă a sărit cu delicateţe de pe creangă pe marginea zidului, a păşit cu lăbuţele ei micuţe şi albe până la mine şi mi s-a cuibărit în poală. Ce altceva puteam să fac decât s-o mai scarpin puţin pe cap? A închis ochii şi a început să toarcă tare. Am mângâiat-o şi am încercat să domolesc furtuna din mintea mea. Mirosea a ploaie, însă noaptea era

neobişnuit de călduroasă pentru sfârşitul lui octombrie şi mi-am dat capul pe spate, respirând adânc şi lăsând lumina argintie a lunii care arunca priviri furişe printre nori să mă liniştească.

M-am uitat la pisică.

— Ei, uite, Neferet a spus să stăm în lumina lunii. Am privit din nou cerul nopţii.

— Ar fi şi mai bine dacă s-ar da la o parte norii ăia proşti, dar mă rog...

Abia rostisem cuvintele astea, când o pală de vânt a şuierat în jurul meu şi a alungat norii delicaţi.

— Mersi, am strigat eu tare în eter. Vântul ăsta a picat la tanc. Pisica a mormăit, atrăgându-mi atenţia că avusesem obrăznicia să uit s-o mai scarpin.

— Cred că am să te numesc Nala, pentru că eşti o micuţă leoaică, i-am spus reluându-mi scărpinatul. Ştii, fetiţă, cât de mult mă bucur că te-am găsit azi? Chiar aveam nevoie să mi se întâmple ceva bun după noaptea pe care am avut-o. Ai fi uimită...

Dintr-odată am simţit un miros ciudat. Era atât de ciudat, că am amuţit. Ce e asta? Am adulmecat şi mi-am încreţit nasul. Mirosea a prăfos, a vechi. Mirosea a casă părăsită sau a subsol de demult, care te băga în sperieţi. Nu era deloc un miros plăcut, dar nici nu era atât de scârbos încât să-mi vină să icnesc. Pur şi simplu era aiurea. Parcă nu avea ce căuta aici, în aer liber, noaptea.

Apoi am zărit ceva cu coada ochiului. Am privit în josul zidului lung şi şerpuitor de cărămidă. Şi am văzut o fată care stătea în picioare, oarecum cu spatele la mine, de parcă nu se hotăra încotro s-o ia. Lumina lunii şi noua mea capacitate de vampir novice, îmbunătăţită, de a vedea în întuneric mi-au permis s-o văd, deşi în partea asta a zidului nu erau felinare. Eram încordată. Oare mă urmărise una dintre nesuferitele alea de Fiice ale Întunericului? Nu aveam niciun chef să mai am de-a face cu porcăriile lor în noaptea asta.

Probabil că am dat glas mârâitului pe care credeam că l-am scos în minte, pentru că fata s-a uitat în sus spre locul în care stăteam eu pe marginea zidului.

Am icnit de uimire şi m-au cuprins fiorii.

Era Elizabeth! Elizabeth Fărănumedefamilie, care se presupune că murise. Când m-a văzut, ochii ei de un roşu straniu, strălucitor s-au mărit, apoi a scos un sunet ciudat, ascuţit, după care s-a răsucit şi a dispărut în noapte cu o viteză supraomenească.

În aceeaşi clipă Nala şi-a arcuit spatele şi a sâsâit cu atâta forţă, încât i-a tremurat trupuşorul.

— Stai liniştită! Stai liniştită, am spus întruna, încercând s-o liniştesc şi pe ea şi să mă liniştesc şi pe mine.

Amândouă tremuram, iar Nala încă mai mârâia încetişor, din gât.

— Nu putea fi o fantomă. N-avea cum. Era doar... doar... un copil dubios. Probabil că am speriat-o şi...

— Zoey, Zoey, tu eşti?

Am tresărit şi mai că am căzut de pe zid. Pentru Nala deja a fost prea mult. A sâsâit iar ca lovită de streche şi a sărit cu agilitate din poala mea pe pământ. Speriată de moarte, m-am prins de creangă ca să-mi recapăt echilibrul şi am mijit ochii să văd ceva în întuneric.

— Cine... cine e? am strigat, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

M-am trezit orbită de fasciculele a două lanterne îndreptate direct spre mine.

— Ba da, ea e! Ce crezi, că nu-i recunosc vocea prietenei mele celei mai bune? Hai, mă, că nu e plecată de atât de mult timp!

— Kayla? am spus încercând să-mi protejez ochii cu mâna, care îmi tremura nebuneşte, de lumina lanternelor.

— Ţi-am spus eu c-o găsim? s-a auzit vocea unui tip. Mereu te dai bătută prea repede.

— Heath? Cred că visam.

— Mda! Uhuu! Te-am găsit, păpuşă! a strigat Heath şi chiar şi în lumina cumplită a lanternei l-am văzut cum se aruncă pe zid şi se urcă în grabă, ca o maimuţă fotbalistă, înaltă şi blondă.

Teribil de uşurată că era el, nu vreun baubau, i-am strigat:

— Heath! Ai grijă, să nu cazi şi să-ţi rupi ceva.

Asta în cazul în care nu cădea în cap, că atunci probabil n-ar fi păţit nimic.

— Eu? Niciodată! a spus el căţărându-se pe zid şi aşezându-se lângă mine, cu picioarele de-o parte şi de alta a zidului.

— Hee, ia uite, Zoey, uită-te la mine! Sunt stăpânul lumii! a strigat el şi şi-a întins braţele, rânjind prosteşte şi suflându-mi în faţă damf de alcool.

Nu e de mirare că nu mai voisem să ies cu el.

— Hai, mai lasă-mă; nu e cazul să faci permanent băşcălie de mine că am fost îndrăgostită de Leonardo.

L-am fulgerat cu privirea şi în felul ăsta m-am simţit eu însămi, cum nu mi se mai întâmplase de câteva ore bune.

— De fapt, am fost îndrăgostită şi de tine, spre nefericirea mea. Diferenţa e că nu m-a ţinut atât de mult cu tine şi în plus tu nu ai făcut o grămadă de filme îndoielnice, dar meseriaşe.

— Nu-mi spune că încă mai eşti supărată din cauza lui Dustin şi a lui Drew. Dă-i încolo! Sunt nişte handicapaţi, a spus Heath şi mi-a aruncat privirea lui de căţeluş, drăgălaşă foc când era în clasa a opta. Păcat că de vreo doi ani încoace i se cam terminase drăgălăşenia.

— Mă rog, treaba e că am venit până aici să te umflam.

— Ce? am clătinat din cap şi l-am privit cruciş. Stai aşa! Stingeţi lanternele alea! Îmi termină ochii!

— Dacă le stingem, nu te mai vedem, a spus Heath.

— Bine, atunci daţi-le din ochii mei. Ce ştiu eu, îndreptaţi-le spre încolo, am arătat eu cu mâna departe de şcoală şi de mine.

Heath a îndreptat fasciculul luminos al lanternei pe care o ţinea strâns în mână spre bezna din jur, imitat apoi şi de Kayla. Astfel am putut să-mi las mâna în jos, constatând cu încântare că nu-mi mai tremură, şi am reuşit să privesc normal. Heath a făcut ochii mari când mi-a văzut Semnul.

— Ia uite! E colorată de tot. Drace! E ca... ca... la televizor. Era plăcut să vezi că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Heath era în continuare el însuşi, un tip drăguţ, dar nu tocmai regele neuronilor.

— Hei, şi cu mine cum rămâne? Sunt şi eu pe aici, ce naiba! a strigat Kayla. Ajutaţi-mă şi pe mine să urc, dar cu grijă. Stai să-mi las geanta cea nouă jos. Hm, ar fi bine să-mi las şi pantofii aici. Zoey, n-o să-ţi vină să crezi ce reduceri ai ratat ieri la Bakers. Au scos toată încălţămintea de vară cu reduceri masive. Reduceri adevărate. Şaptezeci la sută! Mi-am luat cinci perechi de...

— Ajut-o, i-am spus lui Heath. Mai repede. Numai aşa îi mai închizi gura.

Mda. Unele lucruri chiar nu se schimbă.

Heath s-a întors repede pe burtă, apoi s-a aplecat să-i întindă mâinile Kaylei. Ea i le-a apucat cu un chicotit şi s-a lăsat trasă în sus pe marginea zidului, lângă noi. Şi în timp ce ea chicotea, iar el o trăgea în sus, am observat felul inconfundabil în care Kayla zâmbea stânjenită, chicotea şi se înroşise. Era evident ce se întâmpla, la fel de evident ca imposibilitatea ca eu să ajung vreodată matematician. Kaylei îi plăcea de Heath. Mă rog, nu-i plăcea şi atât, ci îi plăcea pe bune.

Dintr-odată comentariul făcut de Heath cu un aer vinovat că mă înşelase la petrecerea la care nu fusesem era limpede ca bună ziua.

— Ce mai face Jared? am întrebat-o brusc, punând capăt astfel chicotelilor morii stricate de Kayla.

— Presupun că bine, a spus ea fără să mă privească în ochi.

— Presupui?

A dat din umeri şi am văzut că pe sub jacheta de piele foarte drăguţă purta maieuţul crem din dantelă căruia îi ziceam „tricoul cu ţâţe“, nu doar pentru că lăsa la vedere decolteul, dar mai era şi de culoarea pielii, aşa că dădea impresia că arată şi mai multe.

— Habar n-am. Nu prea am mai vorbit de câteva zile încoace. Tot nu s-a uitat la mine, dar a aruncat o privire spre Heath, care avea un aer absent, dar, ca să fiu sinceră, aşa era Heath întotdeauna. Care va să zică cea mai bună prietenă a mea se dădea la prietenul meu. Chiar mă enervasem şi pentru o clipă mi-am dorit să nu mai fie aşa o noapte plăcută şi călduroasă. Mi-am dorit să fie frig, iar Kaylei să-i îngheţe instantaneu sânii ăia supra-dezvoltaţi.

Dintr-odată s-a pornit un vânt dinspre nord care s-a agitat furios în jurul nostru şi aproape mi-a dat fiori.

Ca să nu bată la ochi, Kayla şi-a strâns jacheta în jurul corpului şi s-a hlizit din nou, de data asta nervoasă, nu din cochetărie, ocazie cu care am simţit iar un damf de bere şi încă ceva. Era un miros pe care îl simţisem atât de curând, încât m-a surprins că nu-l recunoscusem imediat.

— Kayla, ai băut şi pe deasupra ai mai şi fumat?

A tremurat şi a clipit spre mine ca un iepuraş tare lent.

— Numai vreo câteva. Ăă, beri, vreau să zic. Şi, ăă, Heath a fumat o ţigărică cu marijuana şi cum mi-era

foarte, foarte frică să vin încoace am tras şi eu câteva fumuri.

— Avea nevoie de un întăritor, a spus Heath, dar cuvintele cu mai mult de două silabe îi pun mari probleme, deci s-a auzit mai degrabă ceva de genul „într-itor“.

— Şi tu de când te-ai apucat să fumezi marijuana? l-am întrebat pe Heath.

A rânjit.

— Nu e nici-o o scofală, Zo. Din când în când mai trag şi eu câte una. Sunt mai puţin dăunătoare decât ţigările cu tutun.

Nu puteam să sufăr să-mi zică Zo.

— Heath, am spus eu încercând să fiu calmă. Nu sunt mai puţin dăunătoare decât ţigările cu tutun şi, chiar dacă e aşa, nu are importanţă. Ţigările sunt o scârboşenie şi pot provoca moartea. Şi acum, pe bune, cei mai mari rataţi din şcoală fumează marijuana. Asta pe lângă faptul că nu-ţi permiţi să-ţi mai distrugi şi alţi neuroni, şi mai că era să adaug şi „spermatozoizi“, dar nu voiam să ating subiectul ăsta. Cu siguranţă avea să mă înţeleagă greşit dacă făceam aluzie la bărbăţia lui.

— Nţ, nţ, a făcut Kayla.

— Poftim, Kayla?

Încă îşi mai ţinea jacheta strânsă în jurul corpului. Privirea ei evoluase de la cea de iepuraş amărât la cea de pisică vicleană şi cu coada zbârlită. Am recunoscut schimbarea. Făcea tot timpul aşa cu oamenii pe care îi considera din afara grupului ei de prieteni. Mă scotea din sărite şi-mi venea să strig la ea să nu mai fie aşa de nesuferită. Şi acum făcea aşa şi cu mine?

— Am spus nţ, nţ pentru că nu numai rataţii fumează sau cel puţin nu doar din când în când. Îi ştii pe tipii ăia meseriaşi rău care joacă pe post de running-back la Union, Chris Ford şi Brad Higeons? I-am văzut la petrecerea lui Katie noaptea trecută şi fumau.

— Hei, nu sunt chiar aşa de meseriaşi, a spus Heath. Kayla nu l-a luat în seamă şi a continuat:

— Şi din când în când fumează şi Morgan.

— Morgan? Adică Morgie alias „pardon, eu sunt din familia Tigette“?

Da, eram supărată pe K, dar bârfa de calitate nu e de ignorat.

— Mda. Şi în plus şi-a pus piercinguri în limbă şi în..., K a dat din buze, „clitoris“. Îţi dai seama cât trebuie să fi durut?

— Ce? În ce şi-a pus piercing? a întrebat Heath.

— Nimic, am spus eu şi K într-un glas, dând, în mod ciudat, impresia pentru o clipă că suntem din nou cele mai bune prietene, ca pe vremuri.

— Kayla, te abaţi de la subiect. Să reluăm. Jucătorii de la Union întotdeauna au cochetat cu drogurile. Se aude? Adu-ţi aminte că se umflau de steroizi, motiv pentru care ne-a luat şaisprezece ani să-i batem.

— Haaaide, Tigrii! Suntem buni, i-am snopit p-ăia de la Union! a exclamat Heath.

M-am întors spre el şi am dat ochii peste cap.

— Iar Morgan se vede treaba că a luat-o razna dacă şi-a făcut piercing... - am aruncat o privire spre Heath şi am reformulat - pe corp şi s-a mai luat şi de fumat. Dă-mi şi mie un exemplu de om normal care fumează.

K s-a gândit o clipă.

— Eu!

Am oftat.

— Mă, mie nu mi se pare prea înţelept.

— Ei, nu le ştii tu chiar pe toate, a spus ea cu acelaşi licăr răutăcios în ochi.

Mi-am mutat privirea de la ea la Heath şi apoi din nou la ea.

— Sigur, ai dreptate. Nu le ştiu eu chiar pe toate.

Privirea ei răutăcioasă a căpătat un aer speriat, apoi a redevenit răutăcioasă şi nu am putut să n-o compar cu

Stevie Rae; deşi n-o cunoşteam decât de câteva zile, aş fi băgat mâna în foc că nici-odată în viaţa ei nu s-ar da la prietenul meu, fie că era fostul sau nu. De asemenea, nu credeam că ar fi fugit de mine şi că ar fi fost în stare să se poarte cu mine ca şi când aş fi fost un monstru, exact când aveam mai mare nevoie de ea.

— Cred că ar fi bine să pleci, i-am spus Kaylei.

— Bine, a răspuns ea.

— Şi poate că ar fi bine să nu mai vii pe aici.

A ridicat dintr-un umăr, aşa încât i s-a deschis jacheta. Am zărit cum îi alunecă breteaua subţire de la maiou pe umăr şi am văzut clar că nu poartă sutien.

— Mă rog, a spus ea.

— Heath, ajut-o să coboare!

Heath se pricepea foarte bine la urmat instrucţiuni simple, aşa că a lăsat-o pe Kayla jos. Ea a înşfăcat lanterna şi s-a uitat în sus la noi.

— Grăbeşte-te, Heath! Mi se face frig rău.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit îmbufnată spre drum.

— Ăă - a spus Heath un pic jenat - chiar că s-a făcut frig dintr-o-dată.

— Mda, acum poate să se oprească, am spus eu cu gândul aiurea şi aproape nici n-am remarcat când, deodată, vântul s-a oprit.

— Auzi, ăă, Zo! Eu chiar am venit să te scot de aici.

— Ba nu.

— Ăă? a făcut Heath.

— Heath, uită-te un pic la fruntea mea!

— Mda, ai semiluna asta. Şi e colorată de tot, o treabă ciudată, pentru că mai înainte nu era aşa.

— Ei, acum este. Heath, uite ce e, concentrează-te! Am fost însemnată. Asta înseamnă că trupul meu suferă Transformarea în urma căreia devin vampir.

Privirea lui Heath s-a mutat de la Semnul meu şi apoi mi-a străbătut corpul. Am văzut că a rămas un moment

fixă pe sânii mei şi apoi pe picioare, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că le aveam goale până aproape sus de tot, pentru că mi se ridicase rochia când m-am căţărat sus pe zid.

— Zo, indiferent ce se întâmplă cu corpul tău, nu mă deranjează. Pe bune, arăţi marfă. Mereu ai fost frumoasă, dar acum arăţi ca o zeiţă.

Mi-a zâmbit şi mi-a atins uşor obrazul, amintindu-mi astfel de ce îmi plăcea de atâta timp. În ciuda defectelor lui, Heath putea să fie foarte dulce şi întotdeauna mă făcea să mă simt foarte frumoasă.

— Heath, am spus cu blândeţe. Îmi pare rău, dar lucrurile s-au schimbat.

— Pentru mine, nu.

Total pe neaşteptate s-a aplecat, şi-a plimbat mâna în sus pe piciorul meu şi m-a sărutat.

M-am tras înapoi şi l-am apucat de încheietură.

— Heath, încetează! Încerc să am o discuţie cu tine.

— Ce-ar fi ca tu să discuţi şi eu să te sărut? a şoptit el. Voiam să-l opresc din nou.

Însă apoi am simţit.

I-am simţit pulsul cu degetele.

Era asurzitor şi accelerat. Jur, puteam să i-l aud. Şi când s-a aplecat spre mine să mă sărute din nou, i-am văzut vena de pe gât. Se mişca şi pulsa cu forţă, în timp ce sângele îi era pompat prin corp. Sânge... Buzele lui le-au atins pe ale mele şi mi-am amintit gustul sângelui din pocal. Sângele acela fusese rece şi amestecat cu vin şi provenea de la un puşti slab şi ratat, un zero absolut. Sângele lui Heath avea să fie fierbinte, hrănitor... dulce... mai dulce decât al Frigiderului Elliot...

— Ah! La naiba, Zoey! M-ai zgâriat! Şi-a smuls încheietura din mâna mea.

— La dracu', Zo îmi curge sânge. Dacă nu voiai să te sărut, trebuia să-mi spui.

Şi-a dus încheietura însângerată la gură şi a supt picătura de sânge care îi lucea acolo. Apoi şi-a ridicat privirea spre mine şi a îngheţat. Avea sânge pe buze. Îi simţeam mirosul, era ca vinul, numai că mult mai bun, infinit mai bun. Aroma lui m-a învăluit şi mi s-a făcut pielea de găină.

Voiam să-l gust. Voiam să-l gust mai mult decât orice altceva din viaţa mea.

— Vreau..., m-am auzit şoptind cu o voce necunoscută mie.

— Da...? a răspuns Heath, de parcă ar fi fost în transă. Da... tot ce vrei tu. Fac tot ce vrei tu.

De data asta eu m-am aplecat spre el şi i-am atins buzele cu limba, gustând din picătura de sânge care, odată ce mi-a invadat gura, a explodat într-o arşiţă, o senzaţie şi un val de plăcere pe care nu o mai simţisem niciodată.

— Mai vreau, am spus cu o voce răguşită.

Heath şi-a ridicat încheietura spre mine, de parcă ar fi amuţit şi tot ce mai putea face era să dea din cap. Abia dacă mai sângera puţin şi, când am lins firişorul stacojiu, Heath a scos un geamăt. Cred că atingerea limbii mele a provocat o reacţie, pentru că imediat sângele a început să-i picure, iute... iute... Când i-am dus încheietura la gură şi mi-am lipit buzele de pielea lui caldă, mâinile îmi tremurau. M-am înfiorat şi am gemut de plăcere şi...

— Dumnezeule! Ce-i faci?

Vocea Kaylei căpătase accente stridente şi a pătruns prin ceaţa stacojie care îmi învăluia capul.

Am dat drumul încheieturii lui Heath, ca şi când m-ar fi ars.

— Pleacă de lângă el! a ţipat Kayla. Lasă-l în pace! Heath a rămas nemişcat.

— Du-te, i-am spus. Du-te şi să nu te mai întorci niciodată.

— Nu, a spus el, părând ciudat de lucid.

— Ba da. Pleacă de aici!

— Dă-i drumul! a ţipat Kayla.

— Kayla, dacă nu-ţi ţii gura, zbor la tine şi îţi sug până la ultima picătură de sânge din corpul ăla de vacă trădătoare! m-am stropşit eu la ea.

A chiţăit şi a luat-o din loc. M-am întors din nou spre Heath, care încă se uita fix la mine.

— Acum trebuie să pleci şi tu.

— Nu mi-e teamă de tine, Zo.

— Heath, mi-e mie teamă cât pentru amândoi.

— Dar mie nu-mi pasă ce ai făcut. Te iubesc, Zoey. Te iubesc mai mult decât te-am iubit vreodată.

— Termină odată!

Nu voisem să-l sperii, dar forţa vorbelor mele l-a făcut să tresară. Am înghiţit cu putere şi mi-am liniştit vocea.

— Te rog, pleacă!

Apoi, căutând o cale să-l conving să plece, am adăugat:

— Kayla s-a dus probabil să caute un poliţist. Niciunul dintre noi nu are nevoie de aşa ceva.

— Bine, plec. Dar n-am să stau departe de tine.

M-a sărutat iute şi apăsat. M-a cuprins un fior de plăcere aprigă când am simţit gustul de sânge pe care încă îl aveam amândoi pe buze. Apoi a alunecat în jos pe zid şi s-a făcut nevăzut în întuneric, până când n-am mai văzut din el decât un punctuleţ luminos de la lanternă şi până la urmă nici măcar atât.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu încă. Cu mişcări metodice, ca un robot, m-am ţinut de creangă în timp ce coboram. Îmi tremurau atât de tare genunchii, încât am reuşit să merg numai câţiva paşi, până la copac, m-am prăbuşit pe pământ şi m-am lipit cu spatele de coaja lui străveche, unde mă simţeam la adăpost. Nala a apărut din senin şi mi-a sărit în poală de parcă ar fi fost pisicuţa mea de ani de zile, nu doar de câteva minute, iar când am început să plâng în hohote, s-a târât din poală spre

pieptul meu şi şi-a lipit faţa caldă de obrazul meu şiroind de lacrimi.

După mult timp, aşa mi s-a părut mie, hohotele de plâns s-au transformat în sughiţuri şi mi-a părut rău că fugisem din sala de recreere fără geantă. Aveam mare nevoie de o batistuţă.

— Poftim. Cred că ţi-ar prinde bine.

Nala s-a arătat nemulţumită când am tresărit, la auzul vocii. Am clipit printre lacrimi şi am văzut că cineva îmi întindea un şerveţel.

— Mm... mersi, am spus eu şi mi-am şters nasul.

— Cu plăcere, a spus Erik Night.

Capitolul 18

— Te simţi bine?

— Mda, mă simt bine. Cum nu se poate mai bine, am minţit eu.

— N-aş prea zice, a replicat Erik. Pot să mă aşez?

— Te rog, am spus eu fără vlagă.

Puteam să jur că am nasul roşu. Bineînţeles că îmi curgeau mucii când s-a apropiat el şi mă cuprindea bănuiala că fusese martor, cel puţin parţial, şi la coşmarul dintre mine şi Heath. Lucrurile se înrăutăţeau şi mai mult. L-am privit şi mi-am spus: Ce mama naibii, hai s-o ţinem tot aşa!

— În caz că nu ţi-ai dat seama, eu eram cea care a asistat la scena dintre tine şi Afrodita ieri pe hol.

Fără nici-o ezitare a spus:

— Ştiu, şi mi-aş dori să nu fi asistat la ea. Nu vreau să-ţi formezi o părere greşită despre mine.

— Şi cam care ar fi această părere?

— Că între mine şi Afrodita e mai mult decât e de fapt.

— Nu e treaba mea, am răspuns. A dat din umeri.

— Vreau doar să ştii că noi doi nu mai suntem împreună. Mi-a venit să spun că Afrodita nu părea să fie la curent, dar apoi m-am gândit la ceea ce se petrecuse între mine şi Heath şi am realizat surprinsă că poate nu ar trebui să-l judec prea dur pe Erik.

— Bine, am înţeles, nu sunteţi împreună, am spus.

A stat tăcut lângă mine un răstimp, iar apoi, când a vorbit din nou, mi s-a părut aproape iritat.

— Afrodita nu ţi-a spus că este sânge în vin. Nu era întrebare, dar eu am răspuns oricum:

— Nu.

A clătinat din cap şi am văzut cum i se încordează fălcile.

— A zis că o să-ţi spună. A zis că o să te anunţe în timp ce te schimbi şi că, dacă nu eşti de acord, poţi să nu bei din pocal.

— Ei, bine, a minţit.

— Nici nu mă surprinde, a replicat el.

— Chiar aşa?

Am simţit cum mă cuprinde furia.

— Totul a fost aiurea de la bun început. Mai întâi sunt obligată să particip la ritualul Fiicelor Întunericului, unde mi se dă să beau sânge fără să mi se spună. Apoi mă întâlnesc cu aproape-fostul meu prieten, care din întâmplare este sută la sută uman, şi nimeni nu s-a deranjat să-mi spună că cea mai mică picătură de sânge de-a lui face din mine un... un... monstru.

Mi-am muşcat buzele şi am încercat să-mi stăpânesc mânia, ca să nu izbucnesc iar în plâns. De asemenea, am hotărât să nu suflu o vorbă cum că aş fi avut sentimentul că am văzut fantoma lui Elizabeth; ar fi fost deja prea multă bizarerie pentru o singură noapte.

— Nu ţi-a explicat nimeni pentru că nu ar fi trebuit să ţi se întâmple mai devreme de clasa a şasea, a spus el domol.

— Ce? am exclamat eu, redevenind măiastră într-ale exprimării.

— De obicei nu apare pofta de a bea sânge înainte de clasa a şasea şi până nu eşti aproape complet Transformată. Din când în când mai auzi de un elev în clasa a cincea care se loveşte mai devreme de problema asta, dar nu se întâmplă prea des.

— Stai puţin, ce vrei să spui?

Am simţit de parcă mi-ar fi bâzâit în cap un roi de albine.

— În clasa a cincea începi să înveţi despre pofta de a bea sânge şi alte lucruri cu care se confruntă vampirii,

iar apoi, în ultimul an, pe asta se axează şcoala, pe asta şi pe materia în care îţi alegi tu să te specializezi.

— Bine, dar eu sunt abia în clasa a treia, sunt însemnată abia de câteva zile.

— Da, dar Semnul tău este diferit, şi tu eşti diferită, a venit replica lui.

— Nu vreau să fiu diferită!

Mi-am dat seama că am ridicat tonul şi mi-am stăpânit vocea.

— Tot ce vreau eu este să înţeleg cum să trec cu bine prin asta, ca toţi ceilalţi.

— E prea târziu, Z, a spus el.

— Şi acum ce e de făcut?

— Cred că cel mai bine ar fi să vorbeşti cu mentorul tău. Neferet e mentorul tău, nu?

— Mda, am zis eu necăjită.

— Haide, nu mai fi tristă. Neferet este extraordinară. Foarte rar mai acceptă să fie mentorul novicilor, deci presupun că are mare încredere în tine.

— Ştiu asta. Numai că mă simt...

De fapt, cum mă simţeam când mă gândeam să vorbesc cu Neferet despre cele petrecute în noaptea asta? Mă simţeam jenată. Mă simţeam de parcă aş fi avut doisprezece ani şi ar fi trebuit să-i spun profului de sport că mi-a venit ciclul şi că trebuie să mă duc la vestiare să-mi schimb şortul. Am privit pieziş spre Erik. Era lângă mine, superb, atent, perfect. La naiba! Nu puteam să-i spun lui aşa ceva. În loc de asta am izbucnit:

— Ca o proastă! Mă simt ca o proastă.

Ceea ce nu era o minciună, dar în primul rând, pe lângă jenată şi proastă, mă simţeam înspăimântată. Nu-mi doream să mi se întâmple chestia asta care făcea adaptarea mea imposibilă.

— Nu te mai simţi proastă! De fapt, eşti cu mult peste noi, ceilalţi.

— Deci... - am şovăit, după care am tras adânc aer în piept şi am continuat grăbită - ţi-a plăcut gustul sângelui din pocal din noaptea asta?

— Uite cum a fost. Am participat la primul Ritual al Lunii Pline împreună cu Fiicele Întunericului la sfârşitul clasei a treia. Cu excepţia „frigiderului“ din noaptea aia, eu eram singurul elev de clasa a treia, ca şi tine în seara asta.

A râs uşor, nu pentru că ar fi fost ceva amuzant.

— M-au invitat doar pentru că m-am calificat în finala concursului de monologuri din Shakespeare şi a doua zi mă duceam la concurs la Londra.

M-a privit uşor stânjenit.

— Nimeni din Casa Nopţii nu mai reuşise să ajungă până la etapa de la Londra. Era o chestie importantă.

A clătinat din cap autoironie.

— De fapt, şi eu credeam că sunt o chestie importantă. Şi aşa Fiicele Întunericului m-au invitat să mă alătur lor, lucru pe care l-am şi făcut. Ştiam de chestia cu sângele. Mi s-a dat posibilitatea să refuz, dar n-am făcut-o.

— Şi ţi-a plăcut?

De data asta chiar râdea amuzat.

— Am icnit şi am vomitat până n-am mai putut. Era cel mai dezgustător lucru din viaţa mea.

Am oftat adânc. Mi-a căzut capul în piept şi mi-am afundat faţa în palme.

— Nu mă ajuţi deloc.

— Pentru că ţie ţi s-a părut bun?

— Bun e puţin spus, am zis, cu faţa încă afundată în palme. Spui că ţie ţi s-a părut cel mai dezgustător lucru din viaţa ta? Mie mi s-a părut cel mai delicios lucru din viaţa mea. De fapt, cel mai delicios până să..., m-am oprit când mi-am dat seama ce eram pe cale să spun.

— Până să guşti sânge proaspăt? m-a întrebat el cu blândeţe. Am dat din cap. Eram prea înfricoşată să vorbesc.

M-a prins de mâini, ca să mi le iau de pe faţă. Apoi mi-a pus un deget sub bărbie, forţându-mă să-l privesc în ochi.

— Nu trebuie să te simţi stânjenită sau ruşinată. E normal.

— Nu e normal să-ţi placă la nebunie gustul sângelui. Cel puţin, nu pentru mine.

— Ba da, este. Toţi vampirii trebuie să se confrunte cu nevoia de a bea sânge, a zis el.

— Eu nu sunt vampir!

— Poate că nu... încă. Dar nici nu eşti ca orice novice şi nu e nimic rău în asta. Eşti deosebită, Zoey, şi acesta poate fi un lucru extraordinar.

Şi-a luat uşor degetul de pe bărbia mea şi a desenat cu blândeţe o pentagramă pe Semnul meu colorat, cum făcuse şi mai devreme. Mi-a plăcut senzaţia atingerii lui pe piele, a fost caldă şi uşor aspră. Mi-a mai plăcut şi că prezenţa lui nu îmi stârnea toate acele reacţii ciudate pe care le avusesem în prezenţa lui Heath. Vreau să spun că nu auzeam cum îi era pompat sângele prin vene şi nici nu-i simţeam pulsul pe gât. Nu că m-ar fi deranjat dacă mă săruta...

La naiba! Oare deveneam un vampir-târfuliţă? Ce avea să urmeze? Că niciun mascul din nici-o specie (şi aici ar putea intra şi Damien) nu avea să mai fie în siguranţă în preajma mea? Poate că ar trebui să evit orice tip până mă lămuresc ce mi se întâmplă şi ştiu sigur că pot să mă controlez.

Apoi mi-am amintit că de fapt asta tot făcusem, încercasem să evit pe toată lumea, motiv pentru care sfârşisem aici.

— De ce ai venit aici, afară, Erik?

— Am venit după tine, a spus el fără ocolişuri.

— De ce?

— Mi-am dat seama că Afrodita te-a păcălit şi m-am gândit că o să ai nevoie de un prieten. Eşti colegă de cameră cu Stevie Rae, nu?

Am încuviinţat din cap.

— Da, mă gândisem să o caut pe ea şi s-o trimit după tine, dar nu ştiam dacă vrei să afle despre..., a făcut el o pauză şi a schiţat un gest spre sala de recreere.

— Nu! Nu... nu vreau să ştie, m-am bâlbâit eu din cauza vitezei cu care vorbisem.

— Aşa m-am gândit şi eu. De-aia te-ai pricopsit cu mine. Mi-a zâmbit şi apoi m-a privit cam jenat.

— N-am vrut să trag cu urechea la ce vorbeai tu cu Heath. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

Am mângâiat-o pe Nala. Care va să zică, îl văzuse pe Heath sărutându-mă şi apoi văzuse chestia cu sângele. Doamne, ce jenant... Dintr-odată m-a străfulgerat un gând, mi-am înălţat privirea spre el şi i-am zâmbit ironic.

— Cu asta suntem chit, presupun. Nici eu n-am vrut să trag cu urechea la tine şi la Afrodita.

Mi-a zâmbit şi el.

— Suntem chit. Îmi place.

Zâmbetul lui mi-a dat fiori pe la burtică.

— Să ştii că n-aş fi fost în stare să zbor până jos la Kayla să-i sug sângele, am reuşit să îngaim.

A râs. Şi ce râs avea...

— Ştiu. Vampirii nu zboară.

— Da, dar pe ea a speriat-o, am adăugat.

— Din câte am văzut, a meritat-o.

A făcut o mică pauză, apoi a continuat:

— Pot să-ţi pun o întrebare? E personală.

— Ce pot să zic, m-ai văzut bând sânge dintr-o cupă şi că mi-a plăcut, m-ai văzut vomitând, sărutând un tip, ai văzut că i-am lins sângele ca un căţeluş hămesit şi apoi că am plâns de-a sărit cămaşa de pe mine. Iar eu

am văzut că ai refuzat o partidă de sex oral. Cred că pot să mă descurc cu o întrebare personală.

— Chiar era în transă? După cum arăta şi vorbea, aşa ai fi zis. M-am foit, lucru neplăcut pentru Nala, care s-a văicărit la mine până am mângâiat-o să se liniştească.

— Aşa părea, am reuşit să spun. Nu ştiu dacă era în transă sau nu şi chiar nu am vrut să-l subjug sau mai ştiu eu ce ciudăţenie de genul ăsta, dar adevărul e că era schimbat. Habar n-am. Pe de altă parte, era băut şi fumase. Poate că era pur şi simplu drogat.

Dintr-odată vocea lui Heath mi-a revenit în memorie, învăluindu-mă ca o ceaţă greţoasă: „Da... tot ce vrei tu... Fac tot ce vrei tu“. Şi i-am văzut privirea aia pătrunzătoare. La naiba, nici măcar nu ştiam că Gigi Muşchi era în stare de atâta profunzime (cel puţin, nu în afara terenului de fotbal). Măcar ştiam sigur că nu era în stare să scrie cuvântul ăsta (mă refer la „profunzime“, nu la „fotbal“).

— S-a purtat aşa tot timpul sau numai după ce... ăă... ai început să...

— Nu tot timpul. De ce?

— Bun, păi asta exclude două posibile motive pentru care s-ar fi putut comporta ciudat. Primul: dacă era de la droguri, s-ar fi purtat aşa tot timpul. Şi al doilea: e posibil să se fi purtat aşa pentru că eşti tare drăguţă şi este un motiv suficient pentru ca un tip să se simtă în preajma ta ca şi când ar fi în transă.

Vorbele lui mi-au dat iar fiori la burtică, ceva ce nu mai simţisem cu niciun tip până atunci. Nici cu Gigi Muşchi ăla de Heath, nici cu Jordan Puturosul, nici cu Jonathan Rockerul Prost ca Noaptea (experienţa mea într-ale amorului nu este prea vastă, dar e pitorească.)

— Serios? am spus acefalie.

— Serios, a repetat şi el şi mi-a zâmbit „ne-acefalic“.

Cum de mă plăcea tipul ăsta? Doar sunt o fraieră care bea sânge.

— Dar nu poate fi nici asta, pentru că ar fi trebuit să remarce ce sexy arăţi înainte să-l săruţi, iar din câte spui tu nu a părut hipnotizat până să apară şi sângele în peisaj.

(Hipnotizat, hi, hi, chiar a folosit cuvântul „hipnotizat“.) Eram prea ocupată să rânjesc prosteşte la auzul vocabularului complex pe care îl folosise ca să mai gândesc înainte de a-i răspunde:

— De fapt, s-a întâmplat când am început să-i aud sângele.

— Poftim?

A, rahat! N-am vrut să spun asta. Mi-am dres glasul.

— Heath a început să se poarte altfel când i-am auzit sângele pulsându-i în vene.

— Numai vampirii adulţi au capacitatea de a auzi sângele - a făcut o pauză şi apoi a adăugat cu un zâmbet scurt -, iar numele de Heath zici că e de star homosexual dintr-o telenovelă.

— Eşti pe aproape. Este quarterback-ul vedetă al echipei Broken Arrow.

Erik a dat din cap cu un aer amuzat.

— A, apropo, îmi place numele pe care ţi l-ai ales. „Night“ e un nume de familie super, am spus eu, încercând să menţin conversaţia la nivel înalt, dovedind cât de cât perspicacitate.

A zâmbit larg.

— Nu mi l-am schimbat. Mă cheamă Erik Night de când m-am născut.

— Hm, mă rog. Îmi place. Ce gafă!

— Mersi.

S-a uitat la ceas şi am văzut că era aproape şase şi jumătate dimineaţa, ceea ce încă mi se părea ciudat.

— În curând se luminează de ziuă, a spus el.

Am bănuit că asta înseamnă că acum fiecare se duce în treaba lui, aşa că mi-am strâns picioarele sub mine şi am prins-o mai bine pe Nala, ca să mă pot ridica, dar am

simţit cum Erik mă prinde de cot ca să nu mă dezechilibrez. M-a ajutat să mă ridic şi a rămas pe loc, aşa de aproape de mine, încât Nala îl atingea cu coada pe puloverul negru.

— Te-aş întreba dacă vrei să mănânci ceva, dar singurul loc în care mai găseşti mâncare la ora asta este sala de recreere şi presupun că nu vrei să te întorci acolo.

— Categoric nu. Dar, oricum, nu mi-e foame.

Imediat ce am terminat de zis, mi-am dat seama că minţeam. Cum am pomenit cuvântul „mâncare“, mi s-a făcut o foame de lup.

— Pot să te conduc la tine în cameră? m-a întrebat.

— Sigur, am spus eu, încercând să par relaxată.

Ar muri Stevie Rae, Damien şi gemenele să mă vadă cu Erik.

Am pornit în tăcere, dar nu era genul ăla de tăcere incomodă, jenantă. De fapt, era plăcut. Din când în când braţele ni se atingeau uşor unul de celălalt şi m-am gândit ce înalt şi drăguţ era şi cât de mult mi-ar plăcea să mă ia de mână.

— A, nu ţi-am dat tot răspunsul la întrebare mai devreme. Prima dată când am băut sânge la unul dintre ritualurile Fiicelor Întunericului nu mi-a plăcut absolut deloc, dar cu timpul a fost din ce în ce mai bine. Nu pot să spun că mi se pare delicios, dar a început să-mi placă. Şi pot să spun că îmi place felul în care mă face să mă simt.

L-am privit fix.

— Adică ameţit şi simţi că-ţi tremură genunchii? Ca şi când ai fi beat.

— Mda. Apropo, ştiai că vampirii nu se îmbată niciodată? Am clătinat din cap.

— În timpul Transformării se întâmplă ceva cu metabolismul nostru. Până şi novicilor le e greu să se matolească.

— Deci aşa se matolesc vampirii, bând sânge?

A ridicat din umeri.

— Presupun că da. În orice caz, novicilor le este interzis să bea sânge uman.

— Şi atunci de ce nu le-a dat nimeni de veste profilor ce avea Afrodita de gând să facă?

— Ea nu bea sânge uman.

— Erik, am fost de faţă. Categoric era sânge în vin şi era de la puştanul ăla, Elliot. - M-am cutremurat. - Şi ce mai alegere scârboasă...

— Da, dar el nu este uman, a spus Erik.

— Stai puţin... este interzis să bei sânge uman, am spus rar. (La naiba! Asta făcusem eu mai devreme.) Dar n-are nimic dacă bei sângele unui novice?

— Numai dacă şi el este de acord.

— Mi se pare o tâmpenie.

— Deloc. Este normal să ni se dezvolte nevoia de a bea sânge pe măsură ce ni se Transformă corpul, aşa că trebuie să ne-o potolim cumva. Novicii se vindecă repede, aşa că nu păţeşte nimeni nimic. Şi nici nu apar efecte întârziate, ca atunci când un vampir se hrăneşte dintr-o fiinţă umană vie.

Cuvintele lui îmi bubuiau în cap ca muzica aia stresantă şi dată la blană din magazinele de ţoale şi am întrebat primul lucru care mi s-a conturat mai bine în cap.

— Fiinţă umană vie? am chiţăit. Spune-mi că nu te referi la comparaţia cu hrănitul dintr-un cadavru.

Iar mi se făcea un pic greaţă. A râs.

— Nu, vreau să spun în comparaţie cu sângele recoltat de la donatorii de sânge vampiri.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Majoritatea fiinţelor umane n-au auzit de aşa ceva. Nu înveţi despre asta până nu ajungi în clasa a cincea.

Apoi încă ceva din ce spusese şi-a făcut loc prin confuzia care pusese stăpânire pe mintea mea.

— La ce te referi când spui efecte întârziate?

— Abia am început să învăţăm despre asta la sociologie vampirească, nivelul mediu. Se pare că, atunci când un vampir adult se hrăneşte dintr-o fiinţă umană vie, se poate forma o legătură foarte strânsă între cei doi. Nu întotdeauna din partea vampirului, însă fiinţele umane se îndrăgostesc destul de repede. Pentru fiinţa umană este periculos. Gândeşte-te puţin! Pierderea de sânge este în sine un lucru rău. La asta se mai adaugă şi faptul că trăim mai mult decât fiinţele umane cu zeci de ani, uneori chiar cu secolele. Gândeşte-te din punctul de vedere al unei fiinţe umane; ar fi nasol de tot să fii îndrăgostit până peste cap de cineva care nu pare să îmbătrânească deloc, în timp ce tu îmbătrâneşti şi faci riduri şi apoi mori.

M-am gândit din nou la cât de uimit, dar intens mă privise Heath şi mi-am dat seama că, oricât de greu ar fi, va trebui să-i spun totul lui Neferet.

— Mda, ar fi tare nasol, am spus fără vlagă.

— Am ajuns.

Am constatat cu surprindere că ne aflam în faţa dormitoarelor fetelor. Mi-am înălţat privirea spre el.

— Mersi că ai venit cu mine, presupun, am spus cu un zâmbet crispat.

— Oricând ai nevoie de vizitatori nepoftiţi, contează pe mine.

— Am să ţin minte, am zis. Mersi.

Am ridicat-o pe Nala pe şold şi mă pregăteam să deschid uşa.

— Auzi, Z, m-a strigat el. M-am întors.

— Să nu-i dai rochia înapoi Afroditei. Prin faptul că te-a invitat în cerc în seara asta ţi-a oferit oficial un loc în rândul Fiicelor Întunericului şi tradiţia spune că cea care se pregăteşte să devină Mare Preoteasă îi face un cadou noului membru în prima noapte. Nu cred că vrei să fii membră, dar, totuşi, ai dreptul să păstrezi rochia. Mai

ales că ţie îţi vine mai bine decât i-a venit vreodată Afroditei.

S-a întins şi m-a prins de mână, nu de cea cu care îmi ţineam pisica, şi mi-a întors încheietura în sus. Apoi m-a mângâiat cu degetul pe vena care mi se vedea pe sub piele, ceea ce a făcut ca pulsul să mi-o ia la trap.

— Şi trebuie să mai ştii şi că poţi conta pe mine dacă te hotărăşti să mai bei puţin sânge. Să ţii minte şi asta.

Erik s-a aplecat, privindu-mă încă în ochi, a muşcat uşor lăcaşul în care se simte pulsul, iar apoi l-a sărutat abia simţit. De data aceasta fiorii din burtică au prins aripi. Am simţit o zbatere uşoară la îngemănarea coapselor şi am început să respir adânc. Cu buzele încă pe încheietura mea, mi-a căutat privirea şi am simţit fiorul dorinţei străbătându-mi trupul. Ştiam că simte cum tremur. Mi-a atins încheietura cu limba şi am fost din nou cuprinsă de fiori. Apoi mi-a zâmbit şi s-a făcut nevăzut în lumina slabă a zorilor născânzi.

Capitolul 19

Încă simţeam o furnicătură pe încheietură de la sărutul (şi muşcătura, şi linsul) total neaşteptat al lui Erik şi nu ştiu dacă îmi venise glasul, aşa că m-am simţit uşurată că nu erau decât câteva fete în sala mare de la intrare şi nu mi-au aruncat decât o privire, după care au continuat să se uite la televizor la ceea ce părea a fi America's Next Top Model. M-am dus în grabă în bucătărie şi i-am dat Nalei drumul jos pe podea, sperând că n-o să fugă în timp ce eu îmi pregătesc un sendviş. Însă nu a fugit; m-a urmat prin încăpere ca un căţel roşcovan şi s-a văicărit la mine cu miorlăitul ei ciudat. Îi tot spuneam „ştiu“ şi „înţeleg“, închipuindu-mi că ţipă la mine pentru că fusesem o fraieră în noaptea asta şi, trebuie să recunosc, avea dreptate. Odată terminat sendvişul, am înşfăcat o pungă cu covrigei (Stevie Rae avea dreptate, n-am găsit în niciun dulap nimic de ronţăit mai de Doamne ajută), nişte cola (nu prea contează de care, cât timp e maro şi nu e light, îhh!), mi-am luat pisica şi am pornit-o agale în sus pe scări.

— Zoey! Ce griji mi-am făcut din cauza ta! Povesteşte tot! Stevie Rae stătea încolăcită în pat, cu o carte în mână, şi era evident că mă aştepta. Era îmbrăcată în pijamale cu pălării de cowboy peste tot pe pantalonii de bumbac cu şiret şi avea părul scurt turtit pe o parte, ca şi când ar fi dormit pe partea aia. Jur că nu-i dădeai mai mult de doisprezece ani.

— Păi, ce să zic, am spus eu veselă. Se pare că avem un animal de casă.

M-am întors pentru ca Stevie Rae s-o vadă pe Nala, care stătea lipită de şoldul meu.

— Ajută-mă, să nu-mi pice ceva. Dacă pică pisica, n-o mai opreşti din miorlăit.

— E adorabilă!

Stevie Rae a sărit din pat, s-a repezit şi a încercat s-o ia pe Nala, dar pisica s-a agăţat de mine de parcă o duceai la tăietor, aşa că prietena mea a luat mâncarea şi mi-a pus-o pe noptieră.

— Mamă, ce rochie demenţială!

— Mda, m-am schimbat înainte de ritual.

Cu ocazia asta mi-am adus aminte că va trebui să i-o dau înapoi Afroditei. Nu voiam să păstrez „cadoul“, deşi Erik spusese că aşa ar trebui să fac. Şi în orice caz, dacă i-o dădeam înapoi, era o ocazie bună să-i „mulţumesc“ pentru că „a uitat“ să pomenească de sânge. Scârbă afurisită!

— Ia zi, cum a fost?

M-am aşezat la mine în pat şi i-am dat Nalei un covrigel pe care a început instantaneu să-l lovească cu lăbuţa (măcar nu se mai văicărea), apoi am luat o muşcătură zdravănă din sendviş. Da, mi-era foame, dar trăgeam şi de timp. Nu ştiam ce să-i spun lui Stevie Rae şi ce să ţin pentru mine. Chestia cu sângele era aşa de neliniştitoare şi de scârboasă... Oare o să creadă că sunt îngrozitoare? Oare o să-i fie teamă de mine?

Am înghiţit şi m-am hotărât să conduc discuţia spre un subiect mai sigur.

— Erik Night m-a condus acasă.

— Nu se poate!

S-a agitat în pat ca un omuleţ pe arcuri.

— Povesteşte-mi tot!

— M-a sărutat, am continuat eu ridicând din sprâncene la ea.

— Pe bune? Unde? Cum? A fost meseriaş?

— Mi-a sărutat mâna.

Am tras o minciună. Nu voiam să povestesc toată faza cu încheietura/pulsul/sângele/muşcătura.

— Când şi-a luat la revedere. Eram chiar în faţa dormitorului. Şi da, a fost meseriaş.

Am rânjit la ea cu gura plină.

— Pun pariu că Afrodita a turbat când te-a văzut plecând din sala de recreere cu el.

— Hm, de fapt am plecat înainte şi el a venit după mine. Mă... ăă... dusesem să mă plimb pe lângă zid; aşa am dat peste Nala, am spus şi am scărpinat pisica pe cap.

S-a încolăcit lângă mine, a închis ochii şi a început să toarcă.

— De fapt, cred că ea m-a găsit pe mine. Ideea e că m-am suit pe zid pentru că mă gândeam că nu poate să se dea jos, iar apoi, n-o să-ţi vină să crezi, mi s-a părut că am văzut fantoma lui Elizabeth, şi pe urmă au apărut aproape-fostul meu prieten de la liceul South Intermediate, Heath, şi fosta mea cea mai bună prietenă.

— Poftim? Cine? Mai încet! Începe cu faza cu fantoma lui Elizabeth!

Am clătinat din cap şi am mestecat. I-am spus printre muşcături:

— A fost tare ciudat şi înfricoşător. Stăteam pe zid şi o mângâiam pe Nala şi privirea mi-a fost atrasă de ceva. M-am uitat în jos şi am văzut-o pe fata asta, stătea în picioare nu foarte departe de mine. S-a uitat în sus la mine cu ochii roşii şi strălucitori şi bag mâna în foc că era Elizabeth.

— Hai, mă! Ţi-a fost frică?

— Eram moartă de frică. Când m-a văzut a scos un ţipăt cumplit şi apoi a fugit.

— Eu aş fi turbat.

— Chiar am turbat, dar nu prea am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că au apărut Heath şi Kayla.

— Cum adică? Cum au reuşit să intre?

— Nu, nu au intrat, erau dincolo de zid. Cred că m-au auzit când încercam s-o liniştesc pe Nala, care şi-a ieşit din minţi când a văzut fantoma lui Elizabeth, pentru că a venit repede la mine.

— Şi Nala a văzut-o? Am încuviinţat din cap. Stevie Rae s-a cutremurat.

— Atunci înseamnă că a fost acolo pe bune.

— Eşti sigură că a murit? am întrebat aproape şoptit. Nu cumva s-a comis o greşeală, iar ea este încă în viaţă şi dă târcoale şcolii?

Suna ciudat, dar nu mai ciudat decât faptul că eu văzusem cu adevărat o fantomă.

Stevie Rae a înghiţit în sec.

— A murit. Doar am văzut-o cum a murit. Toată clasa a văzut-o. Părea gata să izbucnească în lacrimi, iar cum subiectul ăsta mă băga în sperieţi, am abordat un altul mai puţin înspăimântător.

— Poate mă înşel. Poate că era o puştoaică cu ochi ciudaţi care semăna cu ea. Era întuneric şi brusc au apărut Heath şi Kayla.

— Care a fost treaba cu ei?

— Heath cică a venit să mă „umfle“ - am dat ochii peste cap - îţi vine să crezi aşa ceva?

— Sunt tâmpiţi la cap?

— Aşa se pare. A, şi apoi Kayla, fosta mea cea mai bună prietenă, mi-a dat de înţeles că umblă după Heath!

— Ce târfă! s-a stropşit Stevie Rae.

— Pe bune! Dar oricum, le-am spus să plece şi să nu mai calce pe aici, iar apoi m-am supărat şi în momentul ăla m-a găsit Erik.

— Aaa! A fost dulcic şi romantic?

— Mda, se poate spune şi aşa. Şi mi-a zis Z.

— Ooo, te alintă, ăsta e semn bun.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Şi apoi te-a condus până la dormitoare?

— Da, a zis că ar vrea să mă invite să mâncăm ceva, dar numai sala de recreere mai era deschisă şi nu aveam chef să mă duc iar acolo.

Rahat! Imediat ce am zis asta mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să spun atât de mult.

— A fost nasol cu Fiicele Întunericului?

Am privit-o pe Stevie Rae, cu ochii ei mari ca de căprioară, şi mi-am dat seama că nu puteam să-i spun de faza cu băutul sângelui. Cel puţin, nu deocamdată.

— Mai ştii ce sexy, frumoasă şi rafinată era Neferet? Stevie Rae a dat din cap.

— Afrodita a făcut cam ce-a făcut şi Neferet, numai că ea arăta ca o prostituată.

— Întotdeauna am fost de părere că este o fiinţă dezgustătoare, a zis colega mea şi a clătinat scârbită din cap.

— Mie-mi spui?

Am privit-o şi am izbucnit:

— Ieri, chiar înainte să mă conducă Neferet aici la dormitoare, am văzut-o pe Afrodita încercând să-i facă sex oral lui Erik.

— Nu se poate! Dumnezeule, ce scârboasă! Stai puţin, ai spus că încerca. Ce s-a întâmplat?

— El a refuzat şi a împins-o. I-a spus că n-o mai vrea. Stevie Rae a chicotit.

— Pun pariu că asta a făcut-o să-şi piardă minţile, aşa puţine cum sunt.

Mi-am amintit cum nu-l slăbea un moment, chiar şi când el spunea foarte clar că nu vrea.

— Să fiu sinceră, în mod normal mi-ar fi fost milă de ea, dacă nu ar fi fost aşa de... de..., m-am chinuit eu să găsesc cuvântul potrivit.

— Cotoroanţă infernală? mi-a sărit Stevie Rae în ajutor.

— Mda, cred că se poate spune aşa. Se poartă ca şi când ar fi dreptul ei să fie cât de rea şi de nesuferită vrea, iar noi trebuie să plecăm capul şi să o acceptăm.

Stevie Rae a încuviinţat din cap.

— Prietenele ei sunt la fel.

— Mda, am cunoscut şi eu trioul ăla de groază.

— Te referi la Războinica, Teribila şi Viespea?

— Exact. Ce-o fi fost în capul lor când şi-au luat numele astea oribile? am spus îndopându-mă cu covrigei.

— Au gândit la fel ca toate celelalte din grupul ei, că sunt buricul pământului şi de neatins pentru că scârba aia de Afrodita o să fie Mare Preoteasă.

Am spus cu glas tare cuvintele care mi-au răsunat în minte.

— Nu cred că Nyx va fi de acord cu aşa ceva.

— Ce vrei să spui? Deja sunt în grupul de privilegiate, iar Afrodita este conducătoarea Fiicelor Întunericului de când afinitatea ei a devenit evidentă, când era în clasa a cincea.

— Care e afinitatea ei?

— Are viziuni despre tragedii care urmează să se întâmple, s-a strâmbat Stevie Rae.

— Crezi că le inventează?

— Nu, în niciun caz! E foarte exactă. Însă eu cred, iar Damien şi gemenele sunt de acord cu mine, că, dacă are o viziune, vorbeşte despre ea numai dacă este surprinsă de persoane din afara grupului ei.

— Stai puţin, vrei să spui că ştie despre lucruri rele care urmează să se întâmple la timp ca să le poată opri, dar totuşi nu face nimic în sensul ăsta?

— Mda. Săptămâna trecută a avut o viziune în timpul mesei de prânz, dar cotoroanţele au făcut cerc în jurul ei şi au scos-o din sala de mese. Dacă Damien nu s-ar fi întâlnit cu ele din întâmplare, pentru că întârziase şi venea în fugă la masă, şi n-ar fi trecut printre ele să vadă că Afrodita avea chiar în momentul ăla o viziune, nu ar fi aflat nimeni niciodată. Şi probabil că un avion plin cu oameni s-ar fi prăbuşit.

M-am înecat cu un covrigel, dar am reuşit să exclam în timp ce tuşeam:

— Un avion plin cu oameni! Ce naiba s-a întâmplat?

— Mda, Damien şi-a dat seama că Afrodita are o viziune, aşa că s-a dus la Neferet. Afrodita a trebuit să-i spună că vedea un avion prăbuşindu-se imediat după decolare. Viziunea ei era aşa de clară, încât a putut să descrie aeroportul şi să citească numerele de pe coada avionului. Neferet s-a folosit de informaţia asta şi a sunat la aeroportul Denver. Au verificat încă o dată avionul şi au remarcat o problemă pe care n-o văzuseră înainte şi au spus că, dacă n-ar fi reparat defecţiunea, avionul s-ar fi prăbuşit imediat după decolare. Dar bag mâna în foc că Afrodita n-ar fi suflat o vorbă dacă nu o prindea, deşi ea a băgat o minciună gogonată că prietenele ei o scoteau din sala de mese pentru că ştiau că vrea să se ducă imediat la Neferet. Vax!

Era cât pe ce să spun că nu pot să cred că Afrodita şi cotoroanţele ei ar fi în stare să lase sute de oameni să moară cu bună ştiinţă, dar apoi mi-am adus aminte de chestia aia plină de ură pe care o spuseseră în noaptea aia: „Bărbaţii din specia umană sunt naşpa... Merită toţi omorâţi“ şi mi-am dat seama că nu fusese doar o vorbă-n vânt, că vorbiseră serios.

— Şi atunci de ce n-a minţit-o pe Neferet? Adică să-i spună numele altui aeroport, ori să spună aiurea numerele de pe avion, sau ceva de genul ăsta?

— Este aproape imposibil să minţi un vampir, mai ales când îţi pune o întrebare directă. Şi nu uita că Afrodita vrea mai mult ca orice pe lume să fie Mare Preoteasă. Dacă Neferet îşi dă seama că este aşa de crudă, planurile ei de viitor ar avea serios de suferit.

— Afrodita nu are cum să ajungă Mare Preoteasă. Este egoistă, haină şi nici prietenele ei nu sunt mai breze.

— Mda, mă rog, Neferet nu e de părerea asta şi i-a fost mentor. Am clipit, surprinsă.

— Pe bune? Şi n-a reuşit să vadă dincolo de faţada ei de rahat?

Nu se poate! Neferet e o tipă deşteaptă! Stevie Rae a ridicat din umeri.

— În preajma lui Neferet se poartă altfel.

— Da, dar totuşi...

— Şi în plus are o afinitate importantă, ceea ce înseamnă că Nyx are planuri mari cu ea.

— Sau este un diavol din iad şi îşi ia puterea de la partea întunecată. Pe bune, mă! Chiar n-a văzut nimeni Războiul Stelelor? Era greu de crezut că Anakin Skywalker avea să se dea cu partea întunecată, şi totuşi uite ce s-a întâmplat.

— Ăă, Zoey! Asta e din filme.

— O fi, dar eu cred că are dreptate.

— Păi, încearcă să-i spui asta lui Neferet.

Am mestecat din sendviş şi am meditat la asta. Poate că aşa ar trebui să fac. Neferet era prea deşteaptă să cadă în plasa Afroditei. Probabil că ştia deja că era ceva dubios cu cotoroanţele. Poate că cineva trebuia să se ducă la ea şi să-i spună ce se întâmplă.

— Şi a încercat vreodată cineva să-i spună lui Neferet de treaba cu Afrodita? am întrebat.

— Din câte ştiu eu, nu.

— De ce?

Stevie Rae a părut stânjenită.

— Păi, cred că ar suna mai degrabă a bârfă. Şi ce am putea să-i spunem lui Neferet? Că noi credem că e posibil ca Afrodita să nu spună că are viziuni, dar că singura noastră dovadă este că e o scârbă nesuferită?

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nu, nu cred că Neferet o să accepte asta. Şi în plus, dacă printr-o minune ne crede, atunci ce ar putea face? În niciun caz n-o s-o dea afară din şcoală, ca să ajungă pe stradă să tuşească până îşi dă duhul. Va continua să stea aici, înconjurată de gaşca aia de cotoroanţe şi de toţi tipii ăia care ar face orice pentru ea,

numai să le facă un semn cu mâna aia plină de gheare. Cred că nu merită efortul.

Stevie Rae avea dreptate, dar nu-mi plăcea. Chiar nu-mi plăcea deloc.

Lucrurile s-ar putea schimba dacă o novice mai puternică i-ar lua locul Afroditei la conducerea Fiicelor Întunericului.

Am tresărit cuprinsă de remuşcări, dar am disimulat cu o înghiţitură generoasă de suc. Ce naiba îmi trecea prin cap? Eu nu eram însetată de putere. Nu voiam să ajung Mare Preoteasă ori să mă trezesc prinsă la mijloc într-o bătălie stresantă cu Afrodita şi cu jumătate de şcoală, şi-n plus, cu jumătatea mai atractivă a şcolii. Tot ce voiam era să-mi găsesc locul în noua mea viaţă, un loc în care să mă simt ca acasă, un loc în care să mă adaptez şi să fiu ca oricare alta. Apoi mi-am amintit de fiorii pe care i-am simţit în timpul formării celor două cercuri, cum elementele păruseră să-mi şuiere prin corp şi ce efort trebuise să fac să rămân în cerc, în loc să mă alătur Afroditei la formarea lui.

— Stevie Rae, când se formează cercul, tu simţi ceva? am întrebat brusc.

— La ce te referi?

— Păi, de exemplu, când este invocat focul în cerc. Simţi vreo-dată arşiţa?

— No. Sincer, îmi place chestia cu cercul şi uneori, când Neferet se roagă, simt o undă de energie cum circulă prin cerc, dar atâta tot.

— Şi adică niciodată n-ai simţit o briză când invocă vântul sau mirosul ploii când invocă apa, sau iarba sub tălpi când invocă pământul?

— Da' de unde? Numai o Mare Preoteasă cu o mare afinitate faţă de elemente ar putea să simtă aşa ceva...

Brusc a amuţit şi a făcut ochii mari.

— Vrei să spui că tu simţi toate chestiile astea? Pe oricare dintre ele?

M-am agitat stânjenită.

— Poate.

— Poate! a chiţăit ea. Zoey, tu ai idee ce înseamnă asta? Am clătinat din cap.

— Chiar săptămâna trecută învăţam la ora de sociologie despre cele mai renumite Mari Preotese vampir din istorie. Nu a mai existat niciuna cu afinitate faţă de toate cele patru elemente de câteva sute de ani.

— Cinci, am spus timid.

— Toate cinci! Ai simţit şi spiritul!

— Cred că da.

— Zoey! E extraordinar. Nu cred să fi existat vreodată vreo Mare Preoteasă care să fi simţit toate cele cinci elemente.

A dat din cap spre Semnul meu.

— De la ăsta e. Ăsta înseamnă că eşti deosebită şi chiar eşti.

— Stevie Rae, poate să rămână între noi o vreme? Adică să nu le spunem nici măcar lui Damien şi gemenelor. Chestia e că... vreau să încerc să înţeleg ce se întâmplă. Simt că totul se întâmplă cu prea mare repeziciune.

— Zoey, acum ce să...

— Şi poate că mă înşel, am întrerupt-o iute. Dacă era de la emoţii, că nu mai participasem niciodată la un ritual? Îţi dai seama ce jenant ar fi să spui tuturor „ştiţi, eu sunt singura novice din toate timpurile care are o afinitate faţă de toate cele cinci elemente“ şi până la urmă să ne dăm seama că de fapt era de la emoţii?

Stevie Rae s-a strâmbat.

— Ştiu şi io, io cred că ar trebui să spui cuiva de chestia asta.

— Da, pentru ca apoi Afrodita şi gaşca ei să-mi râdă în nas dacă se dovedeşte că au fost închipuiri de-ale mele.

Stevie Rae a pălit.

— Ah, la naiba! Ai dreptate. Ar fi o chestie îngrozitoare. Promit să nu scot un sunet până nu eşti tu gata.

Reacţia ei a făcut să-mi amintesc de o chestie.

— Ia zi, ce ţi-a făcut Afrodita?

Stevie Rae şi-a coborât privirea în poală, şi-a împreunat mâinile, iar umerii i s-au cutremurat de parcă ar fi cuprins-o brusc un fior.

— M-a invitat să particip la un ritual. Nu eram de mult timp aici, numai de vreo lună, şi eram entuziasmată că grupul de privilegiate voia să mă alătur lor. A clătinat din cap cu privirea coborâtă încă. A fost o prostie din partea mea, dar nu prea cunoşteam pe nimeni încă şi m-am gândit că poate o să fie prietenele mele. Şi m-am dus. Dar nu voiau să fiu una dintre ele. Mă chemaseră ca să fiu... donatoare de sânge pentru ritualul lor. Mi-au zis chiar „frigider“, ca şi când n-aş fi fost bună la nimic altceva, decât să le ţin sângele proaspăt. Am plâns şi, când am refuzat, au râs de mine şi m-au dat afară. Aşa am dat peste Damien şi apoi peste Erin şi Shaunee. Erau împreună şi m-au văzut fugind din sala de recreere, aşa că au venit după mine şi m-au încurajat. De atunci suntem prieteni.

Şi-a ridicat în sfârşit privirea spre mine.

— Îmi pare rău. Voiam să-ţi spun mai înainte, dar ştiam că n-ar avea curajul să-ţi facă ţie una ca asta. Tu eşti prea puternică, iar Afrodita vrea să afle care e treaba cu Semnul tău. Şi, în plus, tu eşti destul de frumoasă încât să poţi fi din grupul lor.

— Dar şi tu eşti!

M-am gândit la Stevie Rae prăbuşită pe scaun ca Elliot... că beau din sângele lui Stevie Rae şi mi s-a făcut greaţă.

— Nu, eu sunt doar drăguţă. Eu nu sunt ca ele.

— Nici eu nu sunt ca ele! am strigat, ceea ce a făcut ca Nala să se trezească şi să mârâie la mine neliniştită.

— Ştiu că nu eşti ca ele. Nu asta am vrut să zic. Voiam doar să spun că ştiu că vor să faci parte din grupul lor, aşa că nu au să încerce să te folosească în felul ăsta.

De fapt nu era aşa, au încercat să mă păcălească şi au făcut tot posibilul să mă bage în sperieţi. Bine, dar de ce? Stai puţin! Ştiu ce aveau de gând. Erik a spus că prima oară când a băut sânge nu i-a plăcut absolut deloc şi a fugit afară să verse. Eu eram aici de numai două zile. Voiseră să facă ceva care să mă dezguste atât de tare, încât să mă alunge pentru totdeauna de la ritualul lor.

Nu voiau să fiu o Fiică a Întunericului, dar nici nu voiau să-i spună lui Neferet că nu mă vor. În schimb, încercaseră să facă în aşa fel încât să refuz eu să mă alătur lor. Cine ştie din ce motiv pervers, zbira aia de Afrodita voia să mă ţină departe de Fiicele Întunericului. Întotdeauna m-au enervat zbirii, ceea ce însemna că, din nefericire, ştiam ce am de făcut.

Ah, rahat! Aveam să mă alătur Fiicelor Întunericului.

— Zoey, eşti supărată pe mine? a întrebat Stevie Rae cu un glas abia şoptit.

Am clipit, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Bineînţeles că nu! Ai avut dreptate. Afrodita nu a încercat să facă din mine o donatoare de sânge.

Am băgat în gură şi ultima bucăţică de sendviş şi am mestecat iute.

— Sunt ruptă de oboseală. N-ai vreo cutie în care Nala să-şi facă nevoile, ca să pot să dorm şi eu pe urmă un pic?

Stevie Rae s-a luminat dintr-odată şi a sărit din pat cu veselia-i caracteristică.

— Ia uite!

Efectiv a ţopăit până la marginea încăperii şi a ridicat în sus o sacoşă mare verde, pe care era scris cu litere albe îngroşate FELICIAS SOUTHERN AGRICULTURE STORE, 2616 S. HARVARD, TULSA. Din ea a trântit pe podea o cutie cu nisip, farfuriuţe pentru mâncare şi apă,

o cutie de mâncare pentru pisici Friskies (cu protecţie extra pentru ghemotoacele de blană) şi o pungă cu nisip.

— De unde ai ştiut?

N-am ştiut. Era în faţa uşii noastre când m-am întors de la cină.

A băgat mâna în fundul sacoşei şi a scos un plic şi o zgărduţă superbă roz, cu ţinte micuţe de jur împrejur.

— Uite, asta e pentru tine.

Mi-a dat plicul pe care era scris numele meu, timp în care ea a convins-o pe Nala s-o lase să-i pună zgărduţă. În plic, pe o hârtie scumpă, sidefie era scris un singur rând, cu litere frumoase şi neîntrerupte.

„Skylar mi-a spus că vine.“

Era semnat cu o singură literă: N

Capitolul 20

Trebuia să stau de vorbă cu Neferet. Mi-a dat asta prin cap în timp ce eu şi Stevie Rae mergeam în grabă la micul dejun, a doua zi de dimineaţă. Nu voiam să-i spun despre aşa-zisa reacţie ciudată pe care o avusesem la invocarea elementelor, nu că aş fi minţit-o pe Stevie Rae. Poate că era doar închipuirea mea. Dacă îi spun lui Neferet şi mă pune să fac vreun test din ăla ciudat de afinitate (la cum e şcoala asta, cine ştie?) şi descoperă că nu am decât o imaginaţie debordantă? Nici prin gând nu-mi trecea să mă supun la aşa ceva. Aveam să-mi ţin gura până o să aflu mai multe pe tema asta. În acelaşi timp, nu voiam să-i spun că aveam senzaţia că văzusem fantoma lui Elizabeth. Doar nu voiam să creadă Neferet că sunt sărită de pe fix...? Neferet era de treabă, dar era adult şi parcă şi auzeam discursul cu „e în închipuirea ta pentru că ai trecut prin atâtea schimbări“ pe care avea să mi-l toarne dacă spuneam că am văzut o fantomă. Însă trebuia să-i zic despre chestia cu pofta de a bea sânge. (îhh... De ce mi se făcea greaţă când mă gândeam la asta, din moment ce îmi plăcuse atât de mult?)

— Crezi că o să vină cu tine la ore? a spus Stevie Rae şi a arătat spre Nala.

Am privit în jos; pisica stătea încolăcită la picioarele mele şi torcea fericită.

— Poate?

— Adică, dacă are voie? Am încuviinţat.

— Cum să nu? Pisicile au voie să umble peste tot.

— Hm, am făcut eu şi m-am aplecat s-o scarpin pe cap. Păi, atunci presupun că poate să umble peste tot cu mine, toată ziua.

— Eu mă bucur că nu e a mea, că din câte am văzut când s-a pornit ceasul cu alarmă, e genul care pune fundul pe toată perna.

Am râs.

— Asta cam aşa e. Habar n-am cum o fi reuşit aşa un ghemuleţ de pisicuţă să mă dea jos de pe pernă. - Am mai scărpinat-o puţin pe cap. - Hai s-o luăm din loc, că întârziem.

M-am ridicat cu bolul în mână şi mai că m-am ciocnit de Afrodita. Era, ca de obicei, flancată de Teribila şi de Războinica. Viespea nu era pe nicăieri (poate că azi dimineaţă făcuse duş şi o topise apa, hi, hi, hi). Zâmbetul maliţios al Afroditei mi-a amintit de un peşte piranha pe care îl văzusem la Jenks Aquarium când am mers anul trecut cu clasa în excursie la ora de biologie.

— Bună, Zoey! Vai, ai plecat aşa în grabă azi-noapte că nici n-am avut timp să-mi iau la revedere. Îmi pare rău că nu te-ai simţit bine. Păcat, dar Fiicele Întunericului nu sunt pentru toată lumea.

A aruncat o privire spre Stevie Rae şi s-a strâmbat dezgustată.

— De fapt, m-am simţit demenţial azi-noapte şi îmi place la nebunie rochia pe care mi-ai dat-o! am izbucnit eu entuziasmată. Mersi că m-ai invitat să mă alătur Fiicelor Întunericului. Accept fără cea mai mică reţinere.

Afroditei i-a îngheţat zâmbetul pe buze.

— Serios?

Am rânjit ca o bleagă.

— Serios! Când are loc următoarea întâlnire, ritual, mă rog, sau s-o întreb pe Neferet? În dimineaţa asta mă duc să vorbesc cu ea. Ştiu că o să fie încântată să audă ce bine m-ai primit azi-noapte şi că acum sunt şi eu o Fiică a Întunericului.

Afrodita a ezitat o clipă. Apoi a zâmbit din nou şi s-a adaptat perfect tonului meu bleg.

— Da, sunt sigură că Neferet se va bucura că ni te-ai alăturat, dar eu sunt conducătoarea Fiicelor Întunericului şi ştiu programul pe de rost, aşa că nu e nevoie s-o deranjezi pe ea cu întrebări prosteşti. Mâine sărbătorim Samhain. Să te îmbraci cu rochia ta.

A accentuat cuvântul „ta"; i-am zâmbit larg. Încercasem să o irit şi reuşisem.

— Ne întâlnim în sala de recreere imediat după cină, la ora patru şi jumătate fix dimineaţa.

— Super! O să vin.

— Bun, ce surpriză plăcută, a spus ea cu şiretenie.

Apoi, urmată de Teribila şi de Războinica, şocate amândouă, a ieşit din bucătărie.

— Cotoroanţe infernale, am spus printre dinţi. Am aruncat o privire spre Stevie Rae, care mă privea împietrită.

— Te mai duci cu ele? a murmurat ea.

— Nu e ce crezi tu. Hai, îţi explic în drum spre şcoală.

Am pus farfuriile de la micul dejun în maşina de spălat vase şi am mânat-o de la spate din sufragerie pe Stevie Rae, redusă la tăcere. Nala păşea neauzită în urma noastră, sâsâind din când în când la câte vreo pisică ce îndrăznea să umble prea aproape de mine pe trotuar.

— Mă duc în recunoaştere, cum ai spus tu aseară, i-am destăinuit.

— Nu. Nu-mi place aşa, s-a opus ea şi a clătinat din cap atât de tare, încât părul ei scurt s-a agitat nebuneşte.

— N-ai auzit de vechiul proverb care spune „ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape"?

— Da, da'...

— Asta fac, nimic mai mult. Prea face Afrodita numai ce vrea pipota ei. E rea, e egoistă şi nu are calităţile necesare pentru o Mare Preoteasă a lui Nyx.

Stevie Rae a făcut ochii mari.

— Şi tu vrei să o împiedici?

— O să încerc. Când am spus asta, semiluna safirie de pe frunte mi-a fremătat.

— Mulţumesc pentru lucrurile pe care mi le-ai adus pentru Nala, am zis.

Neferet şi-a ridicat privirea din lucrarea pe care o corecta şi mi-a zâmbit.

— Nala, i se potriveşte numele acesta, dar de mulţumit, trebuie să-i mulţumeşti lui Skylar, nu mie. El m-a anunţat că vine.

Apoi s-a uitat la ghemul de blană roşcată care mi se încurca nerăbdător printre picioare.

— Este foarte legată de tine. - Şi-a ridicat privirea şi m-a privit drept în ochi. - Spune-mi, Zoey, îi auzi vreodată vocea în minte sau ştii exact unde este, chiar şi atunci când nu este cu tine în cameră?

Am clipit. Neferet se gândea că poate am o afinitate faţă de pisici!

— Nu, ăă, nu-i aud vocea în mintea mea. Dar mi se văicăreşte foarte mult. Şi nici n-aş putea să spun dacă ştiu unde e când nu e cu mine pentru că nu se dezlipeşte niciodată de mine.

— Este încântătoare.

Neferet i-a făcut cu degetul Nalei şi i-a spus:

— Vino la mine, copilă.

Nala a pornit imediat, s-a apropiat tiptil şi a sărit pe biroul lui Neferet, împrăştiind peste tot hârtiile.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău, Neferet. Am dat s-o înşfac pe Nala, dar Neferet mi-a făcut semn s-o las. A scărpinat-o pe Nala pe cap, iar ea a închis ochii şi a început să toarcă.

— Pisicile sunt întotdeauna binevenite, iar hârtiile se pot aranja. Bun, despre ce voiai să-mi vorbeşti, Pasăre Zoey?

A folosit numele cu care mă alinta bunica şi am simţit o împunsătură în inimă. Mi s-a făcut aşa de dor de ea, încât am strâns din ochi ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Ţi-e dor de acasă? m-a întrebat Neferet cu blândeţe.

— Nu, nu prea. Numai de bunica, dar am fost aşa de luată cu treburile, încât cred că abia acum mi-am dat seama, am spus vinovată.

— Nu ţi-e dor părinţii tăi.

Nu o formulase ca pe o întrebare, dar am simţit nevoia să-i răspund.

— Nu. De fapt, nu se poate spune că am tată. Ne-a părăsit când eram mică. Mama s-a recăsătorit acum trei ani şi... ce să spun...

— Mie poţi să-mi spui. Îţi promit că am să înţeleg, m-a liniştit Neferet.

— Îl urăsc! am spus mai plină de ură decât mă aşteptasem să simt de fapt. De când a intrat în „familia" noastră - am accentuat cuvântul cu sarcasm - totul a fost aiurea. Mama s-a schimbat complet. E ca şi când nu mai poate fi mama mea dacă este soţia lui. Nu mă mai simt ca acasă acolo de foarte mult timp.

— Mama a murit când aveam eu zece ani. Tatăl meu nu s-a recăsătorit, în schimb a început să mă folosească pe mine drept soţie. De la zece ani şi până când m-a salvat Nyx însemnându-mă, la vârsta de cincisprezece ani, a tot abuzat de mine.

Neferet a tăcut o clipă şi m-a lăsat să înţeleg pe deplin gravitatea spuselor ei, înainte să continue.

— Deci vezi, atunci când spun că înţeleg ce înseamnă să fie insuportabil de trăit acasă nu spun vorbe în vânt.

— E îngrozitor.

Nu ştiam ce altceva să spun.

— Aşa a fost la vremea aceea. Acum este doar o altă amintire. Zoey, fiinţele umane din trecutul tău şi chiar şi cele din prezent şi din viitor vor deveni din ce în ce mai

puţin importante pentru tine, până când, în cele din urmă, vei mai simţi foarte puţin pentru ele. Vei înţelege mai bine asta pe măsură ce te Transformi.

În vocea ei se simţea o indiferenţă rece care mi-a dat un sentiment ciudat şi am spus, cuvintele ieşind parcă de la sine:

— Nu vreau să nu mai ţin la bunica.

— Bineînţeles că nu. - Redevenise caldă şi înţelegătoare. - Este doar ora nouă seara; ce-ar fi s-o suni? Poţi să întârzii la ora de artă teatrală. O voi anunţa pe profesoara Noian că te-am învoit eu.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea. Dar nu despre asta am venit să vorbesc cu tine. - Am tras aer adânc în piept. - Azi-noapte am băut sânge.

Neferet a dat din cap.

— Da, deseori Fiicele Întunericului amestecă sângele unui novice cu vinul de la ritual. Tinerilor le place să facă acest lucru. Te-a necăjit foarte tare, Zoey?

— Hm, abia apoi am aflat. Şi atunci chiar că m-a necăjit. Neferet s-a încruntat.

— A fost imoral din partea Afroditei să nu-ţi spună dinainte. Ar fi trebuit să poţi alege dacă să participi sau nu. Am să vorbesc eu cu ea.

— Nu! am spus parcă puţin prea repede, apoi m-am străduit să-mi calmez tonul vocii. Nu, chiar nu este nevoie. Mă ocup eu de asta. Am hotărât să mă alătur Fiicelor Întunericului, aşa că nu aş vrea să pornesc pe picior greşit şi să dau impresia că încerc să-i creez Afroditei probleme.

— Probabil că ai dreptate. Afrodita este uneori destul de temperamentală şi am încredere că eşti capabilă să te ocupi tu singură de asta, Zoey. Ne place să-i încurajăm pe novici să-şi rezolve singuri problemele pe care le au unii cu ceilalţi ori de câte ori e posibil.

M-a studiat, vizibil preocupată.

— Este normal ca primele înghiţituri de sânge să ţi se pară departe de a fi delicioase. Dacă ai fi fost aici de mai mult timp, ai şti deja.

— Nu asta este problema. A... a avut un gust tare bun. Erik mi-a spus că reacţia mea a fost neobişnuită.

Neferet a înălţat din sprâncenele ei perfecte.

— Da, chiar aşa şi este. Te-ai simţit ameţită şi euforică?

— Da, şi una, şi alta, am spus domol. Neferet a aruncat o privire spre Semnul meu.

— Eşti unică, Zoey Redbird. Hm, cred că ar fi cel mai bine să te scot de la cursul acesta de sociologie şi să te mut la un nivel superior.

— Aş prefera să n-o faci, am replicat iute. Deja mă simt ca o ciudăţenie a naturii pentru că se uită toţi la Semnul meu şi stau cu ochii pe mine să vadă dacă fac ceva dubios. Dacă mă muţi într-o clasă în care copiii sunt aici de trei ani, chiar că o să creadă că sunt o ciudăţenie.

Neferet a şovăit, iar în timp ce se gândea, a scărpinat-o pe Nala pe cap.

— Înţeleg ce vrei să spui, Zoey. Nu mai sunt adolescentă de mai bine de o sută de ani, dar vampirii au memoria bună şi îmi amintesc cum este să te Transformi. - A oftat. - Bun, ce-ar fi să facem un compromis? Te las să studiezi sociologia de clasa a treia, dar vreau să-ţi dau manualul după care învăţăm la nivelul superior şi tu trebuie să accepţi să citeşti câte un capitol pe săptămână şi să-mi promiţi că o să discuţi cu mine despre orice întrebare ai.

— S-a făcut, am răspuns.

— Ştii, Zoey, pe măsură ce te Transformi, devii la propriu o fiinţă cu totul nouă. Noi, vampirii, nu suntem umani, deşi suntem omenoşi. Poate că acum ţi se pare condamnabil, dar dorinţa ta de sânge este la fel de normală în această nouă viaţă cum era şi dorinţa ta de -

a făcut o pauză şi a zâmbit - a bea cola în viaţa ta de dinainte.

— Doamne! Chiar ştii tot?

— Nyx a fost generoasă cu mine. Pe lângă afinitatea mea faţă de adorabilele noastre feline şi capacitatea de a vindeca, mai am şi intuiţia.

— Poţi să-mi citeşti gândurile? am întrebat temătoare.

— Nu tocmai, dar ghicesc ici-colo câte ceva. De exemplu, ştiu că azi-noapte s-a mai întâmplat un lucru despre care trebuie să-mi povesteşti.

Am respirat adânc.

— După ce am aflat despre chestia cu sângele, m-am necăjit şi am fugit din sala de recreere. Aşa am găsit-o pe Nala. Era într-un copac foarte aproape de zidul şcolii. Credeam că nu poate să coboare şi m-am suit pe zid să o dau jos şi, ce să zic, în timp ce vorbeam cu ea au dat peste mine doi amici de la fosta mea şcoală.

— Şi ce s-a întâmplat?

Mâna lui Neferet a rămas nemişcată; a încetat să o mai mângâie pe Nala, îmi acorda acum toată atenţia.

— N-a fost prea bine. Erau... erau varză, erau drogaţi şi beţi. Ah, nu voisem s-o spun şi pe asta!

— Au încercat să-ţi facă rău?

— Nu, nicidecum. Era cea mai bună prietenă a mea de pe vremuri, împreună cu aproape-fostul meu prieten.

Neferet a ridicat din nou din sprâncene.

— Ne despărţisem de mult, dar încă ne mai plăceam unul pe celălalt.

A dat din cap, semn că înţelege.

— Continuă!

— Kayla şi cu mine ne-am cam certat. Mă vede schimbată şi cred că şi eu o văd schimbată pe ea. Niciuneia dintre noi nu-i place noua imagine a celeilalte.

Atunci când am spus asta, mi-am dat seama că este adevărat. De fapt, K nu se schimbase, să fiu sinceră se

purtase exact la fel ca de obicei. Problema era că treburile astea minore, pe care până acum nu le băgăm în seamă, ca de exemplu pălăvrăgeala ei fără sens şi răutăţile, deveniseră dintr-odată prea iritante ca să le mai ignor.

— În orice caz, ea a plecat şi eu am rămas singură cu Heath. Am făcut o pauză, pentru că nu ştiam cum să continui. Neferet a mijit ochii.

— Ai simţit nevoia să-i sugi sângele.

— Da, am spus eu abia şoptit.

— Ai băut din sângele lui, Zoey? Vocea ei a căpătat tonalităţi înalte.

— Am gustat numai un pic. L-am zgâriat fără să vreau, dar când i-am simţit pulsul, mi-a... mi-a venit să-l zgârii.

— Deci nu ai băut din rană?

— Aşa voiam, dar s-a întors Kayla şi ne-a întrerupt. Ea şi-a ieşit din minţi şi aşa l-am convins în sfârşit pe Heath să plece.

— Nu voia?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu voia. - Simţeam că-mi vine din nou să plâng.

— Neferet, îmi pare atât de rău! N-am vrut. Nici măcar nu eram conştientă de ce fac până n-a ţipat Kayla.

— Sigur că nu ţi-ai dat seama ce se întâmplă. Cum s-ar putea cineva aştepta de la o novice care tocmai a fost însemnată să ştie despre pofta de sânge?

Mi-a atins braţul cu un gest matern, de încurajare.

— Probabil că nu l-ai Impregnat.

— Impregnat?

— Asta se întâmplă deseori când vampirii beau direct de la fiinţele umane, în special dacă există o legătură între ei, anterioară momentului în care vampirul îi bea sângele. De aceea le este interzis novicilor să bea sânge uman. De fapt, şi adulţii vampir sunt descurajaţi să se

hrănească din fiinţele umane. Există o întreagă grupare de vampiri care consideră că nu este un lucru moral şi care ar vrea să îl scoată în afara legii, a explicat ea.

O priveam şi în timp ce vorbea şi am văzut cum i se întunecă privirea. Expresia ei m-a neliniştit şi m-au cuprins fiorii. Apoi Neferet a clipit, iar ochii ei au redevenit cei dinainte. Sau poate întunecimea lor stranie a fost doar rodul imaginaţiei mele?

— Însă mai bine lăsăm această discuţie pentru ora de sociologie de clasa a şasea.

— Şi ce fac cu Heath?

— Nimic. Să mă anunţi dacă încearcă să ia din nou legătura cu tine. Dacă te sună, să nu-i răspunzi. Dacă începi să-l Impregnezi măcar cu sunetul vocii tale, îl va afecta şi va acţiona ca o ispită ca să îl ademenească spre tine.

— Pare desprins din Dracula, am mormăit.

— N-are nici-o legătură cu cartea aia nenorocită! a izbucnit ea. Stoker a denigrat vampirii, ceea ce a cauzat seminţiei noastre nenumărate neplăceri cu fiinţele umane.

— Îmi pare rău, nu am vrut să…

A dat din mână, ca pentru a alunga spusele mele.

— Nu, nu ar fi trebuit să-mi vărs asupra ta frustrările legate de cartea nesăbuitului acela bătrân. Şi nu-ţi face griji în legătură cu Heath! O să fie bine. Ai spus că fuma şi bea? Presupun că te referi la marijuana?

Am încuviinţat.

— Dar eu nu fumez, am adăugat. De fapt, nici el, nici Kayla nu aveau obiceiul ăsta. Nu înţeleg ce li se întâmplă. Presupun că au început să umble cu vreun drogat din ăla de fotbalist de la echipa Union şi niciunul dintre ei nu are suficientă minte încât să refuze.

— Hm, este posibil ca reacţia lui faţă de tine să fi avut mai mult de-a face cu faptul că era drogat decât cu o posibilă Impregnare.

A făcut o pauză, a scos un caiet de notiţe din sertar şi mi-a dat un creion.

— Pentru mai multă siguranţă, ce-ar fi să scrii numele complet şi adresa prietenilor tăi? A, şi scrie şi numele fotbaliştilor de la Union dacă le ştii.

— De ce ai nevoie de numele lor? - Am simţit un gol în stomac. - Nu îi suni pe părinţii lor, nu?

Neferet a râs.

— Sigur că nu. Nu mă priveşte purtarea urâtă a adolescenţilor umani. Ţi le cer ca să-mi pot canaliza gândurile asupra grupului lor şi poate aşa reuşesc să depistez urmele unei posibile Impregnări la vreunul dintre ei.

— Şi dacă este aşa, ce se întâmplă? Ce i se întâmplă lui Heath?

— Este copil încă, iar Impregnarea va fi cu siguranţă slabă, aşa că timpul şi depărtarea ar trebui să o facă să dispară până la urmă. Dacă într-adevăr este complet Impregnat, aceasta se poate destrăma.

Mă pregăteam să-i spun să facă ce ştie ea şi să destrame Impregnarea, însă a continuat:

— Niciuna dintre modalităţi nu este plăcută.

— A, am înţeles.

Am scris numele şi adresa Kaylei şi pe a lui Heath. Habar n-aveam unde stau tipii de la Union, dar mi-am amintit numele lor. Neferet s-a ridicat şi s-a dus în spatele clasei ca să ia un manual gros, al cărui titlu era „sociologie - nivel avansat“, scris cu litere argintii.

— Începi cu capitolul întâi şi aşa, puţin câte puţin, până la sfârşit. Până îl termini vom considera că aceasta este tema ta, în loc de cea pe care o dau celorlalţi din clasă la introducere în sociologie.

Am luat cartea. Era grea, iar coperta ei părea rece în mâna mea fierbinte, stăpânită de emoţii.

— Dacă ai orice întrebare, vino imediat la mine să vorbim. Dacă nu sunt aici, poţi să mă cauţi în

apartamentul meu din Templul lui Nyx. Intri pe uşa principală şi o iei pe scările de la dreapta. Eu sunt singura preoteasă din şcoală în momentul de faţă, aşa că tot etajul doi este al meu. Şi nu-ţi face griji că ai putea să mă deranjezi. Eşti învăţăcelul meu, aşa că e de datoria ta să mă deranjezi, a spus ea cu un zâmbet cald.

— Îţi mulţumesc, Neferet.

— Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji. Porţi atingerea lui Nyx, iar zeiţa are grijă de ai ei. - M-a îmbrăţişat. - Eu mă duc să-i spun profesoarei Noian de ce întârzii. Hai, dă-i telefon bunicii tale de la telefonul de pe biroul meu.

M-a îmbrăţişat din nou şi apoi a închis încet uşa clasei în urma ei.

M-am aşezat la biroul ei şi m-am gândit ce extraordinară este şi de cât timp nu mă mai îmbrăţişase mama aşa. Şi, dintr-un motiv sau altul, am izbucnit în plâns.

Capitolul 21

— Sărut mâna, bunico, eu sunt.

— A! Pasărea mea Zoey! Cum te simţi, drăguţo? Am zâmbit în telefon şi m-am şters la ochi.

— Mă simt bine, bunico. Doar că mi-e dor de tine.

— Mică păsărea, şi mie mi-e dor de tine. - A făcut o pauză şi apoi a continuat. – Te-a sunat mama ta?

— Nu.

Bunica a oftat.

— Ei, draga mea, poate că nu vrea să te deranjeze, acum că te acomodezi cu noua ta viaţă. I-am spus ce ştiam de la Neferet, că pentru tine zilele şi nopţile sunt inversate acum.

— Mulţumesc, bunico, dar nu cred că ăsta e motivul pentru care nu m-a sunat.

— Poate că a încercat, dar nu erai lângă telefon. Eu te-am sunat ieri pe mobil, dar mi-a intrat căsuţa vocală.

M-a cuprins un sentiment de vină. Nici măcar nu-mi verificasem mesajele de pe telefonul mobil.

— Am uitat să-l pun la încărcat. Este în cameră. Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns, bunico.

Apoi, ca s-o fac să se simtă mai bine şi ca să schimb subiectul, am spus:

— O să mi-l verific când mă întorc în cameră. Poate că mama chiar m-a sunat.

— Poate că da, drăguţă. Ei, ia spune, cum este pe acolo?

— E bine. Adică sunt multe lucruri care îmi plac. Orele sunt demenţiale. Auzi, bunico, fac până şi scrimă şi călărie.

— Minunat! Ţin minte ce tare îţi plăcea s-o călăreşti pe Bunny.

— Şi am şi-o pisică!

— O, Pasăre Zoey, ce mă bucur! Întotdeauna ţi-au plăcut pisicile. Te-ai împrietenit cu ceilalţi copii?

— Da, cu colega mea de cameră, Stevie Rae; este extraordinară. Şi deja îmi plac şi prietenii ei.

— Şi atunci, dacă totul merge bine, de ce plângi?

Trebuia să-mi dau seama că nu pot să mă ascund de bunica.

— Problema e... că unele lucruri pe care le presupune Transformarea sunt foarte greu de îndurat.

— Te simţi bine? - I-am simţit îngrijorarea în voce. - Te mai doare capul?

— Nu, nu are legătură cu asta. Doar că..., m-am oprit.

Voiam să-i povestesc; simţeam aşa de tare nevoia să-i mărturisesc, încât îmi venea să explodez, dar nu ştiam cum să-i spun. Şi mi-era teamă, teamă că n-o să mă mai iubească. Doar mama încetase să mă mai iubească, nu? Sau cel puţin mă dăduse la schimb pentru un nou soţ, ceea ce în anumite privinţe era mai rău decât să nu mă mai iubească. Ce mă fac dacă mă părăseşte şi bunica?

— Pasăre Zoey, ştii că mie poţi să-mi spui orice, a spus ea cu blândeţe.

— E aşa de greu, bunico.

Mi-am muşcat buzele ca să nu mă pun pe plâns.

— Uite, atunci te ajut eu. Nimic din ce mi-ai spune nu m-ar putea face să nu te mai iubesc. Sunt bunica ta şi azi, şi mâine şi peste un an. Am să fiu bunica ta chiar şi după ce mă voi alătura strămoşilor noştri în lumea spiritelor, iar de acolo tot am să te iubesc, Mică Păsărea.

— Am băut sânge şi mi-a plăcut! am izbucnit eu. Fără nici-o ezitare, bunica a spus:

— Ei, drăguţo, nu asta fac vampirii de felul lor?

— Ba da, dar eu nu sunt vampir. Sunt novice doar de câteva zile.

— Eşti deosebită, Zoey. Întotdeauna ai fost. De ce s-ar schimba acum lucrurile?

— Da, dar eu nu mă simt deosebită. Mă simt ca o ciudăţenie a naturii.

— Şi nu uita! Tot tu eşti. Nu contează că ai fost însemnată. Nu contează că te Transformi. În adâncul tău este tot spiritul tău. Poate că pe afară arăţi ca un necunoscut pe care ţi se pare că nu-l cunoşti, dar este de-ajuns să priveşti în adâncul tău ca să descoperi sinele pe care îl ştii de şaisprezece ani.

— Un necunoscut pe care ţi se pare că-l cunoşti..., am şoptit. De unde ştii?

— Eşti copila mea, drăguţo. Eşti fiica spiritului meu. Nu este greu de înţeles cum te simţi, este cam cum îmi închipui eu că m-aş simţi.

— Mulţumesc, bunico.

— Cu mare drag, U-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Am zâmbit, încântată de sonoritatea cuvântului pentru „fiică“ în limba cherokee, atât de magic şi aparte, ca un titlu dăruit de o zeiţă. Dăruit de o zeiţă...

— Bunico, mai e ceva.

— Spune, Mică Păsărea.

— Cred că pot să simt cele cinci elemente atunci când se formează cercul.

— Dacă este adevărat, ţi s-a dat o mare putere, Zoey. Şi ştii foarte bine că o mare putere atrage după sine multă responsabilitate. Familia noastră are o istorie bogată în înţelepţi ai tribului, şamani şi tămăduitoare. Ai grijă, Mică Păsărea, să te gândeşti bine înainte să acţionezi. Zeiţa nu ţi-ar fi dat puteri deosebite din capriciu. Foloseşte-le cu grijă şi fă ca Nyx şi străbunii tăi să-şi reverse zâmbetul asupra ta.

— Am să mă străduiesc, bunico.

— Este singurul lucru pe care am să ţi-l cer vreodată, Pasăre Zoey.

— Mai este aici o fată cu puteri deosebite, dar ea este îngrozitoare. Este un zbir şi o mincinoasă. Bunico, eu cred... eu cred...

Am tras adânc aer în piept şi am mărturisit ceea ce mă frământase toată dimineaţa.

— Cred că eu sunt mai puternică decât ea şi că Nyx m-a însemnat ca să o înlătur de pe poziţia pe care o ocupă acum. Dar... dar asta ar însemna că trebuie să-i iau locul şi nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta, cel puţin deocamdată. Dacă o să fiu vreodată.

— Fă ce-ţi spune spiritul tău, Pasăre Zoey. - A şovăit o clipă, apoi a continuat. - Drăguţo, îţi mai aminteşti rugăciunea de purificare a neamului nostru?

M-am gândit puţin. Fusesem cu bunica de nenumărate ori la pârâiaşul din spatele casei ei şi fusesem martoră la îmbăierea ei ritualică în apa curgătoare, pe când rostea rugăciunea de purificare. Uneori coboram şi eu cu ea în pârâiaş şi rosteam împreună rugăciunea. Aceasta fusese prezentă de-a lungul întregii mele copilării, rostită la schimbarea anotimpurilor, înălţată ca mulţumire pentru bogata recoltă de levănţică sau pentru a întâmpina venirea iernii şi de fiecare dată când bunica trebuia să ia vreo decizie dificilă. Uneori nici nu ştiam de ce se purifică şi rosteşte rugăciunea. Pur şi simplu era veşnic prezentă în viaţa ei.

— Da, i-am spus. Mi-o amintesc.

— Ai undeva în şcoală vreo apă curgătoare?

— Nu ştiu, bunico.

— Ei, bine, dacă nu e, strânge un mănunchi de ierburi. Cele mai bune sunt salvia şi levănţica amestecate, dar poţi să foloseşti şi pin proaspăt, dacă nu ai încotro. Ştii ce ai de făcut, Pasăre Zoey?

— Să mă tămâiez începând de la picioare, apoi să urc în sus pe corp, pe faţă şi pe spate, am recitat eu pe de rost, de parcă aş fi fost din nou copil, când bunica îmi tot repeta obiceiurile neamului nostru.

— Apoi mă întorc spre răsărit şi rostesc rugăciunea de purificare.

— Bun, văd că-ţi aminteşti. Cere-i ajutorul zeiţei, Zoey. Cred că-şi va apleca urechea la tine. Poţi să faci asta mâine până la răsărit?

— Cred că da.

— Am să mă rog şi eu şi am să adaug şi glasul unei bunici pentru a-i cere zeiţei să te îndrume.

Dintr-odată m-am simţit mai bine. Bunica nu se înşela niciodată în astfel de lucruri. Dacă ea credea că o să fie totul bine, atunci sigur avea să fie aşa.

— Am să rostesc rugăciunea de purificare înainte de răsărit, îţi promit.

— Bravo, Mică Păsărea. Acum ar fi bine ca bătrâna să te lase în pace. Eşti în timpul orelor acum, nu?

— Mda, acum mă duceam la ora de artă teatrală. Bunico, încă ceva, tu n-o să fii niciodată bătrână.

— N-am să fiu cât timp îţi aud glasul tineresc, Mică Păsărea. Te iubesc, U-we-tsi a-ge-hu-tsa.

— Şi eu te iubesc, bunico.

Acum că vorbisem cu bunica simţeam că mi se luase o piatră de pe inimă. Viitorul încă mă speria şi îmi trezea nelinişte şi nici nu mă înnebuneam după varianta cu detronarea Afroditei. Ca să nu mai spun că habar n-aveam cum să procedez. Dar aveam un plan. Mă rog, poate nu era tocmai un plan, dar ştiam ce să fac. O să rostesc rugăciunea de purificare, iar apoi… apoi, mă mai gândesc eu ce să fac.

Mda, cred că o să meargă. Sau cel puţin aşa mi-am tot spus în timpul orelor de dimineaţă. Până la ora prânzului hotărâsem asupra locului în care să-mi desfăşor ritualul, sub copacul de lângă zid, unde o găsisem pe Nala. Mă gândisem la asta în timp ce mă îndreptam spre bufetul cu salate, în spatele gemenelor. Copacii, în special stejarii, erau consideraţi sacri de către tribul cherokee, aşa că mi se părea o alegere potrivită. În plus, era ferit şi uşor accesibil. Da, recunosc, Heath şi Kayla au dat de mine acolo, dar de data asta nu aveam

de gând să mai stau cocoţată pe zid şi nu îl vedeam eu pe Heath în stare să vină două zile la rând dis-de-dimineaţă, fie că fusese Impregnat, fie că nu. Ce Dumnezeu, era genul de om care doarme vara până la ora două după-amiaza, zi de zi. Era nevoie de două ceasuri deşteptătoare şi de ţipetele maică-sii ca să se trezească şi să meargă la şcoală. Categoric nu se mai trezea el încă o dată înainte să se lumineze de ziuă. Cred că o să aibă nevoie de câteva luni ca să se recupereze după ziua de ieri. Ba nu, probabil că se furişase afară din casă şi s-a întâlnit cu K (pentru ea fusese întotdeauna simplu ca bună ziua să se strecoare afară, că doar ai ei erau varză) şi stătuseră treji toată noaptea. Ceea ce însemna că nu se dusese la şcoală, se prefăcuse bolnav şi dormise non-stop două zile la rând. În orice caz, nu-mi făceam griji că ar putea să mai vină.

— Nu găseşti că porumbii ăştia pitici sunt înspăimântători? Ceva nu e în regulă cu trupuşoarele lor minuscule.

Am tresărit şi mai că am scăpat polonicul cu sos Ranch în vasul cu lichid alburiu; mi-am ridicat privirea şi am văzut ochii albaştri şi surâzători ai lui Erik.

— A, bună, am spus. M-ai speriat.

— Z, cred că deja îmi fac un obicei din a mă apropia pe furiş de tine.

Am tras un chicot nervos, conştientă că gemenele ne urmăreau fiecare mişcare.

— Pari să-ţi fi revenit după întâmplarea de ieri.

— Mda, nu e nici-o chestie. Mă simt bine. Şi de data asta nu mai mint.

— Şi în plus am auzit că te-ai alăturat Fiicelor Întunericului. Shaunee şi Erin au pufnit. Am avut grijă să nu mă uit la ele.

— Mda.

— E super. Grupul ăla avea nevoie de sânge proaspăt.

— Spui „grupul ăla“ de parcă n-ai face şi tu parte din el. Nu eşti şi tu un Fiu al Întunericului?

— Mdaa, dar nu e acelaşi lucru ca o Fiică a Întunericului. Noi suntem de frumuseţe acolo. E cam invers decât în lumea fiinţelor umane. Toţi tipii ştiu că rolul nostru este să arătăm bine şi s-o distrăm pe Afrodita.

Mi-am ridicat privirea spre el şi am văzut că ochii lui spuneau o altă poveste.

— Şi încă o faci, încă o mai distrezi pe Afrodita?

— Din câte ţi-am spus aseară, nu o mai fac, motiv pentru care nu mă mai consider membru al grupului. Sunt convins că m-ar da afară dacă n-ar fi chestia aia minoră cu monologurile.

— Ţi se pare minoră, din moment ce ai trezit interesul pe Broadway şi la Hollywood?

— Cam aşa ceva. - A făcut o grimasă. - Nu mă caracterizează, să ştii. Să joci teatru înseamnă să te prefaci. Eu nu sunt aşa de fapt. - S-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche. - De fapt, eu sunt tăntălău.

— Fii serios! Nu mai băga strâmbe! S-a prefăcut extrem de ofensat.

— Strâmbe? Nicidecum, Z. Nu bag nici-o strâmbă şi pot să ţi-o dovedesc.

— Cum să nu!

— Pot. Vino desearǎ cu mine la film. O să vedem filmul meu preferat din toate timpurile.

— Şi cum dovedeşte asta că e adevărat?

— E Războiul Stelelor, ăla vechi. Ştiu toate replicile din toate părţile. - S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit din nou. - Ştiu chiar să-l joc şi pe Chewbacca.

— Ai dreptate, chiar eşti tăntălău, am spus amuzată.

— Ţi-am zis eu.

Ajunseserăm la capătul bufetului cu salate şi m-a însoţit la masa la care se aşezaseră deja Damien, Stevie

Rae şi gemenele. Şi nu, nu încercau să disimuleze faptul că efectiv căscau gura la noi.

— Aşadar, vrei să vii... cu mine... deseară?

Îi auzeam pe toţi patru cum îşi ţin respiraţia, la propriu.

— Mi-ar face plăcere, dar în seara asta nu pot. Am... ăă, deja alte planuri.

— A. Bine. Atunci... data viitoare. Pa.

A dat din cap spre cei de la masă şi a plecat. M-am aşezat la masă sub privirile lor fixe.

— Ce-am făcut? am spus eu.

— Eşti complet sărită de pe fix, a decretat Shaunee.

— Mi-ai luat vorba din gură, geamăno, a completat-o Erin.

— Sper că ai avut motive serioase să-i dai papucii, a spus Stevie Rae. E clar că s-a simţit jignit.

— Credeţi că m-ar lăsa să-l îmbărbătez? a întrebat Damien, aruncând încă priviri visătoare în urma lui Erik.

— Lasă-te de goange, m-a sfătuit Erin.

— El nu e Mary Poppins, ca tine, i-a ţinut isonul Shaunee.

— Sst! a făcut Stevie Rae. - S-a întors spre mine şi m-a ţintuit cu privirea. - De ce l-ai refuzat? Ce poate fi mai important decât să ieşi cu el?

— S-o pun pe Afrodita cu botul pe labe, am răspuns fără ocolişuri.

Capitolul 22

— Nu zice rău, a spus Damien.

— A intrat în grupul Fiicelor Întunericului, a spus Shaunee.

— Poftim? a ţipat Damien, vocea lui urcând la vreo douăzeci de octave.

— Las-o în pace, a spus Stevie Rae imediat, sărindu-mi în apărare. Se duce în recunoaştere.

— Recunoaştere, pe naiba! Dacă s-a băgat în grupul Fiicelor Întunericului se poate spune că e în plin conflict cu inamicul, a declarat Damien.

— Chestia e că s-a băgat, a repetat Shaunee.

— Am auzit şi noi, a informat-o Erin.

— Hei, sunt şi eu pe aici, am spus.

— Şi ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Damien.

— Sincer, nu ştiu.

— Mai bine ţi-ai face un plan cât mai repede posibil, pentru că, dacă nu, cotoroanţele alea te mănâncă de vie, mi-a zis Erin.

— Mda, a aprobat-o Shaunee, muşcând exemplificator din salată.

— Ei, nu trebuie să se gândească singură la asta. Ne are şi pe noi, mi-a sărit în ajutor Stevie Rae, încrucişându-şi braţele pe piept şi fulgerându-le pe gemene cu privirea.

I-am zâmbit colegei mele de cameră în semn de „mulţumesc".

— Cam am o idee.

— Bun. Spune tare şi apoi o punem de un brainstorming împreună, m-a îndemnat Stevie Rae.

Toată lumea m-a privit nerăbdătoare. Am oftat:

— Bun, hm..., am început eu şovăitoare, de teamă să nu par fraieră, iar apoi am hotărât că aş putea să le

împărtăşesc la ce mă gândisem după ce vorbisem cu bunica, aşa că am spus dintr-o suflare:

— M-am gândit să rostesc o rugăciune străveche de purificare, bazată pe un ritual cherokee, şi să o rog pe Nyx să mă ajute să ticluiesc un plan.

Tăcerea s-a lăsat grea peste masa noastră. Într-un final Damien a aprobat:

— Nu e o idee rea să-i ceri ajutorul lui Nyx.

— Eşti cherokee? a întrebat Shaunee.

— Adevărul e că pari cherokee, a spus Erin.

— Alo! Numele ei de familie este Redbird. Normal că e cherokee, a întărit Stevie Rae pe un ton conclusiv.

— A, bine, a zis Shaunee, dar părea să se îndoiască.

— Eu cred că sunt şanse ca Nyx să mă asculte şi, poate, să-mi dea şi vreun indiciu despre cum ar trebui să procedez cu odioasa aia de Afrodita. - Mi-am privit fiecare prieten în parte. - Ceva din mine îmi spune că nu e bine s-o las să scape nepedepsită pentru toate măgăriile pe care le face.

— Lasă-mă să le zic şi lor, a sărit Stevie Rae dintr-odată. N-o să spună nimănui. Pe bune. Şi ţi-ar putea fi de ajutor dacă ştiu.

— Care mama mă-sii e treaba? a întrebat Erin.

— Ei, acum nu mai ai încotro, a intervenit şi Shaunee, arătând spre Stevie Rae cu furculiţa. Ştia că dacă spune asta te batem la cap până ne zici care e faza.

M-am încruntat la Stevie Rae, care a ridicat vinovată din umeri, mormăind:

— Scuză-mă!

Am coborât vocea, m-am aplecat înainte şi am început, fără tragere de inimă:

— Promiteţi să nu spuneţi nimănui.

— Promitem, au spus ei.

— Cred că atunci când stăm în cerc, simt toate cele cinci elemente.

Mormânt. Se uitau doar la mine cu ochii cât cepele, trei dintre ei şocaţi, iar Stevie Rae mândră de sine.

— Aha, acum mai credeţi că nu poate s-o detroneze pe Afrodita? le-a aruncat ea.

— Ştiam eu că Semnul tău arată aşa din altă cauză decât de la lovitura aia la cap! a conchis Shaunee.

— Mamă, a completat Erin. Asta e bârfă de prima mână.

— Nu trebuie să afle nimeni! am spus eu repede.

— Hai, mă, m-a liniştit Shaunee. Vrem doar să spunem că într-o bună zi asta o să fie o bârfă de prima mână.

— Noi ştim să aşteptăm să se coacă o bârfă de calitate, a întărit Erin.

Damien le-a ignorat pe amândouă.

— Nu cred că s-a vorbit vreodată despre o Mare Preoteasă care să fi avut o afinitate faţă de toate cele cinci elemente. - Pe măsură ce vorbea, Damien se înflăcăra din ce în ce mai tare. - Îţi dai seama ce înseamnă asta? - A continuat, fără să-mi lase timp să răspund. - Asta înseamnă că, teoretic, ai putea să fii cea mai redutabilă Mare Preoteasă vampir.

— Ăă? am făcut eu. Redutabilă?

— Tare, puternică, a explicat el în grabă. Chiar ai putea să o detronezi pe Afrodita!

— Astea da veşti bune! s-a bucurat Erin, în timp ce Shaunee o aproba entuziastă din cap.

— Şi atunci, ia spune, când facem chestia aia cu purificarea? m-a întrebat Stevie Rae.

— Facem? m-am mirat eu.

— Nu te lăsăm singură, Zoey, a spus ea.

Am deschis gura să protestez. Normal, nici măcar nu ştiam ce o să fac eu. Nu voiam ca prietenii mei să fie şi ei implicaţi în ceva care putea fi - să fiu sinceră, avea probabil să fie - un mare fâs. Însă Damien nu mi-a dat timp să le dau papucii.

— Ai nevoie de noi, a spus el fără ocolişuri. Chiar şi cea mai redutabilă Mare Preoteasă are nevoie de un cerc al ei.

— De fapt, nu mă gândisem să formez niciun cerc. Eu mă gândisem la un soi de rugăciune de purificare.

— Nu poţi să formezi cercul şi apoi să-ţi spui rugăciunea şi să-i ceri ajutorul lui Nyx? a întrebat Stevie Rae.

— Are sens ce spune, a spus Shaunee.

— Şi-n plus, dacă ai o afinitate faţă de cele cinci elemente, pun pariu că o să ne dăm seama când îţi formezi tu propriul cerc. Nu-i aşa, Damien? a întrebat Stevie Rae.

Privirile tuturor s-au îndreptat spre eruditul homosexual al grupului nostru.

— Da, pare să aibă sens, a fost el de acord.

Încă mai voiam să mă opun, deşi în adâncul sufletului mă simţeam uşurată, fericită şi recunoscătoare că prietenii mei voiau să fie alături de mine şi că nu aveau să mă lase să mă lansez de una singură în marea asta de necunoscute.

„Preţuieşte-i; sunt nestemate de-o mare însemnătate.“ Vocea cunoscută mie mi s-a insinuat printre gânduri şi mi-am dat seama că nu ar trebui să pun la îndoială noul meu instinct, care păruse să ia naştere atunci când Nyx m-a sărutat pe frunte şi mi-a schimbat definitiv Semnul şi viaţa.

— Bine. Uite, o să am nevoie de un mănunchi de ierburi. - M-au privit pierduţi şi mi-am continuat explicaţiile. - îmi trebuie pentru partea cu purificarea din ritual, pentru că nu am nici-o apă curgătoare la îndemână. Ştiţi voi altceva?

— Adică vreun izvor, vreun râu, ceva de genul ăsta? a întrebat Stevie Rae.

— Îhî.

— Ar fi un pârâiaş care curge prin curtea de lângă sala de mese şi se varsă undeva sub şcoală, a spus Damien.

— Nu e bine; e prea la vedere. Ne trebuie un mănunchi de ierburi. Cele mai bune sunt levănţica uscată şi salvia, amestecate, dar dacă n-avem, merge şi cu pin.

— Pot să-ţi fac eu rost de salvie şi de levănţică, a spus Damien. Ţin chestii din astea în magazia şcolii pentru orele de descântece şi ritualuri din clasa a cincea şi a şasea. Le spun că am venit să iau pentru că ajut pe cineva din clasele mai mari. Ce-ţi mai trebuie?

— Păi, în timpul ritualului de purificare bunica aducea întotdeauna mulţumiri celor şapte ţinte sacre pe care le cinsteşte neamul cherokee: miazănoapte, miazăzi, răsărit, apus, soare, pământ şi sine. Dar eu cred că am să adaptez rugăciunea la Nyx.

Mi-am muşcat buzele, gânditoare.

— Cred că e o idee bună, a zis Shaunee.

— Mda, a adăugat Erin. În fond, Nyx nu are legătură cu soarele. Ea simbolizează Noaptea.

— Cred că ar trebui să-ţi urmezi instinctul, m-a aprobat Stevie Rae.

— Unul dintre primele lucruri pe care le învaţă o Mare Preoteasă este să aibă încredere în sine, a continuat şi Damien.

— Bun, apoi mai am nevoie şi de o lumânare pentru fiecare dintre cele cinci elemente, am decretat.

— O nimica toată, a spus Shaunee.

— Mda, templul nu este niciodată încuiat şi sunt o grămadă de lumânări pentru ritual acolo.

— Şi n-are nimic dacă le luăm?

Nu părea o idee prea bună să furăm din templul lui Nyx.

— N-are nimic, dacă le ducem înapoi, a spus Damien. Altceva?

— Atât.

Cel puţin, aşa cred. La naiba, nu eram sigură. Nu se poate spune că ştiam ce fac.

— Când şi unde ne întâlnim? m-a întrebat Damien.

— După cină. Să zicem pe la cinci. Dar nu putem să mergem împreună. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca Afrodita sau oricare dintre Fiicele Întunericului să creadă că avem vreun soi de întâlnire şi să le trezim curiozitatea. Aşa că hai să ne întâlnim lângă stejarul ăla enorm de lângă zidul estic. - Le-am zâmbit şmechereşte. - E uşor de găsit dacă vă prefaceţi că tocmai aţi fugit de la un ritual al Fiicelor Întunericului din sala de recreere şi vreţi să scăpaţi de cotoroanţe.

— Pentru asta nu e nevoie să te prefaci prea mult, a replicat Shaunee.

Erin a pufnit.

— Bine, aducem marfa, a spus Damien.

— Mda, noi aducem marfa, iar tu adu redutabilitatea, m-a îndemnat Shaunee, aruncându-i lui Damien o privire plină de înţeles.

— Nu asta este forma corectă a cuvântului. Ştii, cred că ar trebui să mai pui şi tu mâna pe o carte. Poate aşa îţi îmbogăţeşti vocabularul.

— Ba, maică-ta trebuie să mai pună mâna pe o carte, a spus Shaunee, iar apoi ea şi Erin s-au topit de râs la gluma tare proastă cu „ba, pe-a mă-tii“.

Eu, una, mă bucuram că nu mai eram în centrul atenţiei şi aşa puteam să-mi mănânc în tihnă salata şi să mă gândesc relativ liniştită, în timp ce ei se ciorovăiau de mama focului. Mestecam şi încercam să-mi amintesc toate cuvintele din rugăciunea de purificare, când Nala a sărit pe bancă, lângă mine. M-a privit cu ochii ei mari, apoi s-a lipit de mine şi a început să toarcă asemenea unui motoraş. Nu ştiu cum a reuşit, dar m-a făcut să mă simt mai bine. Iar atunci când s-a sunat şi am plecat cu

toţii în grabă la ore, cei patru prieteni ai mei mi-au zâmbit, mi-au făcut complice cu ochiul şi au spus:

— Ne vedem, Z.

Şi ei m-au făcut să mă simt mai bine, deşi mi s-a strâns inima când am văzut ce repede preluaseră numele cu care mă alinta Erik.

Ora de spaniolă a trecut pe nesimţite şi am învăţat cum să spunem că ne plac sau nu ne plac diverse lucruri. M-a rupt la profe Garmy. Spunea că aceste lucruri o să ne schimbe viaţa. Me gusta gatos. (îmi plac pisicile.) Me gusta ir de compras. (îmi place să merg la cumpărături.) No me gusta cocinar. (Nu-mi place să gătesc.) No me gusta lavantar el gato. (Nu-mi place să spăl pisica.) Astea erau exemplele favorite ale profei Garmy şi am stat toată ora să dăm exemple cu preferinţele noastre.

Am încercat să nu mâzgălesc chestii de genul me gusta Erik... şi no me gusta el cotoroanzo Afrodita. Ei, sunt sigură că în spaniolă nu se spune „cotoroanzo“ la „cotoroanţă“, dar mă rog. În fine, a fost distractiv la oră şi chiar am înţeles ce s-a spus acolo. Ora de echitaţie nu a trecut chiar aşa de repede. A fost un lucru bun că a trebuit să strângem bălegarul din grajd, aşa am avut ocazia să mă gândesc şi am recitat întruna rugăciunea de purificare, dar ora aia chiar a părut să dureze şaizeci de minute. De data asta Stevie Rae nu a mai trebuit să vină după mine. Eram prea nerăbdătoare ca să pot pierde noţiunea timpului. Când s-a sunat, eu puneam la loc ţesala, bucuroasă că Lenobia mă lăsase iar s-o ţesăl pe Persephone şi îngândurată pentru că îmi spusese că ea credea că începând de săptămâna viitoare aş putea începe s-o călăresc. Am plecat în grabă de la grajduri, dorindu-mi să nu fi fost atât de târziu în lumea „reală“. Mi-ar fi plăcut tare mult să pot s-o sun pe bunica şi să-i spun ce bine mă descurc la ora de echitaţie.

— Ştiu ce pui la cale.

Jur că aproape m-am sufocat.

— Dumnezeule, Afrodita! Puteai să faci un zgomot, ceva! Te tragi cumva din păianjen? Mi-a stat inima în loc.

— Ce e? s-a pisicit ea. Ai conştiinţa încărcată?

— Hm, când vii pe furiş prin spate, oamenii au tendinţa să se sperie. N-are nici-o legătură cu conştiinţa.

— Aşa că n-o ai încărcată?

— Afrodita, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ştiu ce ai de gând să faci în noaptea asta.

— Tot nu ştiu despre ce vorbeşti. „Aa, rahat! Cum dracu' a aflat?"

— Toată lumea crede că eşti aşa de drăguţă şi aşa de inocentă şi toţi sunt al dracu' de impresionaţi de Semnul tău de ciudată. Mai puţin eu.

S-a întors spre mine şi ne-am oprit în mijlocul trotuarului. Şi-a mijit ochii ei albaştri şi a făcut o grimasă înfiorător de „cotoronţească". Hm! M-am întrebat, în treacăt, dacă gemenele erau conştiente de cât de exactă era porecla pe care i-o dăduseră.

— Indiferent ce căcaturi ai auzit, încă e al meu şi va fi întotdeauna al meu.

Am făcut ochii mari şi m-am simţit atât de uşurată, încât m-a făcut să râd. Se referea la Erik, nu la rugăciunea de purificare.

— Dumnezeule, parcă ai fi mama lui Erik. El ştie că îl verifici?

— Arătam cumva ca mama lui Erik când m-ai văzut pe hol lingându-i cocoşelul?

Deci ştia. Asta e. Presupun că discuţia asta era inevitabilă.

— Nu, nu arătai ca mama lui Erik. Arătai exact cum eşti, disperată, încercând fără pic de demnitate să te arunci în braţele unui tip care îţi spunea foarte clar că nu te mai vrea.

— Târfă ordinară! Nu permit nimănui să-mi vorbească aşa! A ridicat mâna şi, cu ghearele înainte, a încercat să mă zgârie pe faţă. Am avut senzaţia că lumea a stat pe

loc, iar noi două eram prinse într-o bulă în care totul se mişca cu încetinitorul. Am prins-o de încheietură şi am imobilizat-o cu uşurinţă, cu prea mare uşurinţă. Era ca un copil bolnav cuprins de furie, dar prea slab să poate face rău cuiva. Am ţinut-o aşa preţ de o clipă, privind-o în ochii încărcaţi de ură.

— Nu care cumva să mai încerci vreodată să mă loveşti. Nu sunt vreun puştan din ăla cu care faci tu pe zbirul. Bagă-ţi bine asta în cap, chiar acum. Nu mi-e frică de tine.

Apoi i-am dat drumul la încheietură cu un zvâcnet şi, spre marea mea uimire, am văzut-o cum se dă câţiva paşi înapoi, clătinându-se pe picioare.

M-a străfulgerat cu privirea, în timp ce-şi freca încheietura.

— Nu te mai deranja să vii mâine. Poţi să te consideri nepoftită şi nici nu mai eşti o Fiică a Întunericului.

— Serios? am replicat, incredibil de calmă. Ştiam că am un as în mânecă şi l-am etalat. Să înţeleg că vrei să-i dai explicaţii mentorului meu, Marea Preoteasă Neferet, vampirul căruia îi aparţine de fapt ideea intrării mele în rândurile Fiicelor Întunericului, că m-ai dat afară pentru că fostul tău prieten mă place?

S-a întunecat la faţă.

— A, şi te asigur că am să fiu complet devastată când Neferet o să mă întrebe ce s-a întâmplat.

M-am prefăcut că plâng şi suspin.

— Îţi dai seama ce presupune să faci parte dintr-un grup în care nimeni nu te înghite? a mârâit ea printre dinţii încleştaţi.

Am simţit un nod în stomac şi m-am străduit să nu observe că mă atinsese la coarda sensibilă. Da, ştiam exact cum e să faci parte dintr-un grup, chipurile dintr-o familie, şi să simţi că nimeni nu te înghite, dar Afrodita nu avea să afle. În loc de asta am zâmbit şi am spus cu glasul cel mai mieros de care eram capabilă:

— Dar de ce? Ce vorbeşti, Afrodita? Erik este şi el un Fiu al Întunericului şi nu mai târziu de azi la masa de prânz îmi spunea ce fericit este că fac şi eu parte din grupul Fiicelor Întunericului.

— N-ai decât să vii la ritual şi să te prefaci că eşti o Fiică a Întunericului. Dar ţine minte un lucru: Fiicele Întunericului sunt ale mele. Tu eşti cea care e în plus, cea pe care nimeni n-o înghite. Şi mai ţine minte un lucru: între mine şi Erik Night există o legătură pe care tu n-o vei înţelege niciodată. Nu este fostul meu. Tu n-ai rămas până la finalul jocului nostru de pe hol. A fost şi este în continuare exact cum vreau eu, al meu.

Şi-a fluturat părul lung şi blond şi a plecat înţepată.

O fracţiune de secundă mai târziu, din spatele unui stejar bătrân, aflat nu foarte departe de trotuar, a răsărit capul lui Stevie Rae, întrebătoare:

— A plecat?

— Slavă Domnului! - Am clătinat din cap spre Stevie Rae.

— Ce faci acolo?

— Glumeşti? Mă piteam. M-am scăpat pe mine de frică. Venisem să te caut şi v-am văzut certându-vă. Fată, chiar a încercat să te lovească!

— Afrodita asta nu e în stare să-şi controleze furia. Stevie Rae a râs.

— Ăă, Stevie Rae, acum poţi să ieşi de acolo.

Încă râzând, colega mea a ţopăit de pe un picior pe altul până la mine şi m-a luat de mâini.

— Chiar ai înfruntat-o!

— Cam aşa ceva.

— Iar acum chiar te urăşte de moarte.

— Chiar aşa.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta? m-a întrebat.

— Mda. Acum nu mai am încotro. O să trebuiască să o detronez.

— Mda.

Să fiu sinceră, ştiam că nu am încotro de mai dinainte ca Afrodita să încerce să mă zgârie pe faţă. Nu mai aveam încotro încă de când Nyx mă însemnase. Pe când eu şi Stevie Rae mergeam alături una de cealaltă în noaptea bogat luminată de felinare, vorbele zeiţei mi-au răsunat fără încetare în minte: „Eşti matură pentru vârsta ta, Pasăre Zoey. Crezi în tine şi vei găsi calea. Însă ţine minte, întunericul nu semnifică întotdeauna răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.“

Capitolul 23

— Sper să găsească şi ceilalţi locul, am spus, aruncând priviri înjur, pe când eu şi Stevie Rae aşteptam lângă stejarul cel uriaş.

— Parcă azi-noapte nu era aşa de întuneric.

— Nu era. În noaptea asta e înnorat şi nu prea răzbat razele lunii. Dar stai liniştită, că Transformarea asta face minuni cu vederea noastră nocturnă. La naiba, cred că văd la fel de bine ca Nala.

Stevie Rae a scărpinat pisica cu tandreţe pe cap, iar ea a închis ochii şi s-a pus pe tors.

— Ne găsesc ei.

M-am sprijinit îngrijorată de copac. Fusese tare bună mâncarea la cină, pui fript al naibii de bun, orez cu mirodenii şi mazăre fragedă. Un lucru era clar aici, se pricepeau la gătit. Da, totul fusese demenţial. Asta până să treacă Erik pe lângă masa noastră şi să mă salute. Chestia e că nu a fost la modul „salut, Zoey, încă te plac". Era genul de „salut, Zoey" şi cu asta basta. Îşi luase mâncare şi mergea cu alţi câţiva tipi despre care gemenele au zis că sunt super. Eu, una, nici nu i-am remarcat. Aveam treabă să mă uit după Erik. Au venit la masa noastră. Mi-am ridicat privirea spre el şi am zâmbit. M-a privit preţ de-o milisecundă, a spus „salut, Zoey" şi a trecut mai departe. Brusc, puiul n-a mai fost aşa de gustos.

— L-ai jignit. Poartă-te frumos cu el şi o să te invite iar la film, a spus Stevie Rae, readucându-mă cu tot cu gândurile mele în prezent, sub copac.

— De unde ştii că mă gândeam la Erik? am întrebat-o. Stevie Rae n-o mai mângâia pe Nala, aşa că m-am aplecat s-o scarpin pe cap până să înceapă să mi se văicărească.

— Pen'că eu, una, la asta m-aş gândi.

— Ştiu că ar trebui să mă gândesc la cercul pe care trebuie să-l formez, lucru pe care nu l-am mai făcut în viaţa mea, şi la ritualul de purificare pe care trebuie să-l duc la îndeplinire, nu la un băiat oarecare.

— Nu e un băiat oarecare. E un băiat pe cinste, m-a contrazis Stevie Rae cu accent, iar eu am izbucnit în râs.

— Vorbiţi despre Erik, nu? a întrebat Damien, făcându-şi apariţia din umbra zidului. Nu-ţi face griji! Am văzut eu cum te privea azi la masa de prânz. O să te invite din nou să ieşi cu el.

— Ascultă-l pe el, m-a sfătuit Shaunee.

— Este expertul grupului nostru într-ale penisului, a adăugat Erin, alăturându-li-se lângă copac.

— Nu eşti departe de adevăr, a spus Damien.

Am schimbat subiectul înainte să mă simt cuprinsă de tristeţe.

— Ai făcut rost de ce ne trebuie?

— A trebuit să fac eu amestecul de salvie şi levănţică. Sper că e bine cum le-am legat.

Damien şi-a scos din mâneca jachetei mănunchiul de ierburi uscate şi mi l-a înmânat. Era gros şi lung de vreo treizeci de centimetri; imediat am simţit dulceaţa bine cunoscută a florii de levănţică. Legase bine mănunchiul la un capăt, cu un soi de aţă foarte groasă.

— E perfect, i-am zâmbit eu.

A părut uşurat, iar apoi a dezvăluit timid:

— Am folosit aţă de-a mea de la goblen.

— Ţi-am mai spus că nu are de ce să-ţi fie ruşine că-ţi place să faci goblenuri. Eu cred că e un hobby drăguţ. Şi, în plus, eşti foarte priceput la asta, l-a liniştit Stevie Rae.

— De-ar fi fost şi tata de aceeaşi părere..., a oftat Damien. Nu puteam să sufăr tristeţea care i se simţea în glas.

— Poate mă înveţi şi pe mine. Întotdeauna mi-am dorit să învăţ să fac goblenuri, am trântit eu o minciunică

şi am observat cu satisfacţie cum Damien se luminează la faţă.

— Cu mare plăcere, Z, a spus el.

— Cum stăm cu lumânările? le-am întrebat pe gemene.

— Exact cum ţi-am spus. O nimica..., Shaunee şi-a desfăcut geanta şi a scos din ea o lumânare verde, una galbenă şi alta albastră, în suporturi de sticlă groasă de aceeaşi culoare.

— ... toată.

A mai scos din geantă o lumânare roşie şi una purpurie, aşezate şi ele în suporturi colorate.

— Bravo! Bun, să vedem. Hai să ne aşezăm aici, un pic mai departe de trunchi, dar destul de aproape încât să avem crengile deasupra capului.

M-au urmat la câţiva paşi de copac. Am aruncat o privire spre crengi. Ce să fac acum? Poate ar fi bine... M-am gândit puţin şi m-am luminat. Fără să meditez prea mult la modalitatea sau la motivul pentru care îmi venise aşa deodată, ori să analizez cunoaşterea intuitivă pe care o dobândisem brusc, pur şi simplu m-am lăsat purtată de ea.

— Am să-i dau fiecăruia dintre voi câte o lumânare. Apoi, exact cum s-a întâmplat la Ritualul Lunii pline al lui Neferet, veţi simboliza acel element. Eu voi fi spiritul.

Erin mi-a înmânat lumânarea purpurie.

— Eu am să fiu inima cercului. Voi aşezaţi-vă la locurile voastre, în jurul meu.

Fără cea mai mică ezitare, am luat lumânarea roşie de la Erin şi i-am dat-o lui Shaunee.

— Tu vei simboliza focul.

— Aş fi încântată. Doar ştie toată lumea ce focoasă sunt. A rânjit şi a luat-o în paşi de dans spre partea dinspre miazăzi a cercului.

Următoarea lumânare era cea verde. M-am întors spre Stevie Rae.

— Tu vei simboliza pământul.

— Verdele e culoarea mea preferată! a spus ea şi s-a dus să se aşeze vizavi de Shaunee.

— Erin, tu vei simboliza apa.

— Perfect. Mai demult îmi plăcea să stau pe spate în apă când simţeam nevoia să mă răcoresc.

Erin şi-a ocupat locul spre apus.

— Deci eu simbolizez aerul, a conchis Damien, luând lumânarea galbenă.

— Aşa este. Elementul tău deschide cercul.

— Da, cam cum mi-aş dori eu să pot să le deschid minţile oamenilor..., a spus el, luându-şi locul spre răsărit.

I-am zâmbit cu căldură.

— Mda, cam aşa ceva.

— Bun. Şi acum ce mai facem? a întrebat Stevie Rae.

— Păi, acum o să ne purificăm cu fumul de la mănunchiul de ierburi.

Mi-am lăsat lumânarea purpurie la picioare, ca să mă pot concentra asupra mănunchiului de ierburi. Mi-am dat ochii peste cap.

— La naiba! A adus careva chibrituri, o brichetă, ceva de aprins?

— Se înţelege, a spus Damien şi a scos o brichetă din buzunar.

— Mulţumesc, aer, am spus eu.

— Cu plăcere, Mare Preoteasă, a spus el.

Nu am zis nimic, dar, când m-a numit aşa, am simţit un fior de plăcere în tot corpul.

— Uite cum se foloseşte mănunchiul de ierburi, i-am zis, bucuroasă că vocea îmi suna mult mai calmă decât mă simţeam eu în realitate. M-am aşezat în faţa lui Damien şi am hotărât că ar trebui să pornesc de unde începe cercul. Conştientă că eram ca un ecou misterios al bunicii şi al învăţămintelor din copilărie, am început să le explic prietenilor mei cum trebuie procedat.

— Tămâiatul este modul ritual prin care se poate curăţa o persoană, un loc sau un obiect de energii negative, de spirite sau de influenţe. Ceremonia de tămâiere constă în arderea unor ierburi anume, sacre şi de răşină vegetală; apoi fie se trece un obiect prin fum, fie se împrăştie fumul în jurul unei persoane sau al unui loc. Astfel spiritul plantei purifică ceea ce a fost întinat, am conchis şi i-am zâmbit lui Damien. Sunteţi gata?

— Afirmativ, a spus Damien în stilul caracteristic.

Am aprins mănunchiul de ierburi şi am lăsat flacăra să ardă o clipă ierburile uscate, iar apoi l-am stins, astfel încât să nu rămână decât un jar fumegând. Am început să-l tămâiez pe Damien, începând de la picioare şi apoi urcând pe lângă corp, timp în care mi-am continuat explicaţia privind străvechea ceremonie.

— Este foarte important să nu uităm că le cerem spiritelor ierburilor sacre pe care le folosim să ne ajute şi că trebuie să le arătăm respectul cuvenit, recunoscându-le puterile pe care le au.

— Şi ce efecte au levănţica şi salvia? a întrebat Stevie Rae din partea opusă a cercului. Încă tămâindu-l pe Damien, i-am răspuns:

— Salvia albă este foarte des folosită în ceremoniile tradiţionale. Alungă energia negativă, spiritele şi influenţele. De fapt, şi salvia de deşert este bună, dar mie îmi place salvia albă pentru are un miros mai dulce.

Ajunsesem la capul lui Damien cu tămâiatul şi i-am zâmbit larg:

— Bravo, Damien, ai făcut o alegere bună.

— Uneori cred că am aptitudini de medium, a replicat Damien. Erin şi Shaunee au pufnit, dar noi nu le-am băgat în seamă.

— Bun, acum întoarce-te cu spatele să te tămâiez, i-am cerut. - S-a întors, iar eu am continuat. - Bunica mea pune întotdeauna şi levănţica în mănunchiurile ei de

ierburi. Sunt convinsă că unul dintre motive este faptul că are o cultură de levănţica.

— Ce tare! a spus Stevie Rae.

— Mda, e superb acolo. - I-am zâmbit peste umăr, dar am continuat să-l tămâiez pe Damien. - Celălalt motiv pentru care foloseşte levănţica este faptul că aceasta are darul de a restabili echilibrul şi de a crea o atmosferă relaxată. De asemenea, atrage energia pozitivă şi spiritele bune. - L-am atins pe Damien pe umăr ca să se întoarcă. - Am terminat cu tine.

Apoi am mers împrejurul cercului până am ajuns la Shaunee, care simboliza focul, şi am început s-o tămâiez şi pe ea.

— Spiritele bune? a scâncit Stevie Rae cu o voce de copil speriat. Nu ştiam că o să invocăm şi altceva în afară de elemente.

— Haide, Stevie Rae, a spus Shaunee, încruntându-se prin vălătucii de fum la Stevie Rae. Cum e posibil să fii vampir şi să-ţi fie frică de fantome?

— No, sună aiurea de tot, a spus Erin.

Mi-am aruncat privirea în partea opusă a cercului, spre Stevie Rae şi privirile ni s-au întâlnit preţ de o clipă. Amândouă ne-am gândit la întâlnirea mea cu fantoma lui Elizabeth, după toate probabilităţile, dar niciuna dintre noi nu părea dornică să vorbească despre asta.

— Eu nu sunt vampir. Încă. Sunt doar o novice, aşa că am voie să-mi fie teamă de fantome.

— Staţi puţin, Zoey nu se referă cumva la spirite cherokee? E posibil ca ele să nu bage în seamă o ceremonie ţinută de o adună-tură de vampiri novici a căror „neamerindianitate“ e mai puternică decât „cherokitatea“ Marii noastre Preotese, în raport de patru la unu, a spus Damien.

Am terminat şi cu Shaunee şi am trecut la Erin.

— Nu cred că are prea mare importanţă ce suntem pe dinafară, am zis, pătrunsă deodată de adevărul celor

spuse. Cred că ceea ce are cu adevărat importanţă este faptul că încercăm. Treburile stau cam aşa: Afrodita şi gaşca ei sunt dintre cei mai arătoşi şi mai talentaţi elevi din şcoala asta, iar Fiicele Întunericului ar trebui să fie un grup extraordinar. În schimb, noi le zicem „cotoroanţe“ şi în realitate sunt o adunătură de bătăuşi şi copii răsfăţaţi.

M-am întrebat cum de era Erik în grupul lor. Oare chiar nu dădea doi bani pe ei, după cum îmi spusese mie, sau era mult mai implicat decât atât, cum sugerase Afrodita?

— Sau puştani care au fost forţaţi să se alăture lor şi care sunt şi ei acolo să se afle în treabă, a spus Erin.

— Exact.

Mi-am alungat gândurile. Nu era momentul cel mai potrivit să visez la Erik cu ochii deschişi. Am terminat de tămâiat în jurul lui Erin, aşa că m-am dus la Stevie Rae şi m-am oprit în faţa ei.

— Vreau să spun că eu cred cu adevărat că spiritele strămoşilor mei ne aud şi mai cred că spiritul salviei şi al levănţicii o să ne ajute. Dar nu cred că are de ce să-ţi fie frică, Stevie Rae. Intenţia noastră nu este să le invocăm aici şi să ne folosim de ele ca să o luăm la şuturi pe Afrodita. - M-am oprit din tămâiat şi am adăugat: deşi fata asta are mare nevoie de câteva şuturi. Şi nici nu cred că dă târcoale vreo fantomă înspăimântătoare în noaptea asta, am spus cu hotărâre, apoi i-am dat lui Stevie Rae mănunchiul de ierburi, cerându-i:

— Acum tămâiază-mă şi tu pe mine.

A început să-mi imite gesturile, iar eu m-am relaxat şi m-am lăsat învăluită de mirosul bine cunoscut şi dulce al fumului.

— Adică nu le cerem să ne ajute s-o luăm la şuturi? a întrebat Shaune e vădit dezamăgită.

— Mu. Ne purificăm ca să-i putem cere lui Nyx să ne îndrume. Nu vreau s-o bat pe Afrodita. - Mi-am amintit ce bine mă simţisem când o împinsesem şi o pusesem la

locul ei. - Da, recunosc, ar putea să-mi placă, dar asta nu rezolvă problema cu Fiicele Întunericului. Stevie Rae terminase cu tămâiatul şi i-am luat mănunchiul, l-am frecat cu grijă şi l-am împrăştiat pe jos. Apoi m-am dus înapoi în mijlocul cercului, unde Nala stătea încolăcită ca un micuţ ghemotoc roşcat lângă lumânarea spiritului. Am privit împrejur la prietenii mei.

— Este adevărat că nu o înghiţim pe Afrodita, dar cred că e important să nu ne concentrăm pe lucruri negative, cum ar fi luatul la şuturi ori cum s-o dăm afară din grupul Fiicelor Întunericului. Aşa ar face ea dacă ar fi în locul nostru. Ce vrem noi este să îndreptăm lucrurile. E mai degrabă dreptate decât răzbunare. Noi suntem diferiţi de ea şi, dacă reuşim să-i luăm locul pe care îl ocupă în grupul Fiicelor Întunericului, şi el se va schimba.

— Vezi, de-aia o să fii tu Mare Preoteasă, iar eu şi Erin doar extrem de atractivele tale prietene intime. Pentru că noi suntem superficiale şi vrem doar să-i dăm bobârnace în căpăţână până îi zboară cât colo, a precizat Shaunee cu aprobarea lui Erin.

— Vă rog, vreau doar gânduri pozitive, a pus-o Damien la punct. Suntem la un ritual de purificare, se poate?

Înainte ca Shaunee să mai apuce să facă şi altceva decât să îl fulgere pe Damien cu privirea, Stevie Rae a ciripit:

— Bine! Am numai gânduri pozitive, ca de exemplu că ar fi extraordinar ca Zoey să ajungă conducătoarea Fiicelor Întunericului.

— Bună idee, Stevie Rae, a aprobat Damien. Mă gândesc şi eu la acelaşi lucru.

— Ei! Exact ăsta e şi gândul meu vesel, a spus Erin. Hai să facem ca Peter Pan, geamăno, a strigat ea la Shaunee, care şi-a abătut privirile ca nişte pumnale de la Damien şi a spus:

— Oricând sunt amatoare de ceva gânduri vesele. Şi ar fi al naibii de fain dacă Zoey ar fi liderul Fiicelor Întunericului înainte să devină Mare Preoteasă pe bune.

Mare Preoteasă pe bune... am meditat o clipă dacă era bine sau rău că aceste cuvinte mă făceau să simt că-mi vine să vărs. Din nou. Am oftat şi am aprins lumânarea purpurie.

— Sunteţi gata? i-am întrebat pe cei patru.

— Suntem gata! au răspuns toţi într-un glas.

— Bun, ridicaţi lumânările!

Fără să şovăi, ca să nu am timp să mi se facă frică şi să renunţ, m-am dus cu lumânarea spre Damien. Eu nu eram experimentată şi superbă ca Neferet ori seducătoare şi stăpână pe mine ca Afrodita. Eram eu însămi. Doar Zoey, acea necunoscută pe care credeam că o cunosc şi care devenise, dintr-o puştoaică de liceu aproape normală, un vampir novice cu adevărat neobişnuit. Am tras adânc aer în piept. Tot ce puteam să fac era să mă străduiesc cât pot, după cum ar spune bunica.

— Aerul este pretutindeni, aşa că e normal să fie primul element pe care îl invocăm în cerc. Dă-mi ascultare, aer, îţi cer să vii în acest cerc.

Am aprins lumânarea galbenă a lui Damien de la lumânarea mea purpurie şi îndată flacăra a început să tremure nebuneşte. L-am văzut pe Damien cum face ochii mari şi priveşte uimit cum vântul începe dintr-odată să se învârtejească în jurul nostru, să ne ridice părul şi să ne mângâie uşor pielea.

— Este adevărat, a şoptit el cu ochii ţintă la mine. Chiar poţi să stârneşti elementele.

— Mă rog, am şoptit şi eu, uşor ameţită, cel puţin unul dintre ele. Hai să-l vedem şi pe al doilea.

M-am dus spre Shaunee. Şi-a ridicat nerăbdătoare lumânarea şi, spre amuzamentul meu, a spus:

— Sunt gata pentru foc, dă tare şi cu boltă!

— Focul îmi aduce în memorie nopţile reci de iarnă şi căldura şi siguranţa focului din soba care încălzea cabana bunicii. Dă-mi ascultare, focule, îţi cer să vii în acest cerc.

Am aprins lumânarea roşie, iar flacăra sa a ars mult mai puternic decât la o lumânare oarecare. Aerul din jurul meu şi al lui Shaunee s-a umplut dintr-odată de mirosul de lemn şi de căldura intimă a vetrei duduitoare.

— Mamăăă! a exclamat Shaunee, iar în ochii ei negri şi jucăuşi s-a reflectat flacăra tremurătoare a lumânării. Ce tare!

— Şi uite-l şi pe al doilea, l-am auzit pe Damien zicând. M-am aşezat în faţa lui Erin, care zâmbea larg.

— Sunt pregătită pentru apă, a spus ea iute.

— Apa este mângâiere într-o zi fierbinte de vară din Oklahoma. Este minunatul ocean pe care mi-aş dori să-l văd într-o bună zi şi este ploaia care hrăneşte câmpurile de levănţică. Îţi cer să-mi dai ascultare, apă, şi să vii în acest cerc.

Am aprins lumânarea albastră. Deodată am simţit o adiere răcoroasă pe piele şi un miros de proaspăt, de sărat, cum numai oceanul pe care nu-l văzusem niciodată putea răspândi.

— Demenţial! E demenţial! a exclamat Erin şi a tras adânc în piept mirosul aerului mării.

— Şi uite-l şi pe al treilea.

— Nu-mi mai e frică, a zis Stevie Rae când m-am aşezat în faţa ei.

— Bravo, am răspuns.

Apoi m-am concentrat pe al patrulea element, pământul.

— Pământul ne susţine şi ne înconjoară. Fără de maica pământ nu am fi nimic. Îţi cer să-mi dai ascultare, maică pământ, şi să vii în acest cerc.

Lumânarea verde s-a aprins imediat şi dintr-odată eu şi Stevie Rae am fost învăluite de miros de iarbă

proaspăt cosită. Am auzit freamăt printre frunzele stejarului şi, când ne-am uitat în sus, am văzut cum acesta îşi coborâse crengile asupra noastră, ca pentru a ne proteja de orice rău.

— E de nu se poate! a şoptit Stevie Rae.

— Al patrulea, a strigat Damien entuziast.

Am mers iute spre centrul cercului şi am înălţat lumânarea purpurie.

— Ultimul element este cel care pătrunde peste tot şi în noi toţi. Este ceea ce ne face unici şi dă viaţă tuturor lucrurilor. Îţi cer să-mi dai ascultare, spirite, şi să vii în acest cerc.

În mod incredibil, am avut senzaţia că, deodată, sunt înconjurată de cele patru elemente, că eram în mijlocul unui vârtej născut din aer, foc, apă şi pământ. Dar nu era deloc înfricoşător. M-a umplut de linişte şi în acelaşi timp am simţit un val de putere neţărmurită şi a trebuit să-mi strâng tare buzele ca să nu râd nebuneşte, cuprinsă de o fericire pură.

— Ia uitaţi! Uitaţi-vă la cerc! a strigat Damien.

Am clipit ca să văd mai bine şi am simţit imediat cum elementele se domolesc, asemenea unor pisoiaşi jucăuşi care stau în jurul meu şi aşteaptă veseli să-i chem la mine să ne jucăm cu ghemul sau te miri ce. Această comparaţie m-a făcut să zâmbesc şi dintr-odată am văzut lumina strălucitoare împresurând cercul de jur împrejur, îmbrăţişându-i şi pe Damien, Shaunee, Erin şi Stevie Rae. Era o lumină orbitoare şi limpede, argintie ca lumina lunii pline.

— Şi cu asta se fac cinci, a spus Damien.

— Rahat pe varză! am izbucnit, într-un stil deloc „Mare Preoţesc“, şi toţi patru au izbucnit în râs, umplând noaptea de glasul bucuriei. Am înţeles pentru prima dată de ce Neferet şi Afrodita dansaseră în timpul ritualului. Îmi venea şi mie să dansez, să râd de fericire. Poate altă

dată, mi-am spus. În noaptea asta aveam treburi mai serioase de făcut.

— Bun, acum am să rostesc rugăciunea de purificare, le-am spus celor patru prieteni ai mei. Şi în timp ce spun rugăciunea, am să mă întorc cu faţa spre fiecare element în parte.

— Şi noi ce trebuie să facem? a întrebat Stevie Rae.

— Canalizaţi-vă atenţia asupra rugăciunii. Concentraţi-vă! Gândiţi-vă că elementele au să i-o ducă lui Nyx şi că zeiţa o va îndeplini, ajutându-mă să înţeleg ce am de făcut, am explicat, părând mult mai sigură pe mine decât mă simţeam.

M-am întors din nou spre răsărit. Damien mi-a zâmbit încurajator, iar eu am început să rostesc străvechea rugăciune de purificare pe care o spusesem de atâtea ori alături de bunica, însă cu câteva modificări la care mă hotărâsem mai devreme.

„Măreaţă zeiţă a nopţii, al cărei glas îl poartă vântul până la mine şi care suflă viaţă asupra fiilor săi! Ascultă-mă! Am nevoie de forţa şi înţelepciunea ta.“

M-am oprit puţin, ca să mă întorc spre miazăzi.

„Îngăduie-mi să ating starea de beatitudine şi fă ca ochii mei să poată cuprinde amurgul roşu-purpuriu care se lasă înaintea frumuseţii nopţii tale. Fă ca mâinile mele să cinstească lucrurile cărora le-ai dat viaţă, iar urechile mele să-ţi poată auzi glasul. Dă-mi înţelepciunea de a pătrunde învăţăturile pe care tu le-ai încredinţat poporului tău.“

M-am întors din nou spre dreapta, iar glasul îmi devenea mai puternic pe măsură ce mă lăsam purtată de ritmul rugăciunii.

„Dă-mi pacea şi tăria în faţa încercărilor care mă aşteaptă! Îngăduie-mi să deprind învăţămintele pe care tu le-ai ascuns în fiece frunză şi fiece piatră. Ajută-mă să mă umplu de gânduri pure şi faptele mele să fie mânate

de dorinţa de a-mi ajuta semenii. Ajută-mă să găsesc milostenia, fără să mă doboare însă pe mine.“

M-am întors spre Stevie Rae, care strângea din ochi de parcă s-ar fi concentrat cu toată puterea.

„Caut tăria nu pentru a fi mai mare decât semenii mei, ci pentru a-mi înfrunta cel mai mare duşman, îndoielile care îmi macină sufletul.“

M-am dus din nou în mijlocul cercului şi mi-am terminat rugăciunea şi pentru prima oară în viaţa mea m-am simţit străbătută de un val de senzaţii, când forţa vorbelor străvechi izbucnea din mine spre zeiţa mea care mă asculta, speram eu din toată inima şi cu tot sufletul meu.

„Fă ca întotdeauna să fiu pregătită să mă înfăţişez dinaintea ta cu mâinile curate şi cu privirea dreaptă. Şi ca atunci când viaţa se stinge, asemenea amurgului care se destramă, spiritul meu să se înalţe la tine făr' de prihană.“

Cam aşa se termina rugăciunea neamului cherokee pe care o învăţasem de la bunica, dar am simţit nevoia să adaug:

„Nyx, nu înţeleg de ce mi-ai pus Semnul tău şi de ce mi-ai dat darul afinităţii faţă de elementele naturii. Şi nici nu trebuie să ştiu. Însă vreau să-ţi cer să-mi arăţi ce am de făcut şi apoi să-mi dai tăria de a duce acest lucru la îndeplinire.“

Şi am încheiat rugăciunea cum ţineam minte că încheiase şi Neferet ritualul:

„Fii binecuvântată!“

Capitolul 24

— A fost de departe cea mai prodigioasă formare a cercului la care am participat vreodată! a izbucnit Damien după ce destrămaserăm cercul şi strângeam lumânările şi mănunchiul de ierburi.

— Eu credeam că „prodigios“ înseamnă doar „mare“, a zis Shaunee.

— Mai exprimă şi ideea de uimire şi se referă la ceva extraordinar şi monumental, a lămurit-o Damien.

— De data asta nu mă contrazic cu tine, a încheiat Shaunee, spre surprinderea tuturor, mai puţin a lui Erin.

— Mda, cercul a fost de-a dreptul prodigios, a repetat aceasta.

— Ştii că eu chiar am simţit pământul atunci când Zoey l-a invocat? a ciripit Stevie Rae. Am simţit de parcă aş fi fost dintr-odată înconjurată de un câmp de grâu care creşte. Nu, nu ca şi când aş fi fost înconjurată, ci ca şi când aş fi fost dintr-odată parte din el.

— Înţeleg exact ce vrei să spui. Când a invocat focul, am simţit de parcă ar fi explodat în mine, a adăugat şi Shaunee.

Am încercat să înţeleg ce simţeam eu, în timp ce ei patru discutau veseli. Eram fără doar şi poate fericită, copleşită şi destul de confuză. Aşadar era adevărat, chiar aveam o afinitate faţă de toate cele cinci elemente.

Dar de ce?

Numai ca să o detronez pe Afrodita? Lucru pe care, că veni vorba, tot nu ştiam cum să-l duc la îndeplinire. Nu, nu cred că era asta. De ce mi-ar fi dat Nyx o putere aşa de neobişnuită, doar ca s-o înlătur pe o scorpie de la conducerea unui club?

E adevărat, Fiicele Întunericului era ceva mai mult decât o asociaţie a elevilor sau mai ştiu eu ce, dar totuşi...

— Zoey, te simţi bine?

Îngrijorarea din vocea lui Damien m-a făcut să-mi ridic privirea de la Nala şi mi-am dat seama că stăteam în mijlocul cercului, cu pisica în poală, adâncită în propriile gânduri, şi o scărpinam în cap.

— A, da! Scuze! Mă simt bine, sunt doar cu gândul aiurea.

— Trebuie să ne întoarcem. Se face târziu, a spus Stevie Rae.

— Da, ai dreptate, am aprobat-o şi m-am ridicat cu Nala în braţe. Dar nu reuşeam să-mi mişc picioarele şi să îi urmez spre dormitoare.

— Zoey?

Damien a fost primul care a observat că şovăi, s-a oprit şi m-a strigat. Apoi s-au oprit şi ceilalţi prieteni ai mei şi m-au privit, unii îngrijoraţi, alţii nedumeriţi...

— Ştiţi ce, luaţi-o înainte. Eu mai stau un pic.

— Dacă vrei, rămânem şi noi cu tine şi..., a început Damien, dar Stevie Rae, binecuvântată fie-i inimioara simplă, l-a întrerupt.

— Zoey simte nevoia să se gândească un pic la ale ei. Tu n-ai face la fel dacă ai afla că eşti singurul novice din istorie care are o afinitate faţă de toate cele cinci elemente?

— Presupun că da, a spus Damien cu îndoială.

— Dar vezi că în curând se luminează de ziuă, mi-a amintit Erin. Le-am zâmbit încurajator.

— Bine. Imediat vin şi eu în dormitor.

— Îţi pregătesc un sendviş şi să văd dacă pot să-ţi fac rost şi de nişte chipsuri, ca să meargă cu cola ta normală. Este important ca o Mare Preoteasă să mănânce ceva după ce ţine un ritual, m-a informat

Stevie Rae, a zâmbit şi a făcut cu mâna, după care i-a luat pe ceilalţi cu ea.

I-am mulţumit colegei mele de cameră, pe când cei patru erau înghiţiţi de întuneric. Apoi am luat-o spre copac şi m-am rezemat cu spatele de trunchiul lui gros. Am închis ochii şi am mângâiat-o pe Nala. Torcea, ca de obicei, lucru care mă liniştea; părea să mă ajute să revin cu picioarele pe pământ.

— Tot eu sunt, i-am şoptit pisicii mele. Exact cum spunea bunica. Totul se poate schimba, dar Zoey cea adevărată, aceeaşi din ultimii şaisprezece ani, este tot Zoey.

Poate dacă repetam de suficiente ori, chiar aveam să ajung să cred. Mi-am sprijinit capul cu o mână, iar cu cealaltă scărpinam pisica şi îmi spuneam că sunt tot ea cea veche... tot eu... tot eu...

„Iată! Îşi las-acum obrazu-ncet pe mână...
O, ce n-aş da să fiu mănuşa ei
Şi să-i ating obrazul!“

Am tresărit, iar Nala a „miorl-aau“ nemulţumită la mine.

— Mereu dau peste tine lângă copacul ăsta, a spus Erik zâmbitor, frumos ca un zeu.

Am simţit un gol în stomac, dar de data asta mai simţeam şi altceva. De ce oare tot „dădea peste mine“? Şi de cât timp mă urmărea de data asta?

— Ce faci aici, Erik?

— Bună, şi eu mă bucur să te văd. Da, mi-ar plăcea să stau lângă tine, mulţumesc, a zis, pregătindu-se să se aşeze lângă mine.

M-am ridicat în picioare, ceea ce a provocat din nou nemulţumirea Nalei.

— Să fiu sinceră, eu tocmai mă duceam în cameră.

— Să ştii că nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Pur şi simplu îmi făceam tema şi nu puteam

să mă concentrez, aşa că am ieşit la o plimbare. Presupun că picioarele mele au voinţă proprie şi m-au adus aici fără voia mea, pentru că tam-nesam m-am trezit aici şi văd că eşti şi tu aici. Nu te urmăresc. Jur.

Şi-a băgat mâinile în buzunare cu un aer stânjenit. Mă rog, era dulce şi stânjenit şi mi-am amintit cât de tare îmi dorisem mai devreme să accept atunci când mă invitase să mă uit împreună cu el la filme proaste. Şi uite-mă acum, îl respingeam din nou şi-l făceam să se simtă stânjenit. Pe bune, cred că luam prea în serios chestia asta cu Marea Preoteasă.

— Ce-ar fi să mă conduci din nou până la dormitorul meu? l-am întrebat.

— E o idee bună.

Am vrut să merg cu Nala în braţe, dar ea avea alte planuri. A mers în urma noastră, în timp ce eu şi Erik ne-am armonizat paşii cu aceeaşi uşurinţă ca şi înainte. O vreme am mers în tăcere. Îmi venea să-l întreb despre Afrodita sau măcar să-i spun ce zisese despre el, dar nu am găsit modalitatea cea mai potrivită pentru a-i vorbi despre ceva care, cel mai probabil, nu era treaba mea.

— Şi, de data asta, ce făceai aici? m-a întrebat el.

— Mă gândeam, am spus eu şi teoretic nu era minciună. Chiar mă gândisem o grămadă înainte, în timpul şi după formarea cercului despre care nu aveam să suflu o vorbă.

— A, îţi faci griji în privinţa tipului ăluia, Heath?

De fapt, nu mă mai gândisem la Heath şi nici la Kayla de când vorbisem cu Neferet, dar am ridicat din umeri, nefiind dornică să intru în detaliile meditaţiei mele.

— Vreau să spun că îmi închipui că e greu să te desparţi de cineva doar pentru că ai fost însemnată, a spus el.

— Nu m-am despărţit de el pentru că am fost însemnată. Se poate spune că nu mai era nimic între noi încă dinainte de asta. Doar că însemnarea a pus capac.

L-am privit pe Erik şi am respirat adânc.

— Dar între tine şi Afrodita cum stau lucrurile? A clipit uimit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că azi mi-a zis că niciodată n-ai să fii fostul ei pentru că ai să fii veşnic al ei.

A mijit ochii şi am văzut că era cu adevărat enervat.

— Afrodita nu prea e în stare să spună adevărul.

— Nu că e treaba mea, dar...

— Ba chiar este treaba ta, a replicat el iute. Apoi, spre marea mea uimire, m-a prins de mână.

— Sau cel puţin eu aş vrea să fie treaba ta.

— A, am bâiguit. Bine, da, bine...

Eram convinsă că încă o dată îl uimeam cu abilităţile mele oratorice.

— Deci, în seara asta nu doar mă evitai pe mine, chiar te preocupa ceva? a întrebat el încet.

— Nu te evitam. Numai că..., am şovăit, neştiind cum naiba să-i explic ceva ce eram destul de sigură că n-ar fi trebuit să-i explic deloc. Mi se întâmplă o grămadă de lucruri în momentul de faţă. Toată chestia asta cu Transformarea este cam derutantă uneori.

— O să fie mai bine mai încolo, m-a liniştit el şi mi-a strâns mâna.

— Cred că nu şi pentru mine, am bolborosit. A râs şi mi-a atins Semnul cu degetul.

— Singurul lucru e că tu eşti mai evoluată decât unii dintre noi, ceilalţi. La început e dificil, dar, crede-mă, o să fie mai uşor, chiar şi pentru tine.

Am oftat.

— Sper, am zis, dar mă îndoiam de asta.

Ne-am oprit în faţa dormitoarelor, s-a întors spre mine şi mi-a spus cu o voce joasă şi gravă:

— Z, să nu crezi tâmpeniile pe care le spune Afrodita. Noi doi n-am mai fost împreună de luni de zile.

— Da, dar aţi fost, am spus.

A dat din cap, iar pe chipul lui am citit încordarea.

— Nu este un om prea bun, Erik.

— Ştiu.

Apoi mi-am dat seama ce mă tot preocupase şi m-am hotărât, ce, mama naibii! s-o trântesc pur şi simplu.

— Nu-mi place faptul că ai putea fi cu o persoană atât de răutăcioasă. Asta mă face să mă simt ciudat că vreau să fiu cu tine.

A deschis gura să zică ceva, dar eu am continuat să vorbesc, pentru că nu voiam să aud scuze pe care nu ştiam dacă ar trebui sau aş putea să le cred.

— Mersi că m-ai condus acasă. Mă bucur că m-ai găsit din nou.

— Şi eu mă bucur că te-am găsit, a răspuns el. Mi-ar plăcea să te revăd, Z, şi nu doar din întâmplare.

Am ezitat, deşi nu-mi era clar de ce. Doar voiam să-l revăd. Trebuia să uit de Afrodita. Pe bune, ea chiar este drăguţă, iar el este un tip. Probabil că a căzut în ghearele ei de scorpie bună ce este, de nici n-a mai ştiut de capul lui. În fond, tipa îmi amintea de un păianjen. Trebuia să fiu bucuroasă că nu-i smulsese capul şi-l lăsase în plata Domnului.

— Bine, hai să vedem DVD-urile alea cu filme proaste sâmbătă, am propus, înainte să mă conving ca o fraieră pe mine însămi să nu ies cu cel mai tare tip din şcoală.

— Rămâne stabilit, a spus.

Erik s-a aplecat lent spre mine, ca să-mi dea timp să mă retrag dacă vreau, şi m-a sărutat. Buzele lui erau fierbinţi şi mirosea tare bine. Sărutul lui a fost delicat şi plăcut. Mărturisesc că m-a făcut să vreau să mă mai sărute. Când s-a terminat, prea curând, nu s-a îndepărtat de mine. Stăteam aproape unul de celălalt şi mi-am dat seama că aveam mâinile pe pieptul lui. Mâinile lui se odihneau, uşoare, pe umerii mei. I-am zâmbit.

— Mă bucur că m-ai invitat din nou să ieşim împreună.

— Mă bucur că ai acceptat în sfârşit, a replicat.

Apoi m-a sărutat din nou, numai că de data asta nu mai era reţinut. Sărutul nostru a devenit mai profund, iar eu mi-am urcat mâinile şi i-am cuprins umerii. L-am simţit gemând, mai degrabă decât să-l aud, şi în timp ce mă săruta prelung şi cu pasiune am simţit de parcă ar fi apăsat pe un buton din adâncul meu şi am fost cuprinsă de un val de dorinţă arzătoare, îmbătătoare, ca un curent electric. Era o nebunie, era monumental, un sărut care îmi trezea sentimente pe care nu le mai simţisem cu nimeni. Îmi plăcea senzaţia pe care mi-o dădea trupul meu moale lipit de trupul lui tare ca piatra şi m-am lipit şi mai tare de el, dând-o uitării pe Afrodita, cercul pe care îl formasem mai devreme, întregul univers. De data asta, când ne-am oprit din sărut, amândoi gâfâiam şi ne-am privit adânc. Când am început să revin cu picioarele pe pământ, am devenit conştientă că aveam trupul strivit de al lui şi că mă giugiulisem ca o târfuliţă cu el în faţa dormitoarelor. M-am îndepărtat din braţele lui.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai schimbat aşa? a întrebat el şi m-a strâns mai tare în braţe.

— Erik, eu nu sunt Afrodita.

M-am tras şi mai tare şi atunci mi-a dat drumul.

— Ştiu. Nu mi-ai mai plăcea dacă ai fi ca ea.

— Nu mă refer decât la felul meu de a fi. Vreau să spun că nu e genul meu să stau aici şi să mă giugiulesc.

— Bine.

A întins o mână spre mine, ca şi când ar fi vrut să mă ia din nou în braţe, dar apoi a părut să se răzgândească şi a lăsat-o să-i cadă pe lângă corp.

— Zoey, mă faci să mă simt altfel decât cu oricine altcineva de până acum.

Am simţit că mă îmbujorez, dar nu-mi puteam da seama dacă era de furie sau de jenă.

— Nu mă lua de sus, Erik. Te-am văzut pe hol cu Afrodita. Era evident că ai mai simţit aşa ceva înainte şi chiar mai mult.

A clătinat din cap şi i-am citit durerea în priviri.

— Ce-am simţit cu Afrodita era fizic. Ce simt pentru tine îmi înmoaie inima. Ştiu diferenţa dintre cele două, Zoey, şi credeam că o ştii şi tu.

L-am privit cu atenţie, i-am privit ochii ăia superbi albaştri, care îmi străfulgeraseră inima prima oară când mă privise.

— Îmi pare rău, am şoptit. Am fost răutăcioasă. Ştiu diferenţa.

— Promite-mi că nu ai s-o laşi pe Afrodita să ne stea în cale.

— Promit.

Mi-era teamă, dar vorbeam serios.

— Bine.

Nala şi-a făcut apariţia din întuneric şi a început să se frece de picioarele mele şi să se văicărească.

— Ar trebui s-o duc la culcare.

— Bine. - Mi-a zâmbit şi m-a sărutat uşor. - Ne vedem sâmbătă, Z.

Mi-au fremătat buzele până am ajuns în cameră.

Capitolul 25

Ziua următoare a început, după cum mi s-a părut mai târziu, suspect de normal. Stevie Rae şi cu mine am luat micul dejun, prilej cu care am continuat să vorbim în şoaptă despre cât de meseriaş era Erik şi am încercat să mă hotărăsc cu ce mă îmbrac sâmbătă la întâlnire. Nici măcar n-am văzut-o pe Afrodita cu trioul ei cotoronţesc, Războinica, Teribila şi Viespea. Ora de sociologie vampirească a fost aşa de interesantă - am trecut de la amazoane la un festival antic grecesc al vampirilor, pe nume Correia - încât am uitat de ritualul Fiicelor Întunericului din seara aia şi preţ de o clipă chiar am reuşit să nu-mi mai fac griji în legătură cu planurile mele cu Afrodita. Şi la ora de artă teatrală a fost meseriaş. M-am hotărât să pregătesc unul dintre monologurile lui Kate din îmblânzirea scorpiei (îmi plăcea piesa asta de când văzusem filmul mai vechi cu Elizabeth Taylor şi Richard Burton). Apoi, în timp ce ieşeam din clasă, Neferet m-a pescuit de pe hol şi m-a întrebat până unde citisem din manualul de sociologie de nivel superior. A trebuit să mărturisesc că deocamdată nu prea mult, în traducere liberă că nu citisem deloc, şi, pe deplin distrasă de dezamăgirea pe care i-am citit-o pe chip, m-am dus la ora de engleză. Abia mă aşezasem între Damien şi Stevie Rae când s-a dezlănţuit iadul pe pământ şi tot ceea ce putuse aduce până atunci a zi normală a luat sfârşit.

Penthesilea citea din capitolul patru din O noapte de neuitat,

„Mergi, eu mai rămân puţin“. Este o carte tare bună şi ascultam cu toţii, ca de obicei, când puştiul ăla fraier de Elliot s-a pus pe tuşit. Măiculiţă, îţi vine să-l iei la palme pe copilul ăsta!

La un moment dat, pe la jumătatea capitolului, timp în care tusea continua să mă calce pe nervi, am simţit un miros. Era apetisant, dulce, delicios, discret... Am inspirat adânc pe negândite, încercând în continuare să mă concentrez asupra cărţii.

Tuşea lui Elliot s-a accentuat şi m-am întors, ca şi restul clasei, să mă uit urât la el. Ce Dumnezeu? Nu putea să ia vreo pastilă de tuse ori să bea ceva?

Atunci am văzut sângele.

Elliot nu stătea ca de obicei prăvălit pe bancă, dormitând.

Stătea drept şi se holba la mâna lui care era plină de sânge proaspăt, în timp ce îl priveam, a continuat să tuşească şi scotea un sunet neplăcut, gâlgâit, care mi-a readus în memorie ziua în care fuse-sem însemnată. Numai că, atunci când Elliot tuşea, din gură îi ţâşnea sânge roşu aprins.

— Carre...? a bolborosit el.

— Să vină Neferet! a ordonat scurt Penthesilea şi a deschis un raft de la catedră, a smuls de acolo un prosop frumos împăturit şi a zbughit-o spre Elliot. Puştiul care stătea cel mai aproape de uşă a luat-o din loc.

Am urmărit-o într-o tăcere deplină pe Penthesilea, care a ajuns la Elliot exact când acesta era cuprins de un nou acces de tuse cu sânge, însă ea îi ţinea deja prosopul la gură. Elliot îşi apăsa prosopul pe faţă şi tuşea hârşâit, expectora şi se sufoca. Atunci când în sfârşit şi-a ridicat privirea, i-am văzut faţa palidă şi rotundă scăldată în lacrimi de sânge; îi curgea sânge şi din nas, ca dintr-un robinet lăsat deschis. Când şi-a întors capul s-o privească pe Penthesilea, am văzut că şi din ureche i se prelingea sânge.

— Nu vreau! a spus Elliot cu mai multă emoţie decât dovedise vreodată până atunci. Nu! Nu vreau să mor!

— Şşş, i-a zis Penthesilea încurajator şi i-a dat părul roşcovan la o parte de pe faţa transpirată. Suferinţa ta se va sfârşi curând.

— Dar... dar... nu..., a început el să se văicărească din nou cu o voce plângăcioasă, care aducea mai mult cu vocea lui obişnuită, apoi a fost întrerupt de un alt acces de tuse sfâşietoare. S-a sufocat din nou, iar de data asta a vărsat sânge în prosopul deja îmbibat.

Neferet a intrat în clasă urmată de doi bărbaţi vampiri bine făcuţi. Aveau cu ei o targa şi o pătură; Neferet avea doar un flacon plin cu un lichid alb-lăptos. Imediat în urma lor a dat buzna în clasă Dragonul Lankfort.

— Ăsta e mentorul lui, a şoptit Stevie Rae aproape fără glas.

Am încuviinţat, când mi-am amintit felul în care îl certase Penthesilea pe Elliot pentru că îl dezamăgea pe Dragon.

Neferet i-a dat Dragonului flaconul pe care îl avea în mână. Apoi s-a dus în spatele lui Elliot şi i-a pus mâinile pe umeri. Asfixia şi tusea lui s-au diminuat pe dată.

— Bea repede asta, Elliot, i-a spus Dragonul.

Când el a clătinat slab din cap în semn că „nu“, Dragonul a adăugat cu blândeţe:

— Astfel suferinţa ta o să înceteze.

— O să... o să stai cu mine? a spus Elliot respirând greu.

— Sigur, a spus Dragonul. N-am să te las singur nici-o clipă.

— O s-o suni pe mama? a şoptit Elliot.

— Desigur.

Elliot a închis ochii o clipă, apoi, cu mâini tremurătoare, a dus flaconul la buze şi a băut. Neferet a dat din cap spre cei doi bărbaţi, iar aceştia l-au luat şi l-au pus pe targa ca şi când ar fi fost o păpuşă, nu un copil pe moarte. Toţi au ieşit în grabă din clasă, cu

Dragonul alături de Elliot. Înainte să-i urmeze şi ea, Neferet s-a întors spre elevii de clasa a treia şocaţi.

— Aş minţi dacă v-aş spune că Elliot o să se facă bine, că o să-şi revină. - Vocea ei era calmă, dar încărcată de o forţă dominatoare. - însă adevărul este că trupul lui a respins Transformarea. În câteva minute va muri de moartea eternă şi nu va ajunge vampir adult. V-aş putea spune să nu vă faceţi griji, pentru că vouă nu vi se va întâmpla asta. Dar şi aceasta ar fi o minciună. În medie, unul din zece dintre voi nu va supravieţui Transformării. Unii novici mor la începutul clasei a treia, cum este şi cazul lui Elliot. Alţii veţi fi mai puternici şi veţi rezista până în clasa a şasea, iar apoi vă veţi îmbolnăvi şi veţi muri subit. Vă spun toate acestea nu ca să trăiţi în frică, ci din două motive. Primul, pentru că vreau să ştiţi că eu sunt Marea voastră Preoteasă şi de aceea nu am să vă mint, ci am să vă uşurez trecerea în lumea cealaltă dacă se va întâmpla aşa. Al doilea, pentru că vreau să trăiţi aşa cum lumea îşi va aminti de voi dacă ar fi să muriţi mâine, pentru că acest lucru chiar este posibil. Şi dacă va fi aşa, spiritul vostru se va putea odihni în pace, ştiind că lăsaţi în urmă un nume fără pată. Însă dacă nu muriţi, atunci veţi fi pus bazele unei vieţi lungi şi trăite cu onoare.

M-a privit direct în ochi, pe când încheia cu următoarele cuvinte:

— Cer ca binecuvântarea lui Nyx să vă fie alinare astăzi şi să ţineţi minte că moartea este o etapă firească a vieţii, chiar şi a aceleia a unui vampir. Pentru că toţi trebuie să ne întoarcem la sânul zeiţei.

A închis uşa în urma ei cu un zgomot de sfârşit de lume.

Penthesilea s-a pus rapid şi eficient pe treabă. A curăţat stropii de sânge de pe banca lui Elliot fără pic de reţinere.

Când a dispărut şi cea mai mică dovadă a morţii copilului, s-a întors în faţa clasei şi ne-a cerut să ţinem un moment de reculegere pentru Elliot. Apoi şi-a luat cartea şi şi-a reluat lectura de unde rămăsese. Am încercat să ascult. Am încercat să alung imaginea lui Elliot care sângera prin ochi, urechi, nas şi gură. Şi în acelaşi timp am încercat să nu mă gândesc la faptul că mirosul ispititor pe care îl simţisem fusese fără doar şi poate sângele vital al lui Elliot care i se scurgea din trupul muribund.

Ştiu că lucrurile trebuie să decurgă normal după moartea unui novice, dar se pare că era neobişnuit ca doi puşti să moară la aşa scurt timp unul de celălalt şi toţi au fost anormal de tăcuţi tot restul zilei. Masa de prânz s-a scurs în linişte şi în tristeţe şi am remarcat că toţi au ciugulit, mai degrabă decât să mănânce. Gemenele nici măcar nu s-au ciondănit cu Damien, ceea ce ar fi putut reprezenta o schimbare în bine, dacă n-aş fi ştiut motivul îngrozitor din spatele acesteia.

Când Stevie Rae a inventat o scuză ridicolă ca să plece de la masă şi să meargă în cameră până la începerea orei a cincea, am fost mai mult decât încântată să anunţ că merg şi eu cu ea.

Am străbătut trotuarul şi ne-am afundat în întunericul greu al unei alte nopţi înnorate. În noaptea asta, lumina felinarelor nu mai părea veselă şi caldă, ci distantă şi slabă.

— Nimănui nu-i plăcea Elliot şi într-un fel asta înrăutăţeşte situaţia, a spus Stevie Rae. Ciudat, dar era mai simplu cu Elizabeth. Măcar cu ea, chiar regretam sincer că s-a dus.

— Te înţeleg. Şi eu sunt necăjită, dar ştiu că, de fapt, ceea ce mă necăjeşte este că am văzut cu ochii mei ce ni se poate întâmpla şi nouă, nu că a murit el. Iar acum mi-e imposibil să-mi scot imaginea asta din minte.

— Cel puţin e rapid, a zis ea încet. M-a trecut un fior.

— Mă întreb dacă doare.

— Îţi dau ceva, chestia aia albă pe care a băut-o Elliot. Apoi nu te mai doare, dar rămâi conştient până la sfârşit. Iar Neferet te ajută întotdeauna să treci dincolo.

— Ţi se face şi frică, nu?

— Mda.

O vreme am mers în tăcere. Luna se iţea printre nori şi zugrăvea frunzele copacului într-un argintiu misterios de acuarelă, ceea ce mi-a amintit brusc de Afrodita şi de ritualul ei.

— E vreo şansă ca Afrodita să anuleze ritualul de Samhain din noaptea asta?

— Nici gând. Niciodată nu se anulează ritualurile Fiicelor Întunericului.

— La naiba, am zis, apoi i-am aruncat o privire lui Stevie Rae. - Îl foloseau drept „frigider“.

M-a privit speriată.

— Pe Elliot?

— Mda, a fost aşa de scârbos, iar el se purta ciudat, ca şi când ar fi fost drogat. Probabil că încă de pe atunci corpul lui începuse să respingă Transformarea.

S-a lăsat o tăcere incomodă, după care am continuat:

— Nu am vrut să-ţi spun nimic mai devreme, mai ales după ce mi-ai spus de... ştii tu... Eşti sigură că Afrodita n-o să anuleze ritualul din noaptea asta? Mă înţelegi, mai întâi Elizabeth, acum Elliot...

— Nu contează. Iar Fiicelor Întunericului nu le pasă de puştiul pe care îl folosesc drept „frigider“. O să-şi găsească altul. - A ezitat o clipă. - Zoey, ştii la ce m-am gândit? Poate că n-ar fi bine să te duci în seara asta. Am auzit ce ţi-a spus Afrodita ieri. O să facă pe dracu'n patru să nu fii acceptată de ceilalţi.

O să fie cumplit de rea.

— Nu-ţi face griji, Stevie Rae!

— Nu, serios, am sentimentul că o să iasă urât. N-ai niciun plan încă, nu?

— Sincer, nu. Sunt încă în faza de recunoaştere, am mărturisit, încercând să înveselesc puţin conversaţia.

— Pleacă mai târziu în recunoaştere. Ziua de azi a fost groaznică.

Toată lumea e necăjită. Cred că ar fi bine să mai aştepţi.

— Nu pot să nu mă duc, mai ales după ce mi-a zis ieri Afrodita.

O să creadă că m-a intimidat.

Stevie Rae a tras adânc aer în piept.

— Atunci poate că ar fi bine să mă iei cu tine.

Am început să clatin din cap, dar a continuat să vorbească.

— Acum eşti o Fiică a Întunericului. Teoretic, poţi şi tu să inviţi pe cineva să participe la ritualuri. Aşa că mă inviţi pe mine. Vin şi eu şi îţi păzesc spatele.

Mi-am adus aminte că am băut sânge şi că mi-a plăcut atât de mult, încât le fusese evident şi Războinicei, şi Teribilei. Şi am încercat, fără succes, să nu mă mai gândesc la aroma sângelui lui Heath şi al lui Erik, chiar şi al lui Elliot. Stevie Rae avea să afle într-o bună zi în ce fel mă influenţa sângele, dar nu în seara asta. De fapt, dacă reuşeam, nu avea să afle prea curând. Nu voiam să risc s-o pierd pe ea sau pe gemene şi pe Damien şi mi-era teamă că asta o să se întâmple. Da, ei ştiau că sunt „deosebită“ şi mă acceptau, deoarece unicitatea mea însemna pentru ei că aveam să fiu Mare Preoteasă, iar ăsta era un lucru bun. Spre deosebire de pofta mea de sânge. Oare aveau s-o accepte la fel de uşor?

— Nici nu mă gândesc, Stevie Rae.

— Dar, Zoey, nu e bine să te duci de una singură în bârlogul cotoroanţelor.

— Nu am să fiu singură, o să fie şi Erik cu mine.

— Da, dar el a fost prietenul Afroditei. Cine ştie dacă e în stare să o înfrunte, în cazul în care se poartă urât rău cu tine?

— Drăguţă, pot să am singură grijă de mine.

— Ştiu, dar... - A făcut o pauză şi mi-a aruncat o privire ciudată. - Z, vibrezi?

— Ce? Ce fac?

Apoi l-am auzit şi eu şi m-am pus pe râs.

— E mobilul meu. Aseară mi l-am băgat în geantă după ce s-a încărcat. - L-am scos şi m-am uitat pe ecran să văd ce oră este.

— E trecut de miezul nopţii, cine naiba...

Am ridicat clapeta şi am constatat cu uimire că aveam cincisprezece mesaje noi şi cinci apeluri ratate.

— Cineva m-a sunat în duşmănie, iar eu nici măcar nu mi-am dat seama.

Mai întâi am verificat mesajele, iar stomacul mi s-a făcut ghem când am început să le citesc.

Zo sună'mă

Ink t ubesk

Zo sună'mă t rog

Tre' sa ne vdm

Noi 2

Ma suni?

Vreau să vb ku tn

Zo!

Sună'mă

Nu mai era nevoie să le citesc şi pe celelalte. În mare era acelaşi mesaj.

— Rahat! Toate sunt de la Heath.

— Fostul tău? Am oftat.

— Mda.

— Ce vrea?

— Se pare că pe mine.

Am introdus fără chef codul de acces, ca să-mi ascult mesajele vocale, iar vocea drăguţă şi naivă a lui Heath m-a şocat prin forţa şi vioiciunea ei.

„Zo! Sună-mă! Ăă, ştiu că e târziu da'... stai aşa. La tine nu e târziu, la mine e. Da' n-are nimic, nu-mi pasă. Vreau să mă suni. Bine. Hai. Pa. Sună-mă."

Am mârâit şi l-am şters. Următorul suna şi mai disperat.

„Zoey! Hai! Trebuie să mă suni. Pe bune. Nu fi supărată! Nici măcar nu-mi place de Kayla. E nasoală. Io încă te iubesc, Zo, doar pe tine. Sună-mă! Nu contează ora. Mă scol."

— Măiculiţă, a exclamat Stevie Rae, care auzise cu uşurinţă înflăcărarea din glasul lui Heath. Tipul ăsta e obsedat. Nu mă mir că te-ai descotorosit de el.

— Mda, am mormăit şi am şters rapid şi al doilea mesaj. Al treilea semăna izbitor cu primele două, numai că era şi mai disperat. Am pus volumul la minim şi am dat nerăbdătoare din picior cât timp am trecut prin toate cele cinci mesaje, însă nu le-am ascultat, ci pur şi simplu am fost atentă să văd când pot să şterg şi să trec la următorul.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Neferet, mi-am spus mai mult mie decât lui Stevie Rae.

— De ce? Trebuie să-l împiedici să te sune sau ceva de genul ăsta?

— Nu. De fapt, da. Cam aşa ceva. Trebuie să vorbesc cu ea despre... ăă... despre ce ar trebui să fac. - Am evitat privirea curioasă a lui Stevie Rae. - Ideea e că deja a venit o dată aici.

Nu vreau să mai vină încă o dată şi să-mi facă probleme.

— Aşa e, ai dreptate. Dacă dă de Erik, iese urât.

— Ar fi îngrozitor. Bun, mă duc iute să încerc s-o găsesc pe Neferet înainte de ora a cincea. Ne vedem după ore.

N-am aşteptat ca Stevie Rae să-şi ia la revedere de la mine, ci am luat-o în grabă spre biroul lui Neferet. Era loc şi de mai rău pe ziua de azi? Elliot a murit, iar pe mine mă scoate din minţi sângele lui. Desează trebuie să mă duc la ritualul de Samhain împreună cu o mulţime de puştani care mă urăsc şi o să facă tot posibilul să simt asta şi, colac peste pupăză, probabil că l-am Impregnat pe aproape-fostul meu prieten.

Mda. Ziua de azi a fost al naibii de nasoală.

Capitolul 26

Dacă nu mi-ar fi reţinut atenţia mârâitul şi sâsâitul lui Skylar, nici nu aş fi remarcat-o pe Afrodita prăbuşită în intrândul de pe holul care ducea la biroul lui Neferet.

— Ce e, Skylar? am spus şi am întins uşor mâna spre el, amintindu-mi de ce spusese Neferet, că motanul ei muşcă. În acelaşi timp m-am bucurat că Nala nu se ţine după mine ca de obicei, pentru că avea toate şansele ca Skylar s-o mănânce de vie.

— Pis, pis.

Motanul roşcat m-a privit atent; probabil medita dacă să mă muşte să nu mă văd! Apoi a părut să se fi hotărât, s-a „dezfoiat“ şi a venit iute spre mine. S-a frecat de picioarele mele şi apoi a sâsâit iar, spre intrând, după care a luat-o din loc pe hol, spre biroul lui Neferet.

— Ce naiba l-a apucat? am spus şi am privit cu reţinere spre intrând, întrebându-mă ce-l putea face pe un pisoi rău ca Skylar să se înfoaie şi să sâsâie şi m-a şocat ce am văzut.

Stătea pe jos în întunericul impenetrabil, sub o poliţă pe care se afla o statuie frumoasă a lui Nyx. Avea capul dat pe spate şi ochii asemenea, încât i se vedea doar albul lor. Mi-a stat inima în loc. Am îngheţat şi mă aşteptam să văd din clipă în clipă sânge şiroindu-i pe faţă. Apoi a gemut şi a murmurat ceva, nu am înţeles ce, şi i-am văzut ochii zbătându-i-se prin pleoapele lăsate, ca şi când ar fi asistat la o scenă. Am înţeles ce se petrecea. Afrodita avea o viziune. Probabil că simţise că se apropie şi se ascunsese în intrând ca să n-o găsească nimeni şi să ţină pentru oribila ei persoană informaţiile despre moartea şi distrugerea pe care le putea preveni. Vacă! Cotoroanţă!

Gata, nu mai aveam de gând să-i accept porcăriile. M-am aplecat, am prins-o de subsuori şi am ridicat-o în picioare. Să fiu sinceră, e mult mai grea decât pare.

— Haide, am gemut eu cărând-o după mine.

Afrodita m-a urmat, nesigură pe picioare, fără să se împotrivească.

— Ia hai tu cu mine pe holul ăsta şi să vedem ce fel de tragedie vrei să treci sub tăcere.

Din fericire, biroul lui Neferet nu era prea departe. Am intrat clătinându-ne, iar Neferet a sărit de la masa ei şi s-a năpustit spre noi.

— Zoey! Afrodita! Ce e?

Dar îndată ce s-a uitat la Afrodita, îngrijorarea ei s-a transformat în înţelegere detaşată.

— Ajută-mă sa o aşez pe scaunul meu. Aici e mai comod. Am dus-o pe Afrodita pe scaunul mare de piele al lui Neferet şi am lăsat-o să se afunde în el. Apoi Neferet s-a aşezat pe vine lângă ea şi a prins-o de mână.

— Afrodita, cu glasul zeiţei te conjur să-i mărturiseşti Preotesei ei ce vezi.

Vocea lui Neferet era blândă, dar poruncitoare şi am simţit forţa în ordinul ei.

Pleoapele Afroditei au început imediat să freamăte şi a tras adânc şi anevoie aer în piept. Apoi, brusc, ochii i s-au deschis, mari şi sticloşi.

— Cât sânge! Cât de mult sânge se scurge din trupul lui!

— Al cui, Afrodita? Concentrează-te! Adună-te şi spune exact ce vezi, i-a ordonat Neferet.

Afrodita a gâfâit din nou.

— Sunt morţi! Nu. Nu. Nu se poate! Nu e corect. Nu. Nu e normal! Nu înţeleg... nu...

A clipit din nou şi a părut să înceapă să privească normal. Şi-a aruncat privirea prin încăpere, ca şi când nu ar fi recunoscut nimic din jur. Ochii ei s-au oprit asupra mea.

— Tu..., a murmurat vlăguită. Tu ştii.

— Mda, am aprobat, gândind că, desigur, ştiam că încerca să-şi ascundă viziunea, dar am spus doar:

— Am dat peste tine pe hol şi... Neferet a ridicat mâna şi m-am oprit.

— Nu, încă n-a terminat. Nu ar trebui să-şi recapete cunoştinţa atât de curând. Viziunea este încă neclară, mi-a explicat ea iute, apoi şi-a coborât din nou vocea şi şi-a reluat tonul poruncitor.

— Afrodita, întoarce-te! Vezi la ce ţi-a fost dat să fii martoră şi ţi-a fost dat să schimbi.

Aha! Te-a prins! N-am putut să nu fiu un pic plină de mine. În fond şi la urma urmei, ieri încercase să-mi scoată ochii.

— Morţii...

Afrodita era din ce în ce mai ininteligibilă şi murmura ceva despre „Tuneluri... omoară... pe cineva acolo... eu nu... nu pot...“ Era tulburată şi mai că mi-a fost milă de ea. Era evident că, indiferent ce vedea acolo, o înspăimânta. Apoi privirea ei rătăcitoare a poposit asupra lui Neferet, am citit în ochii ei că o recunoaşte şi m-am mai liniştit un pic. Îşi revenea, iar toată bizareria asta avea să se lămurească. Şi exact pe când eu gândeam asta, ochii Afroditei, care păreau fixaţi asupra lui Neferet, s-au căscat peste măsură. Privirea terorizată i-a golit chipul de expresie şi a ţipat.

Neferet şi-a încleştat mâinile pe umerii ei tremurânzi.

— Trezeşte-te!

Mi-a aruncat o privire peste umăr, zicându-mi:

— Du-te, Zoey! Viziunea ei este neclară. Este mâhnită din pricina morţii lui Elliot. Trebuie să mă asigur că-şi revine.

N-am aşteptat să-mi spună de două ori. Am dat uitării obsesia lui Heath şi am tăiat-o la ora de spaniolă.

Nu am reuşit să mă concentrez la ore. Mi se tot derula în minte scena aia ciudată cu Neferet şi Afrodita.

Era evident că avea o viziune cu oameni care mureau, dar, judecând după reacţia lui Neferet, nu părea a fi o viziune normală, dacă există aşa ceva. Stevie Rae spusese că Afrodita avea viziuni atât de clare, încât putea spune cu precizie despre ce aeroport era vorba şi chiar şi ce avion anume văzuse prăbuşindu-se. Totuşi, hodoronc-tronc, azi nimic nu era clar.

Mai puţin faptul că mă văzuse pe mine, că spusese aberaţii şi apoi ţipase ca apucata la Neferet. Era complet aiurea.

Aproape că abia aşteptam să văd cum o să se comporte în seara asta. Aproape, am spus.

Am pus la loc ţesala lui Persephone, am luat-o pe Nala care stătuse cocoţată pe ieslea iepei şi miorlăia cum ştia ea, ciudat, la mine, şi am pornit alene spre dormitor. De data asta Afrodita nu mi-a mai ţinut calea, dar, când am ocolit stejarul cel bătrân, Stevie Rae, Damien şi gemenele stăteau îngrămădiţi unii într-alţii şi purtau o discuţie aprinsă, care a luat sfârşit brusc când le-am intrat în raza vizuală. M-au privit cu toţii vinovaţi. Era destul de uşor să deduci despre cine vorbiseră.

— Ce e? am zis.

— Nimic, te aşteptam, a răspuns Stevie Rae. Nu i se simţea în glas veselia obişnuită.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o.

— Îşi face griji în privinţa ta, a spus Shaunee.

— Toţi ne facem griji în privinţa ta, a întărit şi Erin.

— Care e faza cu fostul tău? a întrebat Damien.

— Mă bate la cap, atâta tot. Dar dacă nu m-ar bate la cap, n-ar mai fi fostul meu.

Am încercat să par relaxată şi nu l-am privit pe niciunul dintre ei prea mult în ochi. Niciodată nu prea m-am priceput să mint.

— Noi credem că ar trebui ca eu să merg cu tine în seara asta, a trântit Stevie Rae.

— De fapt, noi credem că ar trebui să mergem cu toţii cu tine în seara asta, a rectificat Damien.

M-am încruntat la ei. Nici prin gând nu-mi trecea să accept să mă vadă toţi patru bând sângele cine ştie cărui puşti fraier reuşeau ei să pună în vinul din seara asta.

— Nu.

— Zoey, a fost o zi groaznică. Toată lumea e stresată. În plus, Afrodita e cu ochii pe tine. Cel mai bine ar fi să fim împreună în seara asta, m-a contrazis Damien cu o logică imbatabilă.

Mda, era logic ce spunea, dar ei nu ştiau toată povestea. Şi nici nu voiam s-o ştie. Nu încă. Adevărul e că ţineam prea mult la ei. Ei mă făceau să mă simt acceptată, în siguranţă, îmi dădeau sentimentul că m-am adaptat. Nu-mi puteam permite să pierd toate astea, nu acum, când totul era încă nou şi înspăimântător. Aşa că am procedat cum învăţasem atât de bine acasă când mi-era teamă şi eram supărată şi nu ştiam ce altceva să fac, m-am enervat şi am trecut în defensivă.

— Nu spuneţi voi că am puteri care într-o zi vor face din mine Marea voastră Preoteasă?

Au dat cu toţii energic din cap şi mi-au zâmbit, ceea ce mi-a frânt inima. Am scrâşnit din dinţi şi am spus cu răceală:

— Atunci daţi-mi ascultare când spun „nu“. Nu vreau să fiţi acolo în seara asta. Eu trebuie să mă ocup de chestia asta. Singură. Şi cu asta am încheiat discuţia.

Apoi am plecat de lângă ei cu paşi apăsaţi.

Normal că peste mai puţin de o jumătate de oră îmi părea rău că fusesem aşa de îngrozitoare. M-am plimbat încoace şi încolo pe sub stejarul uriaş care devenise cumva sanctuarul meu, lucru care nu prea i-a convenit Nalei, şi mi-am dorit ca Stevie Rae să-şi facă apariţia, ca să-mi pot cere scuze.

Prietenii mei nu ştiau de ce nu voiam să fie de faţă. Pur şi simplu îmi purtau de grijă. Poate... poate că ar

înţelege chestia cu sângele. În fond, Erik păruse să înţeleagă. Da, dar el era în clasa a cincea, şi totuşi... Teoretic, toţi trebuia să trecem prin asta. Se presupunea că toţi trebuia să ajungem să simţim nevoia de sânge, dacă nu, muream. M-am mai înseninat un pic şi am scărpinat-o pe Nala în cap.

— Când ai de ales între moarte şi să bei sânge, băutul sângelui nu mai pare un lucru aşa îngrozitor, nu-i aşa?

Am auzit-o torcând, aşa că am presupus că era de acord cu mine. M-am uitat la ceas. Rahat! Trebuia să mă întorc în cameră, să mă schimb şi să mă duc să mă întâlnesc cu Fiicele Întunericului. Am luat-o lipsită de vlagă pe lângă zid. Era din nou o noapte înnorată, dar nu mă deranja întunericul. De fapt, începuse să-mi placă noaptea. Era şi cazul, pentru că avea să fie elementul meu foarte mult timp de aici înainte.

Asta dacă scăpăm cu viaţă. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile morbide, Nala, care mergea iute alături de mine, a miorlăit morocănoasă.

— Da, ştiu, nu ar trebui să fiu atât de negativistă. Mă ocup de asta imediat după ce...

Mârâitul grav al Nalei m-a surprins. Se oprise în loc, îşi arcuise spatele, iar blana i se zbârlise şi arăta ca un ghemuleţ grăsun de blană, dar ochii ei strânşi sugerau că treaba era serioasă, ca şi sâsâitul feroce pe care-l scotea.

— Nala, ce...?

Am simţit cum mi se lasă un frison în jos pe coloană, chiar înainte să mă întorc în direcţia în care pisica mea privea ţintă. Mai târziu am încercat să-mi dau seama de ce nu ţipasem. Ţin minte că mi s-a căscat gura, ca să pot trage aer în piept, dar nu am scos un sunet. Parcă paralizasem, dar aşa ceva era imposibil. Pentru că, dacă aş fi paralizat, nu m-aş mai fi simţit împietrită.

Elliot stătea la mai puţin de trei metri de mine, adăpostit de umbra zidului. Cred că mergea în aceeaşi direcţie în care mergeam eu şi Nala. Apoi a auzit-o pe

Nala şi s-a întors un pic. Ea a sâsâit din nou, iar el s-a întors înspăimântător de rapid cu faţa spre noi.

Jur că nu puteam să respir. Se făcuse strigoi, nu putea fi altceva, dar totuşi părea atât de material, atât de real. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei că trupul lui respinsese Transformarea, aş fi gândit că pur şi simplu părea foarte palid şi... şi... ciudat. Era nenatural de alb, dar nu era singurul lucru anormal la el. Ochii lui erau altfel. Reflectau puţina lumină care era şi luceau cumplit de roşii, un roşu-ruginiu, ca de sânge închegat.

Exact cum luciseră şi ochii lui Elizabeth.

Mai avea ceva diferit. Corpul lui părea ciudat, mai suplu. Cum era posibil? Apoi am simţit mirosul. Un miros de stătut, de prăfos, un miros nelalocul lui, cum miros dulapurile care nu au fost deschise de ani de zile sau un beci de coşmar. Era acelaşi miros pe care îl simţisem chiar înainte s-o zăresc pe Elizabeth.

Nala a mârâit, iar Elliot s-a aplecat uşor şi ciudat în jos şi a sâsâit şi el la ea. Apoi şi-a arătat dinţii şi am observat că avea colţi! A făcut un pas înspre Nala, de parcă s-ar fi pregătit s-o atace. Am reacţionat pe negândite.

— Las-o în pace şi pleacă naibii de aici!

M-a uimit că vocea mea sunase de parcă tot ce făceam era să ţip la un câine rău, pentru că eu, de fapt şi de drept, eram moale la fund.

Şi-a întors capul spre mine, iar licărul din ochii lui m-a fixat pentru prima dată. „Ai greşit!“ striga glasul intuiţiei din mine, care îmi devenise deja atât de cunoscut. „E o monstruozitate!“

— Tu...

Vocea lui era cumplită. Era gâjâită, guturală, de parcă ar fi avut ceva la gât.

— Te prind eu! a spus şi a început să se apropie de mine. M-a biciuit o frică brutală, ca un crivăţ.

Ţipătul de luptă al Nalei a sfâşiat noaptea pe când ţâşnea spre fantoma lui Elliot. Am privit şocată scena şi mă aşteptam ca pisica să scuipe şi să dea cu ghearele în gol. Însă ea a aterizat pe coapsa lui cu ghearele scoase şi l-a zgâriat cu un mârâit propriu unui animal de trei ori cât ea. El a ţipat, a apucat-o de ceafă şi a aruncat-o cât colo. Apoi, cu o viteză şi o forţă inimaginabile, a sărit pur şi simplu sus pe zid şi s-a făcut nevăzut în întunericul care învăluia şcoala.

Tremuram atât de tare, încât m-am împiedicat în picioare.

— Nala! am suspinat. Unde eşti, fetiţa mea?

Zbârlită toată şi mârâind, a venit uşor spre mine, dar ochii ei micşoraţi erau încă aţintiţi asupra zidului. M-am aplecat lângă ea şi, cu mâinile tremurânde, am început s-o pipăi, să văd dacă era rănită. Nu părea să aibă nimic rupt, aşa că am ridicat-o în braţe şi am luat-o din loc de lângă zid cât de repede am putut.

— Stai liniştită! Nu ne-a făcut nimic. A plecat. Ce fetiţă curajoasă ai fost!

I-am vorbit întruna. S-a aplecat peste umărul meu ca să vadă în urmă şi a continuat să mârâie.

Când am ajuns la primul felinar, nu foarte departe de sala de recreere, m-am oprit şi i-am schimbat poziţia Nalei, ca să mă uit mai bine la ea şi să mă asigur că într-adevăr nu păţise nimic. Descoperirea pe care am făcut-o mi-a strâns stomacul de-am crezut că o să vărs. Avea sânge pe lăbuţe. Numai că nu era al ei. Şi nu mirosea delicios, ca sângele pe care îl mai simţisem, ci avea izul ăla de stătut, de praf, de beci vechi. M-am străduit să nu vărs cât i-am curăţat lăbuţele pe iarbă. Apoi am ridicat-o din nou şi am luat-o în grabă pe trotuarul care ducea spre dormitoare. În tot acest timp Nala a privit în urmă şi a mârâit.

Era foarte clar că Stevie Rae, gemenele şi Damien nu erau în dormitor. Nu se uitau la televizor, nu erau nici la

sala calculatoarelor, nici la bibliotecă, nici în bucătărie. Am urcat iute scările, sperând cu înflăcărare ca măcar Stevie Rae să fie la noi în cameră, dar n-am avut noroc.

M-am aşezat la mine în pat şi am continuat s-o mângâi pe Nala, care era încă agitată. Să încerc să dau de prietenii mei?

Sau să stau aici pur şi simplu? Până la urmă, Stevie Rae avea să se întoarcă în cameră. Am aruncat o privire spre ceasul ei cu Elvis care dădea ture. Aveam vreo zece minute la dispoziţie să mă schimb şi să o iau spre sala de recreere. Dar cum să mă duc la ritual după cele petrecute?

Dar, de fapt, ce se petrecuse?

O fantomă încercase să mă atace. Nu. Nu era normal. Cum poate o fantomă să sângereze? Dar oare chiar fusese sânge? În niciun caz nu mirosea a sânge. Habar n-aveam ce se întâmpla.

Ar trebui să mă duc întinsă la Neferet şi să-i povestesc ce se petrecuse. Ar trebui să mă ridic imediat, să-mi iau picioarele la spinare şi pisica speriată în braţe şi să mă duc la Neferet să-i spun că noaptea trecută o văzusem pe Elizabeth, iar în noaptea asta pe Elliot. Ar trebui... ar trebui...

Nu. De data asta nu era un strigăt din adâncul meu, ci forţa certitudinii. Nu puteam să-i spun lui Neferet, cel puţin nu acum.

— Trebuie să mă duc la ritual, am rostit cu glas tare cuvintele care îmi răsunau în minte. Trebuie să ajung la ritualul ăsta.

Mi-am tras pe mine rochia neagră, am scotocit prin dulap după balerini şi am simţit cum mă calmez. Aici lucrurile nu se desfăşurau după aceleaşi reguli ca cele din lumea mea de dinainte, din viaţa mea de dinainte şi era vremea să accept acest lucru şi să mă obişnuiesc cu ideea.

Aveam o afinitate faţă de cele cinci elemente, ceea ce însemna că o zeiţă străveche îmi dăruise puteri incredibile.

După cum îmi amintise şi bunica, marea putere atrage după sine multă responsabilitate. Poate că exista un motiv anume pentru care îmi fusese dat să văd anumite lucruri, cum ar fi fantome care nu se poartă, nici nu arată şi nici nu miros ca o fantomă normală. Încă nu aveam idee ce însemna asta. De fapt, în afară de cele două gânduri pe care le aveam limpezi în minte, şi anume că nu puteam să-i spun lui Neferet şi că trebuia să mă duc la ritual, nu mai ştiam mare lucru.

În drum spre sala de recreere am încercat măcar să gândesc pozitiv. Poate că Afrodita nu vine în seara asta sau vine, dar uită să-mi facă zile fripte.

Până la urmă s-a dovedit că nu avea să se întâmple niciuna dintre cele două.

Capitolul 27

— Ce rochie drăguţă, Zoey! Arată exact ca a mea. A, stai puţin!

Chiar a fost a mea.

Afrodita a râs din gât, ca un copil care se dă mare în faţa unuia mai mic decât el. Nu pot să sufăr fetele care fac faze din astea. Da, bine, e mai mare decât mine, dar şi eu am sâni.

Am zâmbit, mi-am luat un ton inocent şi am lansat o minciună cât mine de mare, care cred că mi-a ieşit destul de bine, ţinând cont de faptul că nu prea mă pricep la minţit, că fusesem atacată de o fantomă şi că toată lumea se holba la noi şi trăgea cu urechea la discuţia noastră.

— Bună, Afrodita! Să vezi o chestie, chiar citeam un capitol din manualul de sociologie de nivel avansat pe care mi l-a dat Neferet şi scria ce important este ca liderul Fiicelor Întunericului să-i facă pe toţi noii membri să se simtă bineveniţi, să se simtă ca acasă. Cred că eşti foarte mândră că te descurci atât de bine.

Apoi am făcut un pas înainte şi am coborât glasul ca să nu audă decât ea.

— Şi trebuie să recunosc că arăţi mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

Am văzut cum a pălit, iar în ochi sunt sigură că i-am citit frica, în mod surprinzător, nu m-am simţit învingătoare şi mândră de mine, ci rea, superficială şi sătulă. Am oftat.

— Scuză-mă, n-ar fi trebuit să spun asta. Chipul i s-a asprit.

— Du-te dracu' de ciudată, mi-a lansat printre dinţi.

Apoi a izbucnit în râs, ca şi când ar fi făcut cea mai bună glumă din lume la adresa mea, mi-a întors spatele,

şi-a scuturat scârbită părul şi a luat-o spre mijlocul sălii de recreere.

Gata, nu mă mai simţeam aiurea. Vacă odioasă! Şi-a ridicat braţul firav şi toţi cei care căscau gura la mine şi-au întors atenţia, din fericire, spre ea. În noaptea asta purta o rochie roşie de mătase cu aspect antic, care îi venea ca turnată. De unde Dumnezeu îşi lua rochiile astea? De la magazinul târfuliţelor goth?

— Ieri a murit o novice, iar astăzi a murit încă unul.

Avea vocea puternică şi limpede şi, spre surprinderea mea, părea chiar compătimitoare. Preţ de o clipă, chiar mi-a amintit de Neferet şi m-am întrebat dacă o să spună ceva profund, ceva ce ar spune un conducător.

— Îi cunoşteam cu toţii pe amândoi. Elizabeth era drăguţă şi liniştită. Elliot a fost „frigiderul“ nostru la ultimele câteva ritualuri.

Dintr-odată a zâmbit; avea un zâmbet de fiară, răutăcios, şi orice posibilă asemănare cu Neferet s-a terminat în acel moment.

— Însă erau slabi, iar vampirii nu au nevoie de slăbiciune la sabatul lor. - A ridicat din umerii zugrăviţi în stacojiu. - Dacă am fi oameni, am spune că cel mai puternic supravieţuieşte.

Slavă zeiţei, că nu suntem fiinţe umane, aşa că o s-o punem pe seama soartei şi o să ne bucurăm în această seară că nu a furat-o niciunuia dintre noi.

Am ascultat scârbită freamătul aprobator al mulţimii. Nu o cunoscusem eu pe Elizabeth, dar fusese de treabă cu mine.

Da, recunosc că nu puteam să-l sufăr pe Elliot, de fapt, nimeni nu putea să-l sufere. Era un puşti enervant şi şleampăt, iar fantoma lui sau ce-o fi fost chestia aia nu se lăsa mai prejos, dar nu mă bucuram că a murit. Dacă ajung vreodată conducătoarea Fiicelor Întunericului, n-am să fac glume pe seama niciunui novice mort, indiferent cât de neînsemnat ar fi el, mi-am promis eu,

dar în acelaşi timp eram conştientă că fusese ca o rugăciune. Am sperat că Nyx m-a auzit şi că era de acord cu mine.

— Dar gata cu tristeţea, a continuat Afrodita. Este noaptea de Samhain! Noaptea în care sărbătorim încheierea anotimpului recoltei şi, mai mult de atât, este momentul în care ne cinstim strămoşii, toţi vampirii de seamă care au trăit şi au murit înainte să ne naştem noi.

Tonul vocii ei îmi dădea fiori. Se dădea rău de tot în spectacol. Am dat ochii peste cap, în timp ce ea a continuat.

— Este noaptea în care vălul dintre viaţă şi moarte este cel mai fragil, iar spiritele au cea mai mare şansă să coboare pe pământ.

A făcut o pauză şi a aruncat o privire împrejur, spre publicul ei, având grijă să mă ignore, cum de altfel făceau cu toţii. Am avut răgaz să meditez la vorbele ei. Oare ceea ce i se întâmplase lui Elliot avea legătură cu faptul că vălul dintre viaţă şi moarte era acum cel mai fragil şi că murise în noaptea de Samhain? N-am avut timp să insist pe gândul ăsta, pentru că Afrodita şi-a ridicat glasul şi a strigat.

— Aşadar, ce facem acum?

— Ieşim! au strigat la rândul lor Fiicele şi Fiii Întunericului.

Râsul Afroditei era prea încărcat de sexualitate ca să fie adecvat momentului şi jur că s-a pipăit. Acolo, de faţă cu toată lumea. Dumnezeule, ce scârboasă!

— Aşa e. Am ales un loc extraordinar pentru noaptea asta şi avem chiar şi un nou frigider care ne aşteaptă acolo, împreună cu fetele.

Îhh! Când spunea „fetele“, se referea oare la Războinica, Teribila şi Viespea? Am aruncat o privire rapidă împrejurul încăperii, dar nu le-am văzut pe nicăieri. Demenţial! Parcă îmi şi imaginam ce pot alea trei, împreună cu Afrodita, să numească „extraordinar“.

Şi nici nu voiam să mă gândesc la bietul puştan care, Dumnezeu ştie cum, se lăsase convins să le fie „frigider“.

Şi n-am să recunosc nici în ruptul capului că îmi lăsase gura apă când Afrodita pomenise că ne aştepta un „frigider“, ceea ce însemna că aveam să beau din nou sânge.

— Haideţi să mergem. Şi nu uitaţi, în linişte. Gândiţi-vă că sunteţi invizibili şi nici-o fiinţă umană care încă mai este trează la ora asta n-o să ne vadă. - S-a uitat fix la mine. — Şi Nyx să-l ferească pe cel care ne dă de gol, pentru că o să fim nemiloşi cu el.

A aruncat grupului un zâmbet seducător.

— Urmaţi-mă, Fiice şi Fii ai Întunericului!

Toţi au urmat-o pe Afrodita în perechi sau grupuleţe mai mici pe uşa din spate a sălii de recreere. Normal, pe mine nu m-au băgat în seamă. Era cât pe-aci să nu merg cu ei. Nu aveam niciun chef. Doar avusesem parte de destulă adrenalină pentru o singură noapte. Ar trebui să mă întorc în cameră şi să-i cer scuze lui Stevie Rae. Apoi am putea să le căutăm pe gemene şi pe Damien şi poate le povestesc despre Elliot (am făcut o pauză, ca să văd dacă instinctul îmi spune să nu le mărturisesc nimic prietenilor mei, dar a rămas în tăcere).

Bun, deci puteam să le spun şi lor. Mi se părea o idee mai bună decât s-o urmez pe răutatea aia de Afrodita şi gaşca de puştani care nu mă înghiţeau. Însă intuiţia mea, care nu se manifestase când mă gândisem să vorbesc cu prietenii mei, brusc m-a strivit cu prezenţa ei. Trebuia să mă duc la ritual.

Am oftat.

— Hai, Z, doar nu vrei să pierzi un spectacol pe cinste, nu? Erik stătea lângă uşa din spate, frumos ca Superman, cu ochii lui albaştri, şi-mi zâmbea. La naiba!

— Glumeşti? Fete răutăcioase, dulcegării exclusiviste, şansa unică de a mă simţi prost şi o vărsare de sânge... E

tot ce-mi doresc. N-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume.

Erik şi cu mine am ieşit pe uşă, asemenea celorlalţi.

Mergeau cu toţii în tăcere spre zidul din spatele sălii de recreere, care era prea aproape de locul în care îi văzusem pe Elizabeth şi pe Elliot ca să mă simt în largul meu. Apoi, lucru ciudat, toţi au părut să dispară prin zid.

— Ce mama naibii...? am murmurat.

— E o iluzie. O să vezi.

Şi chiar am văzut. De fapt, era o uşă secretă. Cam ca alea din filmele vechi cu criminali, numai că, în loc de o uşă în peretele unei biblioteci sau într-un şemineu - ca într-un film cu Indiana Jones... da, sunt prostuţă, ştiu -, uşa asta secretă era o secţiune mică în zidul masiv, aparent foarte solid, al şcolii. O bucată din ea a lunecat într-o parte, lăsând un spaţiu suficient de mare cât să se poată strecura prin ea un om - sau novice, sau vampir, sau cine ştie, vreo două fantome ciudat de materiale. Eu şi Erik am fost ultimii care au ieşit. Am auzit un zgomot uşor şi m-am întors la timp, să văd cum se închide zidul fără să lase nici-o crăpătură.

— Se închide automat, ca portierele, a şoptit Erik.

— Îhî. Cine ştie despre ea?

— Toţi cei care au fost vreodată Fiice sau Fii ai Întunericului.

— Aha.

Am presupus că, probabil, şi majoritatea vampirilor adulţi.

Am aruncat o privire împrejur. N-am văzut pe nimeni să ne privească sau să ne urmărească.

Erik a remarcat.

— Nu le pasă. Ţine de tradiţia şcolii ca pentru anumite ritualuri să ne strecurăm afară din şcoală. Cât timp nu facem o prostie prea mare, se fac că nu ştiu că plecăm. - A înălţat din umeri.

— Cred că n-are nimic.

— Cât timp nu facem vreo prostie prea mare, am spus eu.

— Sst, a făcut cineva din faţa noastră.

Am tăcut şi m-am hotărât să mă concentrez asupra drumului.

Era în jur de patru şi jumătate dimineaţa. Nu era nimeni treaz.

Ce surpriză! Era ciudat să mergi prin partea asta aşa de fiţoasă a Tulsei, printr-un cartier înţesat de viloaie construite din banii scoşi din petrol, şi să nu te vadă nimeni. O luam pe scurtături, prin grădini superb aranjate, şi nu lătra nici măcar un câine la noi. Era de parcă am fi fost doar nişte umbre... sau fantome... Gândul ăsta mi-a dat fiori. Luna care mai devreme era împresurată de nori strălucea acum argintie pe cerul neaşteptat de senin. Jur că până şi înainte să fiu însemnată puteam să citesc la lumina ei. Era frig, dar nu mă deranja, cum m-ar fi deranjat doar cu o săptămână înainte.

Am încercat să nu mă gândesc ce presupune asta pentru Transformarea la care era supus corpul meu.

Am traversat o stradă, apoi am lunecat în tăcere printre nişte curţi. Am auzit susurul apei înainte de a vedea pasarela. Luna lumina pârâul şi ai fi zis că cineva a presărat pulbere de argint peste el. M-a fermecat frumuseţea lui şi am încetinit imediat pasul, amintindu-mi că, mai nou, pentru mine noaptea era zi.

Am sperat să nu mă obişnuiesc niciodată cu maiestuozitatea ei sumbră.

— Haide, Z, a şoptit Erik din partea cealaltă a podului. Mi-am înălţat privirea spre el. Silueta i se contura pe o vilă impresionantă, care se întindea pe dealul din spatele lui, cu un gazon enorm, terasat, cu un iaz, un foişor, fântâni şi cascade (se vedea clar că oamenii ăştia erau putred de bogaţi), şi mi-a amintit de un erou din ăla romantic din istorie, ca de exemplu... ăă... Hm, singurii

eroi care îmi veneau în minte erau Superman şi Zorro şi niciunul dintre ei nu prea era personaj istoric. Ideea e că arăta ca un cavaler, ca un personaj din cărţi. Apoi mi-am dat seama ce proprietate superbă încălcăm noi şi am luat-o iute pe pod spre el.

— Erik - am spus eu în şoaptă, disperată -, ăsta e muzeul Philbrook! Dăm de naiba dacă ne prind picioarele pe aici.

— N-o să ne prindă.

A trebuit să grăbesc pasul ca să-l prind din urmă. Mergea iute, mult mai dornic decât mine să ajungă din urmă grupul tăcut, fantomatic.

— Asta nu e casa vreunui bogătan, e un muzeu. Cred că locul ăsta e păzit douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

— Cred că Afrodita a drogat deja paznicii.

— Poftim?

— Sst. N-or să păţească nimic. O să fie doar puţin rătăciţi o vreme, iar apoi o să plece acasă şi n-o să-şi mai amintească nimic. Nu e mare scofală.

Nu i-am răspuns, dar chiar nu mi-a plăcut faptul că i se părea o nimica toată să droghezi paznici. Nu era normal, deşi înţelegeam că era necesar s-o facă. În fond, încălcăm o proprietate şi nu voiam să fim prinşi, aşa că trebuia ca paznicii să fie drogaţi. M-am prins. Dar nu-mi plăcea ideea şi părea a fi un alt lucru care trebuia neapărat schimbat la Fiicele Întunericului şi în aerul lor de superioritate. Îmi aminteau din ce în ce mai mult de Oamenii credinţei şi nu era deloc o comparaţie măgulitoare. Afrodita nu era Dumnezeu sau vreo zeitate, indiferent ce credea ea.

Erik se oprise. Am înaintat ca să ajungem la ceilalţi, care stăteau în cerc în jurul foişorului cu cupolă aşezat la poalele pantei line care ducea spre muzeu. Era în apropierea iazului ornamental cu peşti, care se întindea

până unde începeau terasele din faţa muzeului. Locul era extraordinar de frumos.

Mai fusesem aici de vreo două-trei ori în excursie cu clasa şi o dată la ora de artă şi chiar mă inspirase să desenez grădinile, deşi nu prea sunt în stare să desenez. De data aceasta noaptea îl transformase dintr-un loc cu grădini frumoase, îngrijite şi cu fântâni arteziene de marmură, într-o împărăţie feerică, scăldată în lumina lunii, care îl învăluia în straturi de cenuşiu, argintiu şi albastru nocturn.

Foişorul era şi el extraordinar. Era aşezat deasupra unor scări circulare, asemenea unui tron, aşa încât trebuia să urci ca să ajungi la el. Era format din coloane albe, sculptate, iar cupola lui era luminată de dedesubt, astfel încât arăta ca un străvechi monument grecesc căruia i se redase gloria de odinioară şi fusese iluminat pentru a-l dărui ochilor nopţii.

Afrodita a urcat scările pentru a-şi lua locul în centrul foişorului şi astfel s-a dus pe apa sâmbetei toată frumuseţea şi magia lui. Desigur, Războinica, Teribila şi Viespea erau şi ele prin preajmă. Mai era cu ele o fată pe care nu am recunoscut-o.

Sigur, era posibil să fi văzut-o de mii de ori şi să nu-mi amintesc, pentru că era încă o păpuşă Bărbie, deşi probabil că numele ei semnifica ceva de genul Malefica sau Odioasa.

Aranjaseră o măsuţă în mijlocul foişorului şi o acoperiseră cu o pânză neagră. Pe ea am văzut un mănunchi de lumânări şi alte lucruri, printre care şi un pocal şi un cuţit. Un biet puştan stătea cu capul prăvălit pe masă. O mantie îi acoperea corpul şi semăna foarte tare cu Elliot în noaptea în care fusese „frigider“.

Probabil că este foarte epuizant pentru un puşti să i se ia sânge pentru ritualurile Afroditei şi m-am întrebat dacă asta avea vreo legătură cu moartea lui Elliot. Mi-am alungat din minte faptul că îmi lăsase gura apă când mă

gândisem la sângele puştiului amestecat cu vinul din pocal. Era ciudat cum ceva putea să mă scârbească şi să mă atragă ca un magnet în acelaşi timp.

— Am să formez cercul şi am să invoc spiritele strămoşilor, să se prindă în dansul nostru, în mijlocul cercului, a spus Afrodita. Vorbise cu blândeţe, dar vocea ei ne-a învăluit ca o ceaţă otrăvitoare, îmi dădea fiori pe şira spinării când mă gândeam la spiritele atrase în cercul Afroditei, mai ales după experienţa recentă pe care o avusesem cu fantomele, dar trebuie să recunosc că în acelaşi timp mă intriga şi mă înspăimânta. Poate că eram atât de sigură că trebuia să fiu de faţă deoarece în noaptea asta îmi era dat să descopăr vreun indiciu în legătură cu Elizabeth şi cu Elliot. În plus, era evident că Fiicele Întunericului ţineau ritualul ăsta de ceva vreme. Nu putea fi înfricoşător sau periculos. Afrodita se dădea mare şi tare, dar aveam sentimentul că se prefăcea.

Dincolo de masca asta era ca toţi bătăuşii, nesigură şi imatură. În acelaşi timp, se ştie că bătăuşii au tendinţa de a-i evita pe cei mai tari ca ei, aşa că era logic faptul că, dacă Afrodita avea să invoce spiritele în cercul nostru, însemna că erau inofensive şi poate chiar de treabă. Eram convinsă că Afrodita nu avea tupeul să se ia la harţă cu un baubau mare şi rău.

Sau cu ceva înspăimântător, ca ceea ce se alesese de Elliot.

M-am relaxat ca să întâmpin deja familiarul freamăt de energie, întrucât Fiicele Întunericului îşi luaseră lumânările corespunzătoare elementului pe care îl reprezentau, apoi şi-au ocupat locurile în cercul micuţ din interiorul foişorului.

Afrodita a invocat vântul, iar o briză pe care numai eu am simţit-o mi s-a jucat alene prin păr. Am închis ochii, fermecată de fiorul electrizant care mi-a străbătut pielea. De fapt, în ciuda Afroditei şi a înţepatelor de Fiice ale Întunericului, deja mă bucuram din plin de începutul

ritualului. Iar Erik stătea lângă mine, ceea ce făcea să-mi pese cu atât mai puţin că nimeni altcineva nu avea să mai vorbească cu mine.

M-am relaxat şi mai mult, fiind dintr-odată sigură că viitorul nu avea să fie chiar atât de sumbru. Aveam să mă împac cu prietenii mei, împreună aveam să vedem ce naiba se întâmpla cu fantomele alea ciudate şi poate chiar îmi trăgeam şi un iubit marfă. Totul o să fie bine. Am deschis ochii şi am văzut-o pe Afrodita mişcându-se în cerc. M-a străbătut fiecare element în parte şi m-am întrebat cum de nu remarca şi Erik, de vreme ce stătea atât de aproape de mine.

Chiar am aruncat o privire piezişă spre el, pentru că mă gândeam că se uită la mine în timp ce elementele se jucau pe pielea mea, dar, ca toţi ceilalţi, el se uita la Afrodita. (Lucru enervant, de altfel; nu era normal să mă privească şi el pe mine pe furiş?) Apoi Afrodita a început ritualul de invocare a spiritelor străbunilor şi nici măcar eu n-am mai putut să-mi iau privirea de la ea. Stătea la masă şi ţinea în mână o împletitură din ierburi uscate, atârnată deasupra flăcării lumânării purpurii, simbolul spiritului, care s-a aprins imediat.

A lăsat-o să ardă un răstimp, apoi a stins-o. A fluturat-o uşor împrejurul ei, umplând aerul de fuioare de fum, şi a început să vorbească. Am adulmecat şi am recunoscut aroma de iarba-Sfintei-Marii, una dintre ierburile utilizate în ceremonii, considerată dintre cele mai sacre pentru că atrăgea energia spirituală. Bunica o folosea adesea în rugăciunile ei. Însă m-am încruntat şi m-a cuprins îngrijorarea. Nu trebuie folosită iarba-Sfintei-Marii decât după ce arzi salvie ca să cureţi şi să purifici locul; altfel ar putea atrage orice fel de energie, iar „orice“ nu însemna întotdeauna „bun“. Dar era prea târziu să spun ceva, chiar dacă aş fi putut opri ceremonia. Deja începuse să invoce spiritele, iar vocea ei căpătase accente misterioase şi monotone, care erau

întărite întrucâtva de fumul care se ridica în rotocoale bucălate în jurul ei.

„În astă noapte de Samhain, voi, spirite ale străbunilor noştri, ascultaţi-mi strigarea străveche! În astă noapte de Samhain, lăsaţi-mi glasul să fie purtat de acest fum spre Lumea Cealaltă, acolo unde spiritele luminoase dănţuiesc în ceţurile aducerii aminte, îmbălsămate de iarba-Sfintei-Marii. În astă noapte de Samhain nu invoc spiritele strămoşilor noştri umani.

Nu, îi las să se odihnească; nu îmi fac trebuinţă nici în viaţă, nici în moarte. În astă noapte de Samhain invoc străbunii vrăjitori, străbunii mistici, cei care au fost odinioară mai mult decât umani şi care în moarte sunt mai mult decât umani."

Am privit fermecată alături de ceilalţi cum fumul se învolburează, se transformă şi începe să prindă formă. Mai întâi am crezut că ameţesc şi am clipit ca să-mi limpezesc vederea, dar am înţeles curând că ceea ce vedeam nu se datora vederii mele înceţoşate. Ce vedeam printre rotocoalele de fum erau fiinţe. Erau neclare, mai degrabă siluetele unor trupuri decât trupuri propriu-zise, dar pe măsură ce Afrodita continua să fluture ierburile, prindeau contur şi curând cercul s-a umplut de spectre cu găvanele goale şi guri căscate.

Nu semănau absolut deloc cu Elizabeth şi Elliot. De fapt, arătau cum credeam eu că arată fantomele, de consistenţa fumului, translucide, dătătoare de coşmaruri. Am adulmecat aerul. Nu, nu duhnea a beci vechi şi greţos.

Afrodita a lăsat din mână ierburile încă fumegânde şi a luat pocalul. Chiar şi de la distanţa la care mă aflam eu, îmi părea neobişnuit de palidă, de parcă ar fi împrumutat din aspectul fantomelor. Rubiniul rochiei ei amintea de o rană învăpăiată în cercul cenuşiu de fum şi ceaţă.

— Vă dau bineţe, spirite străvechi, şi vă cer să acceptaţi ofranda noastră de vin şi sânge, ca să vă amintiţi de gustul vieţii.

A ridicat pocalul, iar siluetele fumurii au fremătat şi s-au repezit cu un entuziasm vizibil.

— Vă dau bineţe, spirite străvechi şi de la adăpostul cercului meu...

— Zo! Ştiam eu că dau de tine aici dacă insist!

Vocea lui Heath a sfâşiat tăcerea nopţii, întrerupând-o pe Afrodita.

Capitolul 28

— Heath! Ce naiba cauţi aici?

— Păi, nu m-ai sunat!

Ignorându-i pe toţi cei prezenţi, m-a îmbrăţişat. Nu am avut nevoie de lumina lunii ca să-i văd ochii injectaţi.

— Mi-era dor de tine, Zo! a izbucnit el, aruncându-mi în faţă un damf de bere.

— Heath. Trebuie să pleci...

— Nu. Să rămână, m-a întrerupt Afrodita.

Heath şi-a întors privirea spre ea şi mi-am închipuit cum trebuie să arate ea prin ochii lui. Stătea în pata de lumină lăsată de proiectoarele din foişor, care se prelingea printre fuioarele de fum de la ierburi şi care o învăluia de parcă ar fi fost scufundată în apă. Rochia ei roşie de mătase îi îmbrăţişa corpul, iar părul bogat îi cădea greu pe spate. Avea buzele suflecate într-un rânjet răutăcios, pe care sunt sigură că Heath avea să-l interpreteze greşit, crezând că era doar drăguţă. De fapt, probabil că nici n-avea să observe fantomele fumurii care nu mai roiau în jurul pocalului, iar acum îşi întorseseră ochii goi spre el. Nu avea să remarce nici faptul că Afrodita avea vocea ciudată şi stinsă şi că ochii ei erau sticloşi şi ficşi. La naiba, la cum îl ştiam eu pe Heath, probabil că nu avea să remarce nimic altceva în afară de sânii ei mari.

— Marfă! O gagică vampirită, a exclamat Heath, confirmând ce credeam eu.

— Du-l de aici!

În vocea lui Erik se simţea îngrijorarea. Heath şi-a desprins privirea de pe sânii Afroditei ca să-l fulgere pe Erik.

— Tu cine eşti?

A, rahat! Tonul ăla îmi era cunoscut. Era tonul pe care şi-l lua când se pregătea de o scenă de gelozie. (Un motiv în plus pentru care era fostul meu.)

— Heath, trebuie să pleci de aici, i-am cerut.

— Ba nu.

S-a apropiat de mine şi m-a cuprins posesiv cu braţul pe după umeri, dar nu m-a privit. A continuat să-l fixeze cu privirea pe Erik.

— Am venit s-o văd pe prietena mea şi asta am să şi fac. N-am băgat în seamă faptul că i-am simţit pulsul lui Heath pe umăr, unde mă atingea. În loc să fac ceva de o mare scârboşenie, ca de exemplu să-l muşc de încheietură, mi-am scuturat umerii ca să mă eliberez de braţul lui şi apoi l-am apucat de mână ca să-l fac să se uite la mine, nu la Erik.

— Nu sunt prietena ta.

— Hai, mă, Zo, că nu vorbeşti serios. Am scrâşnit din dinţi.

Doamne, ce dobitoc e! (Şi uite încă un motiv pentru care era fostul meu.)

— Tu eşti prost? a spus Erik.

— Ia ascultă, măi, rahat băutor de sânge, eu..., a dat să zbiere Heath, dar vocea Afroditei l-a acoperit cu un ecou ciudat.

— Vino, fiinţă umană!

Ochii mei, ai lui Heath şi ai lui Erik, ca şi ai celorlalte Fiice şi Fii ai Întunericului au fost atraşi ca de un magnet spre ea.

Corpul ei arăta ciudat. Oare pulsa? Cum era posibil? Şi-a dat părul pe spate şi şi-a plimbat mâna în jos pe corp ca o dansatoare scârboasă dintr-un bar, şi-a cuprins un sân, iar apoi şi-a lunecat mâna între picioare. Şi-a ridicat cealaltă mână şi i-a făcut cu degetul lui Heath să se apropie.

— Vino la mine, fiinţă umană! Lasă-mă să gust din tine.

Nu era a bună, era groasă de-a dreptul. Heath avea s-o păţească dacă se ducea acolo şi păşea în cerc. Fermecat pe deplin, a pornit spre ea clătinându-se, dar fără să şovăie ori să judece un pic. L-am apucat de o mână şi, spre bucuria mea, am văzut că Erik îl apucase de cealaltă.

— Opreşte-te, Heath! Vreau să pleci de aici. Imediat! N-ai ce căuta aici.

Nu fără un oarecare efort, Heath şi-a luat privirea de la Afrodita. Şi-a smuls mâna din strânsoarea lui Erik şi aproape a mârâit la el. Apoi s-a întors spre mine.

— Mă înşeli!

— Tu nu auzi? Nu am cum să te înşel, pentru că nu suntem împreună! Şi acum cară-te...

— Dacă nu se supune chemării noastre, atunci venim noi la el.

Am ridicat capul şi am văzut corpul Afroditei cuprins de convulsii, atunci când firişoare cenuşii s-au prelins din ea. A scos un icnet, ceva între suspin şi ţipăt. Spiritele, inclusiv cele care se pare că puseseră stăpânire pe ea, s-au repezit spre marginea cercului şi l-au forţat, în încercarea de a se elibera şi a ajunge la Heath.

— Afrodita, opreşte-le! Dacă nu, o să-l omoare! a strigat Damien, care şi-a făcut apariţia din spatele gardului viu care străjuia iazul.

— Damien, ce..., am dat să întreb, dar el a clătinat din cap.

— N-am timp de explicaţii, mi-a aruncat el, după care şi-a îndreptat din nou atenţia către Afrodita.

— Tu ştii foarte bine ce sunt, i-a strigat el. Trebuie să le ţii în cerc, dacă nu, au să-l omoare.

Afrodita era atât de palidă, încât arăta ea însăşi ca o fantomă. S-a îndepărtat de siluetele fumurii, care încă mai încercau să forţeze hotarul invizibil al cercului, până s-a lipit de o margine a mesei.

— N-am să le opresc. Dacă vor, pot să-l ia. Mai bine pe el decât pe mine sau pe oricare dintre noi, a zis ea.

— Da, nu vrem să ne băgăm în rahatul ăsta! a spus Teribila, după care a dat drumul la lumânare. Flacăra ei a fremătat puţin şi apoi s-a stins.

Apoi, fără o vorbă, a fugit din cerc şi a coborât iute treptele foişorului. Celelalte trei fete care simbolizau elementele au urmat-o şi s-au făcut nevăzute în noapte, lăsându-şi lumânările răsturnate şi stinse.

Am urmărit terifiată cum una dintre siluetele cenuşii se scurge dincolo de cerc. Fumul care forma corpul său spectral a început să se prelingă în jos pe scări, asemenea unui şarpe care se ţâra în direcţia noastră. I-am simţit pe Fiii şi Fiicele Întunericului fremătând şi am aruncat o privire împrejur. Se dădeau înapoi speriaţi, iar chipurile le erau împietrite de frică.

— E în puterea ta, Zoey.

— Stevie Rae!

Stătea în mijlocul cercului, nesigură pe picioare. Aruncase mantia care o acoperea şi i-am văzut bandajele prinse în jurul încheieturilor.

— Ţi-am spus că trebuie să fim uniţi, mi-a zâmbit ea slăbită.

— Ar fi bine să te grăbeşti, a zis Shaunee.

— Fantomele alea îl bagă în sperieţi pe fostul tău, m-a atenţionat Erin.

M-am uitat peste umăr şi le-am văzut pe gemene stând lângă Heath, care era alb la faţă şi cu gura căscată, şi am simţit o fericire de nedescris. Nu mă părăsiseră! Nu eram singură!

— Hai s-o rezolvăm odată! am spus. Ţine-l aici, i-am aruncat lui Erik, care se uita şocat la mine.

Nu a fost nevoie să mă întorc ca să mă asigur că prietenii mei mă urmează. Am urcat în grabă scările abrupte până la foişorul bântuit de fantome. Când am ajuns la hotarul cercului am şovăit o clipă. Spiritele se

destrămau uşor dincolo de el, fără să-l scape din ochi pe Heath. Am inspirat adânc şi am păşit dincolo de bariera invizibilă, simţind un fior rece atunci când spiritele celor morţi mi-au atins în freamătul lor pielea.

— Nu ai ce căuta aici. E cercul meu, a spus Afrodita, care şi-a făcut suficient curaj cât să-şi ţuguie buzele la mine şi să mă împiedice să ajung la masă şi la lumânarea simbolizând spiritul, singura aprinsă încă.

— Vrei să spui că a fost cercul tău. Acum trebuie să-ţi ţii gura şi să te dai la o parte, i-am replicat.

Afrodita şi-a mijit ochii.

Rahat! Nu aveam timp de aşa ceva.

— Tărtăcuţă, acum ai să faci exact ce-ţi zice Zoey. De vreo doi ani aştept ocazia să-ţi tăbăcesc fundul, a anunţat-o Shaunee, care a înaintat şi s-a aşezat lângă mine.

— Subscriu, târâtură împuţită, a întărit şi Erin, aşezându-se în partea cealaltă.

Înainte ca gemenele să aibă timp să sară la ea, ţipătul lui Heath a sfâşiat noaptea. M-am răsucit să văd ce se întâmplă.

Ceaţa se târa în sus pe picioarele lui, lăsând în urmă rupturi fine, care au început deodată să sângereze. Cuprins de panică, Heath dădea din picioare şi ţipa. Erik nu fugise, ci lovea şi el ceaţa, deşi de fiecare dată când aceasta îl atingea, îi sfâşia hainele şi îi cresta pielea.

— Grăbiţi-vă, luaţi-vă locurile, am strigat înainte ca mirosul ispititor al sângelui să-mi afecteze capacitatea de a mă concentra.

Prietenii mei s-au repezit la lumânările lăsate de izbelişte.

Le-au ridicat în fugă şi s-au aşezat în poziţia cuvenită.

Am ocolit-o pe Afrodita, care se holba la Heath şi la Erik cu mâna lipită de gură, ca pentru a-şi înăbuşi ţipetele. Am luat lumânarea purpurie şi m-am dus iute la Damien.

— Vântule! Te chem în acest cerc, am strigat şi am atins lumânarea purpurie de cea galbenă.

Mi-a venit să ţip de uşurare când am simţit deja bine cunoscutul vârtej ţâşnind în cerc, învolburându-mi-se în jurul corpului şi ridicându-mi părul în cap.

Am alergat spre Shaunee, protejând cu mâna flacăra lumânării purpurii.

— Focule! Te chem în acest cerc!

Când am aprins lumânarea roşie, arşiţa s-a pornit, alături de curenţii învolburaţi de aer. Fără să mă opresc măcar o clipă, am mers în sensul acelor de ceasornic prin cerc.

— Apă! Te chem în acest cerc! Imediat am simţit marea dulce-sărată.

— Pământ! Te chem în acest cerc!

Am aprins lumânarea lui Stevie Rae, încercând să-i evit bandajele de la încheieturi. Era anormal de palidă, dar a zâmbit larg atunci când aerul s-a umplut de mirosul de fân proaspăt cosit.

Heath a ţipat din nou şi am revenit în grabă în mijlocul cercului, ridicând în sus lumânarea purpurie.

— Spiritule! Te chem în acest cerc!

Am simţit energia străbătându-mă. Mi-am aruncat privirea la hotarul cercului format de mine şi pot să jur că am văzut lanţul puterii jur împrejurul lui. Am închis ochii preţ de o clipă. O, îţi mulţumesc, Nyx!

Apoi am lăsat lumânarea pe masă şi am luat pocalul cu vin amestecat cu sânge. M-am întors cu faţa spre Heath, Erik şi hoarda de fantome.

— Acesta este ofranda voastră! am strigat şi am vărsat lichid de jur împrejurul meu, marcând un cerc sângeriu aproximativ pe pardoseala foişorului.

— Nu aţi fost chemate azi aici pentru a ucide. Aţi fost chemate pentru că este noaptea de Samhain şi voiam să vă cinstim numele.

Am mai vărsat un pic de vin şi m-am străduit să nu bag în seamă aroma ademenitoare a sângelui proaspăt amestecat în el.

Fantomele s-au oprit din atac. M-am concentrat asupra lor, ca să nu mă las distrasă de teroarea care se citea în privirea lui Heath şi de durerea din ochii lui Erik.

— Preferăm sângele acesta proaspăt şi tânăr, Preoteasă. Vocea misterioasă a răzbătut până la mine şi mi-a dat fiori.

Jur că simţeam mirosul respiraţiei cu iz de carne în putrefacţie. Am înghiţit în sec.

— Înţeleg, dar nu puteţi lua aceste vieţi. Este o noapte a sărbătorii, nu a morţii.

— Şi totuşi noi alegem moartea, pentru că ne este mai dragă, s-a auzit şi apoi a urmat un râset fantomatic care a plutit prin aer, alături de mirosul pângărit de fum de iarba-Sfintei-Marii, iar spiritele l-au împresurat din nou lui Heath.

Am aruncat pocalul şi mi-am înălţat mâinile.

— N-am să vă mai rog, am să vă oblig. Vânt, foc, apă, pământ şi spirit! În numele lui Nyx, vă poruncesc să ferecaţi acest cerc şi să atrageţi înapoi spiritele celor morţi cărora li s-a permis să fugă. Acum!

O senzaţie de căldură mi-a cuprins corpul în valuri şi a ţâşnit din mâinile mele întinse. Dintr-o vijelie cu miros sărat, arzând ca para focului, s-a desprins o ceaţă verde scânteietoare, care s-a revărsat şuierătoare în jos pe scări până în jurul lui Heath şi al lui Erik, scuturându-le nebuneşte hainele şi părul. Vântul vrăjit a înhăţat siluetele fumurii şi le-a smuls de pe victimele lor, apoi cu un zgomot asurzitor, le-a târât înapoi în cercul meu. Dintr-odată am fost împresurată de figuri fantomatice de la care simţeam pericol şi o foame sfâşietoare, la fel de puternic cum simţisem pulsând mai devreme sângele lui Heath. Afrodita stătea ghemuită pe scaun, tremurând toată de teama spectrelor. Unul dintre ele a atins-o în

treacăt, iar ea a scos un ţipăt uşor, ceea ce a părut să le stârnească şi mai tare şi s-au înghesuit cu furie în jurul meu.

— Zoey!

Stevie Rae m-a strigat cu un glas ascuţit, cuprinsă de frică.

Am văzut-o făcând un pas şovăitor spre mine.

— Nu! a izbucnit Damien. Nu rupe cercul! Nu-i pot face nimic lui Zoey, nu ne pot face rău niciunuia dintre noi, cercul acesta e prea puternic, dar numai dacă nu-l rupem.

— Nu ne mişcăm de aici, a strigat Shaunee.

— Nici gând, mie îmi place aici! a întărit şi Erin cu glasul uşor întretăiat.

Loialitatea, încrederea şi încuviinţarea lor era parcă un al şaselea element, iar lucrul ăsta mi-a dat încredere. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la fantomele furioase care se mişcau aiuritor în cerc.

— Aşa că nu avem de gând să plecăm, ceea ce înseamnă că voi trebuie să plecaţi.

Am arătat spre sângele amestecat cu vin vărsat pe jos.

— Luaţi-vă ofranda şi plecaţi! Doar cu acest sânge vă suntem datori în noaptea asta.

Hoarda fumurie s-a oprit din freamătul ei. Ştiam că i-am dovedit. Am tras adânc aer în piept şi am încheiat.

— Cu forţa elementelor naturii, vă poruncesc să plecaţi. Dintr-odată s-au destrămat pe pardoseala udă de vin a foişorului, ca şi când un uriaş invizibil le-ar fi trântit la pământ, au absorbit nu ştiu cum lichidul îndoit cu sânge şi s-au făcut nevăzute odată cu el.

Am oftat uşurată, cu un suspin zgomotos, şi m-am întors imediat spre Damien.

— Îţi mulţumesc, vântule. Poţi pleca.

A dat să-şi stingă lumânarea, dar nu a fost nevoie, pentru că o adiere de vânt pe care am simţit-o

surprinzător de jucăuşă a stins-o în locul lui. Damien mi-a zâmbit larg. Apoi a făcut ochii mari la mine.

— Zoey! Semnul tău!

— Cee?

Mi-am dus mâna la frunte. Am simţit că mă furnică, atât fruntea, cât şi umerii şi gâtul (dar nu m-a mirat, pentru că întotdeauna am dureri de umeri şi de gât când sunt foarte tensionată), şi în plus corpul îmi vibra încă de la efectele întârziate ale puterii elementelor, aşa că nici măcar nu remarcasem.

Privirea lui şocată s-a transformat într-una fericită.

— Termină de închis cercul şi apoi poţi să te uiţi într-una dintre multele oglinzi ale lui Erin să vezi ce s-a întâmplat.

M-am întors spre Shaunee, ca să-mi iau rămas bun de la foc.

— Mamă! E extraordinar, a exclamat Shaunee holbându-se la mine.

— Şi de unde ai ştiut tu că am mai multe oglinzi în geantă? s-a plâns Erin de Damien din partea opusă a cercului, în timp ce eu m-am întors spre ea să-mi iau rămas bun de la apă. A făcut ochii mari când s-a uitat bine la mine.

— Să dea toţi dracii! a mormăit ea.

— Erin, n-ar trebui să înjuri cât eşti într-un cerc sfânt. Doar ştii că nu e..., a dat s-o corecteze Stevie Rae cu accentul ei dulce din Oklahoma, când m-am întors să-mi iau rămas bun de la pământ, dar s-a oprit brusc şi a izbucnit:

— Dumnezeule mare! Am oftat.

— La naiba, acum ce mai e?

M-am dus înapoi la masă şi am luat lumânarea spiritului.

— Mulţumesc, spirite. Poţi pleca, am spus.

— Dar de ce?

Afrodita s-a ridicat atât de brusc, încât a dărâmat scaunul.

Asemenea celorlalţi, se uita şocată la mine.

— De ce tu şi nu eu?

— Afrodita, despre ce vorbeşti?

— Despre asta, a spus Erin şi mi-a întins o pudrieră pe care a scos-o din poşeta ei şic, veşnic atârnată pe umăr.

Am deschis-o şi m-am privit. La început nu am înţeles ce văd; era prea straniu, prea uimitor. Apoi Stevie Rae a şoptit de lângă mine:

— Ce frumuseţe...

Şi mi-am dat seama că avea dreptate. Era o frumuseţe.

Semnul mi se întinsese. Un desen ca un vârtej delicat, dantelat, de culoarea safirului îmi încadra ochii. Nu era la fel de complicat şi de mare ca al unui vampir adult, dar era fără doar şi poate nemaiîntâlnit la un novice. Mi-am plimbat degetele pe desenul şerpuitor şi mi-a trecut prin minte că probabil aşa trebuie să fie împodobit chipul unei prinţese exotice de peste mări şi ţări... sau poate cel al unei Mari Preotese a unei zeiţe. Şi m-am uitat cu atenţie la mine, cea care nu eram eu cu adevărat, acea necunoscută care îmi devenea din ce în ce mai cunoscută.

— Şi asta nu e tot, Zoey. Ia uită-te la umăr, a spus încet Damien.

M-am uitat în jos la decolteul adânc al rochiei mele super care îmi cobora pe sub umeri şi am simţit cum prin corp mi se răspândeşte groaza. Aveam desene şi pe umăr. De la gât, coborând în jos pe umăr şi pe spate, plecau desene safirii sub formă de vârtej, cam ca cel de pe faţă, numai că desenele albastre de pe corp păreau şi mai străvechi, şi mai misterioase, pentru că erau întrepătrunse de simboluri sub formă de litere.

Am deschis gura, dar n-am reuşit să scot un sunet.

— Z, are nevoie de ajutor.

Vocea lui Erik a răzbătut prin năuceala care mă învăluise, mi-am ridicat privirea de la umărul meu şi l-am văzut intrând clătinându-se în foişor, cărându-l după sine pe Heath inconştient.

— Nu contează. Lasă-l aici, a spus Afrodita. O să-l găsească cineva de dimineaţă. Trebuie să plecăm de aici înainte să se trezească paznicii.

M-am răsucit spre ea.

— Şi te mai întrebi de ce am fost aleasă eu, şi nu tu? Poate pentru că Nyx s-a săturat până peste cap de tine, pentru că eşti egoistă, răzgâiată, capricioasă, odioasă..., m-am oprit o clipă, atât de enervată încât nu-mi mai veneau în minte şi alte adjective.

— Destrăbălată! au spus Erin şi Shaunee într-un glas.

— Da, şi o bătăuşă nenorocită.

M-am apropiat încă un pas de ea şi i-am strigat în faţă.

— Toată chestia asta cu Transformarea este şi aşa dificilă, fără ajutorul tău. Dacă nu acceptăm să fim - mi-am aruncat ochii spre Damien şi am zâmbit - nişte adulatori, ne faci să ne simţim neadaptaţi, nişte nulităţi. S-a terminat, Afrodita. Ce-ai făcut tu în seara asta a fost total greşit. Heath era să moară din cauza ta. Şi poate şi Erik şi cine ştie cine altcineva, şi asta din cauza egoismului tău.

— Nu e vina mea că prietenul tău te-a urmărit, a strigat ea.

— Nu, nu eşti tu vinovată pentru asta, dar e singura chestie din seara asta de care nu eşti tu vinovată. În schimb, e vina ta că prietenele tale nu au rămas alături de tine, ca să menţină puterea cercului. Şi, în primul rând, e vina ta pentru că spiritele alea malefice au dat peste cerc. - Avea o mină confuză, lucru care m-a călcat şi mai tare pe nervi. - Salvie, cotoroanţă odioasă! Se foloseşte salvie ca să îndepărtezi energia negativă

înainte să aprinzi iarba-Sfintei-Marii. Nici nu e de mirare că ai atras aşa spirite oribile.

— Da, pen' că eşti chiar tu oribilă, a spus Stevie Rae.

— Tu nu te băga, frigiderule, a spus Afrodita dispreţuitoare.

— Gata! am tunat şi i-am vârât degetul în faţă. Porcăria asta cu frigiderul este prima care dispare.

— Şi ce, o să te prefaci că nu tânjeşti după sânge mai mult decât oricare dintre noi?

M-am uitat furiş spre prietenii mei. M-au privit la rândul lor fără nici-o tresărire. Damien mi-a zâmbit încurajator, iar Stevie Rae a dat din cap. Gemenele mi-au făcut cu ochiul, iar eu mi-am dat seama ce fraieră fusesem. Nu aveau să se dezică de mine, erau prietenii mei. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în ei, chiar dacă până acum nu învăţasem să am încredere nici în mine însămi.

— Până la urmă toţi o să tânjim după sânge, am replicat fără ocolişuri. Altfel murim. Dar asta nu face din noi nişte monştri şi este timpul ca Fiicele Întunericului să nu se mai comporte astfel. S-a zis cu tine, Afrodita. Nu mai eşti conducătoarea Fiicelor Întunericului.

— A, şi presupun că-ţi închipui că tu eşti şefa de acum? Am încuviinţat din cap.

— Da, eu sunt. Nu am venit în Casa Nopţii să cer puterile astea. Tot ce mi-am dorit era să mă integrez. Ei, bine, presupun că în felul ăsta a răspuns Nyx rugăciunilor mele. - Le-am surâs prietenilor mei, care mi-au zâmbit larg la rândul lor. - Se pare că zeiţa are simţul umorului.

— Târfă împuţită, nu poţi să vii tu şi să te pui şefă peste Fiicele Întunericului. Numai o Mare Preoteasă poate schimba conducătorul.

— Atunci înseamnă că am venit la fix, nu-i aşa? a zis Neferet.

Capitolul 29

Neferet s-a desprins din întuneric şi a păşit în foişor, îndreptându-se în grabă către Heath şi Erik. Mai întâi i-a atins chipul lui Erik şi i-a cercetat rănile însângerate de pe braţe, pe care şi le făcuse în zbaterea lui inutilă de a alunga fantomele de pe Heath. Când ea şi-a trecut mâinile pe deasupra rănilor sale, chiar am văzut sângele închegându-se. Erik a oftat uşurat, ca şi când durerea i s-ar fi risipit.

— O să se vindece. Când ne întoarcem la şcoală, să treci pe la infirmerie şi am să-ţi dau cu o alifie care o să-ţi aline usturimea.

L-a bătut uşor pe obraz, iar el s-a îmbujorat.

— Ai dovedit un curaj demn de un vampir războinic când i-ai luat apărarea băiatului. Atât eu, cât şi zeiţa suntem mândre de tine, Erik Night.

Confirmarea ei mi-a provocat un val de încântare, pentru că şi eu eram mândră de el. Apoi am auzit murmurul aprobator de jur împrejurul meu şi mi-am dat seama că Fiicele şi Fiii Întunericului se întorseseră şi acum se îngrămădeau pe treptele foişorului. Oare de cât timp erau de faţă? Neferet şi-a îndreptat atenţia spre Heath şi mi i-am scos din minte pe toţi ceilalţi. I-a suflecat crăcii blugilor sfâşiaţi şi i-a cercetat semnele însângerate de pe picioare şi de pe braţe. Apoi i-a cuprins cu palmele faţa palidă şi lipsită de expresie şi a închis ochii. Am văzut cum corpul lui devine şi mai rigid şi este cuprins de convulsii; apoi a oftat şi, asemenea lui Erik, s-a relaxat. O clipă mai târziu, în loc să se zbată în ghearele morţii, părea cufundat într-un somn netulburat. Aşezată încă în genunchi lângă el, Neferet a declarat:

— Se va face bine şi nu-şi va mai aminti nimic din această noapte, decât că s-a îmbătat şi s-a rătăcit pe când încerca să o caute pe aproape-fosta lui prietenă.

Şi-a înălţat privirea spre mine, în timp ce a spus aceste ultime cuvinte, o privire încărcată de bunătate şi înţelegere.

— Mulţumesc, am şoptit.

Neferet a dat uşor din cap, după care s-a ridicat în picioare ca s-o înfrunte pe Afrodita.

— Sunt la fel de vinovată pentru cele petrecute aici în această noapte ca şi tine. Ştiu de ani de zile că eşti egoistă, dar am preferat să trec cu vederea acest lucru, în speranţa că vârsta şi atingerea zeiţei te vor maturiza. M-am înşelat. - Glasul lui Neferet căpătase accentele tăioase şi puternice ale unei porunci. - Afrodita, te anunţ că de azi înainte nu mai eşti conducătoarea Fiicelor şi Fiilor Întunericului. Nu te vei mai pregăti să devii Mare Preoteasă. De aici înainte vei fi ca oricare altă novice.

Dintr-o mişcare, Neferet a întins mâna şi i-a smuls Afroditei de la gât colierul de argint cu granate care îi atârna între sâni, simbol al rangului.

Afrodita nu a scos un sunet, dar era albă la faţă şi o privea pe Neferet fără să clipească.

Marea Preoteasă i-a întors spatele şi s-a apropiat de mine.

— Zoey Redbird, am ştiut că eşti deosebită încă din ziua în care Nyx mi-a permis să prevăd că vei fi însemnată.

Mi-a zâmbit, mi-a pus degetul sub bărbie şi mi-a ridicat capul ca să îmi observe mai bine desenul care se adăugase la Semnul meu. Apoi mi-a dat părul în lături, ca să se vadă mai bine desenele care îmi apăruseră pe gât, pe umeri şi pe spate. Le-am auzit pe Fiicele şi Fiii Întunericului exclamând uimiţi când ochii le-au picat pentru prima oară pe straniile mele Semne.

— Sunt extraordinare, sunt de-a dreptul extraordinare - a şoptit ea, lăsându-şi mâna să cadă din nou pe lângă corp. Apoi a continuat: - în această noapte ai demonstrat înţelepciunea alegerii zeiţei atunci când te-a înzestrat cu puteri deosebite. Ţi-ai câştigat poziţia de conducătoare a Fiicelor şi Fiilor Întunericului şi te vei pregăti să devii Mare Preoteasă, atât datorită darurilor oferite ţie de zeiţă, cât şi compasiunii şi înţelepciunii tale.

Mi-a înmânat colierul Afroditei, pe care l-am simţit greu şi cald.

— Să-l porţi cu mai multă înţelepciune decât predecesoarea ta. Apoi a făcut un gest cu adevărat extraordinar. Neferet, Marea Preoteasă a lui Nyx, m-a salutat cu mâna strânsă pumn peste cu capul plecat respectuos, simbolul preţuirii la vampiri. Toată lumea, cu excepţia Afroditei, i-a urmat exemplul. Lacrimile mi-au întunecat vederea atunci când cei patru prieteni ai mei mi-au zâmbit larg şi au făcut o plecăciune împreună cu celelalte Fiice şi Fii ai Întunericului.

Dar chiar şi o astfel de fericire perfectă a fost umbrită de confuzie. Cum fusese oare posibil să mă îndoiesc că pot să-i mărturisesc totul lui Neferet?

— Mergeţi înapoi la şcoală. Rezolv eu aici, mi-a spus Neferet. M-a îmbrăţişat în grabă şi mi-a şoptit la ureche:

— Nici nu ştii cât de mândră sunt de tine, Pasăre Zoey.

Apoi m-a împins uşor spre prietenii mei.

— Uraţi-i bun venit noii conducătoare a Fiicelor şi Fiilor Întunericului! a spus ea.

Damien, Stevie Rae, Shaunee şi Erin au izbucnit în urale, antrenându-i şi pe ceilalţi. Apoi toată lumea m-a înconjurat şi parcă am fost luată pe sus din foişor de un val de râsete şi urări. Am dat din cap şi le-am zâmbit noilor mei „prieteni“, dar nu mă lăsam eu păcălită cu una cu două. Mi-am reamintit mie însămi că până cu numai

câteva clipe în urmă se supuseseră fără să crâcnească ordinelor Afroditei.

Avea să dureze ceva timp până să se schimbe totul.

Am ajuns la pod şi le-am amintit oamenilor mei că va trebui să traversăm în linişte cartierul ca să ajungem la şcoală şi le-am făcut semn să o ia înainte. Atunci când Stevie Rae, Damien şi gemenele au păşit pe pod şi se pregăteau să-l traverseze, le-am şoptit:

— Nu, voi mergeţi alături de mine.

Mi-au zâmbit atât de larg, încât mai că păreau nişte prostuţi, şi s-au grupat în jurul meu. Am întâlnit privirea pătrunzătoare şi veselă a lui Stevie Rae.

— N-ar fi trebuit să te oferi ca „frigider“. Îmi dau seama cât de speriată trebuie să fi fost.

La auzul glasului meu dojenitor, zâmbetul lui Stevie Rae s-a stins.

— Bine, dar dacă nu mă ofeream nu am fi ştiut unde se ţine ritualul, Zoey. Am făcut-o ca să pot să-i trimit lui Damien un SMS şi aşa a reuşit să vină aici împreună cu gemenele. Ştiam că o să ai nevoie de noi.

Am ridicat mâinile şi s-a oprit, dar părea gata să izbucnească în lacrimi. I-am zâmbit duios.

— Nu m-ai lăsat să termin. Voiam să spun că n-ar fi trebuit să faci asta, dar mă bucur atât de mult că ai făcut-o! - am continuat, îmbrăţişând-o, şi le-am zâmbit printre lacrimi şi celorlalţi.

— Vă mulţumesc!... mă bucur că aţi venit.

— Zău, Z, doar de-aia suntem prietenii tăi, nu? a zis Damien.

— Mda, a întărit şi Shaunee.

— Exact, i s-a alăturat Erin.

Apoi s-au strâns în jurul meu şi ne-am topit cu toţii într-o mare îmbrăţişare de grup, care mi-a plăcut la nebunie.

— Auziţi, mai e loc şi pentru mine?

Mi-am înălţat privirea şi l-am văzut pe Erik în apropiere.

— Păi, cum să nu, eşti binevenit, l-a primit Damien cu veselie. Stevie Rae s-a pus pe chicotit, Shaunee a oftat, după care a spus:

— Las-o moale, Damien! Nu mai ţii minte faza cu Mary Poppins?

Apoi Erin m-a împins spre marginea grupului, spre Erik.

— Hai, strânge băiatul în braţe! Ai văzut, a încercat să-l salveze pe prietenul tău în seara asta, a zis ea.

— Fostul meu prieten, am spus dintr-o suflare şi m-am afundat în braţele lui Erik, destul de copleşită de mirosul de sânge proaspăt care încă persista pe corpul lui şi de faptul că... hm... mă strângea în braţe. Şi, pe lângă toate astea, Erik m-a sărutat atât de apăsat, încât jur că am simţit că mă topesc în pantofi.

— Ah, ochii mei! am auzit-o pe Shaunee.

— Luaţi-vă, frate, o cameră la un hotel, ceva! a adăugat şi Erin. M-am desprins din braţele lui Erik, conştientă de ce fac, şi l-am auzit pe Damien chicotind.

— Mi-e o foame de lup, a spus Stevie Rae. Chestia asta cu „frigiderul“ îţi lasă o gaură în stomac...

— Hai să mergem să înfulecăm ceva, am propus.

Prietenii mei au luat-o pe pod şi în spatele meu îi auzeam pe Shaunee şi pe Damien discutând aprins dacă să ia o pizza sau sendvişuri.

— Pot să te însoţesc? m-a întrebat Erik.

— Sigur, deja m-am obişnuit, i-am zâmbit eu.

El a râs şi a păşit pe pod. Apoi din întunericul din spatele meu a răzbătut un miorl-aau foarte clar şi năpăstuit.

— Luaţi-o înainte, vă prind şi eu din urmă, i-am zis lui Erik şi m-am afundat din nou în umbrele de la marginea pajiştii muzeului Philbrook.

— Nala? Pis, pis, pis..., am strigat-o.

În mod previzibil, un ghem morocănos de blăniţă s-a repezit spre mine din tufişuri, văicărindu-se în tot acest timp. M-am aplecat s-o ridic şi s-a pus instantaneu pe tors.

— Copil prostuţ, de ce te-ai ţinut după mine până aici dacă nu-ţi place să mergi atât de departe? N-ai trecut deja prin destule în noaptea asta? am mângâiat-o eu în şoaptă, dar înainte să apuc să o iau din nou în direcţia podului, Afrodita a păşit din întuneric şi mi-a tăiat calea.

— Ai câştigat tu o bătălie în seara asta, dar războiul nu sa terminat, m-a anunţat ea.

Am simţit că mă cuprinde oboseala.

— N-am încercat să câştig nici-o bătălie. Tot ce am vrut era să îndrept lucrurile.

— Aha, şi asta îţi închipui că ai făcut?

Şi-a plimbat temătoare privirea dinspre mine înspre cărarea care ducea spre foişor şi înapoi, ca şi când ar fi urmărit-o cineva.

— Habar n-ai ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. Ai fost folosită, cu toţii am fost folosiţi. Nu suntem decât nişte marionete, asta suntem.

Şi-a şters furioasă faţa şi mi-am dat seama că plângea.

— Nu trebuie neapărat să fim în tabere opuse, i-am zis cu blândeţe.

— Ba da! a izbucnit ea. Astea sunt rolurile noastre. Lasă că vezi tu... vezi tu..., a ameninţat Afrodita şi a dat să se îndepărteze.

Deodată mi-a revenit în memorie un gând mai vechi. Mi-am amintit de Afrodita şi de viziunea ei. Am auzit din nou, de parcă s-ar fi întâmplat chiar acum, în faţa mea:

„Sunt morţi! Nu. Nu. Nu se poate! Nu e corect. Nu. Nu e normal! Nu înţeleg... nu... Tu... Tu ştii.“ Ţipătul ei îngrozit mi-a răsunat înfiorător în minte. Mi-am amintit de Elizabeth... de Elliot... de faptul că mi se arătaseră mie. Spre nefericirea mea, ce spunea ea se lega.

— Afrodita! - M-a privit peste umăr. - Ce era cu viziunea aia pe care ai avut-o azi în biroul lui Neferet?

A clătinat uşor din cap.

— Abia acum începe, iar mai încolo o să fie şi mai rău.

S-a întors şi a şovăit o clipă. Cinci puştani, prietenii mei, îi ţineau calea.

— Nu-i nimic, le-am spus. Lăsaţi-o să plece.

Shaunee şi Erin s-au dat în lături. Afrodita şi-a înălţat semeaţă capul, şi-a dat părul pe spate şi a trecut pe lângă ei cu un aer de stăpână a lumii. Am privit-o cu un nod în stomac pe când traversa podul. Afrodita ştia ceva despre Elizabeth şi Elliot şi până la urmă va trebui să aflu ce ştie.

— Hei, m-a strigat Stevie Rae.

Mi-am privit colega de cameră şi cei mai buni prieteni.

— Indiferent de situaţie, suntem o gaşcă. Nodul din stomac m-a mai lăsat.

— Haideţi să plecăm de-aici, am zis.

Înconjurată de prietenii mei, am luat-o uşor spre casă.